PROLOG

Londra, 1833
Toamna

– Nu mă pot mărita cu el, pur şi simplu nu pot! Stomacul lui Madeline se revolta doar la vederea lordului Clifton, care se plimba alături de tatăl ei. Şi-a dat seama că gîndise cu glas tare abia atunci cînd a auzit-o pe mama ei răspunzîndu-i:

– Vei învăţa cu timpul să ţii la el, i-a spus. Ca de obicei, figura ei era aspră, dezaprobatoare. Dusese o viaţă de sacrificii continue, aproape de martiriu, şi se aştepta ca exemplul să-i fie urmat de cele trei fiice. O privea pe Madeline cu ochi reci. Avea trăsături elegante însă era extrem de palidă. Toate femeile din familie aveau acelaşi ten, excepţie făcînd doar Madeline care roşea foarte des. Cîndva, după ce te vei maturiza, a continuat Agnes, vei fi recunoscătoare pentru partida pe care am găsit-o pentru tine.

Madeline era pe punctul de a se îneca din cauza furiei. Simţea cum îi ardeau obrajii şi i se colorau, trădînd-o. Prea mulţi ani încercase să fie aşa cum

îşi doriseră părinţii ei: docilă, ascultătoare, liniştită. Dar acum nu mai putea să tacă.

– Recunoscătoare! a exclamat cu amărăciune. Să mă mărit cu un bărbat mai în vîrstă ca tata...

– Doar cu un an sau doi, a întrerupt-o Agnes.

– Pe care nu-l interesează aceleaşi lucruri ca pe mine, care mă consideră o iapă de prăsilă...

– Madeline! a exclamat Agnes. Asemenea cuvinte vulgare sînt sub demnitatea ta.

– Dar e adevărat! a spus Madeline, încercînd să nu-şi piardă calmul. Lordul Clifton are două fiice din prima căsătorie. Toată lumea ştie că-şi doreşte un fiu şi se aşteaptă ca eu să i-l dăruiesc. Voi rămîne tot restul vieţii îngropată la ţară, sau cel puţin pînă la moartea lui. Cînd oricum va fi prea tîrziu ca să mă mai pot bucura de libertate.

– Ajunge! i-a spus mama. Se pare că trebuie să-ţi reamintesc cîteva lucruri: este de datoria soţiei să împărtăşească interesele soţului, nu invers. Iar lordul Clifton nu este de condamnat pentru că nu-i plac frivolităţi precum muzica sau romanele. Este un bărbat serios, cu mare influenţă în politică, aşa că mă aştept să-l tratezi cu respectul pe care îl merită. În privinţa vîrstei lui, vei ajunge să-i preţuieşti înţelepciunea şi să-i ceri sfatul. Acesta este drumul unei femei spre fericire.

Madeline îşi frîngea degetele şi privea nefericită pe geam la lordul Clifton.

– Poate că mi-ar fi fost mai uşor să accept logodna dacă aş fi ieşit în societate, un sezon măcar. N-am dansat niciodată la un bal, n-am fost la vreo serată sau la un dineu. Pînă şi surorile mele au fost prezentate...

– Nu sînt la fel de norocoase ca tine, i-a răspuns Agnes. Vei fi scutită de neplăceri şi anxietate, de vreme ce eşti deja logodită cu cel mai rîvnit şi admirat bărbat din Anglia.

– Aşa-l consideri tu, a spus Madeline şi s-a crispat văzînd că tatăl ei şi lordul Clifton intrau în încăpere. Nu este şi părerea mea.

Ca orice fată de optsprezece ani, Madeline visa să se mărite cu un bărbat frumos, uluitor, care să se îndrăgostească nebuneşte de ea. Lordul Clifton era foarte departe de aceste fantezii. Avea în jur de cincizeci de ani, era masiv, cu o guşă pronunţată. Era chel, cu buze groase, iar faţa îi era mereu transpirată. Lui Madeline i se părea că aducea cu un broscoi.

Măcar dacă ar fi avut simţul umorului, dacă ar fi fost blînd... orice l-ar fi făcut mai uşor de suportat. Dar era îngîmfat şi lipsit de imaginaţie. Viaţa lui era împărţită între cursele de cai şi vînătoare, între problemele administrării moşiei şi discursurile ocazionale din Camera Lorzilor. Mai rău decît atît, dispreţuia muzica, arta şi literatura, tot ce iubea Madeline.

Clifton a văzut-o în celălalt capăt al încăperii şi s-a apropiat, zîmbitor. Saliva îi strălucea în colţurile gurii. Lui Madeline nu-i plăcea deloc felul în care o privea, ca şi cum ar fi fost un obiect pe care urma să-l posede. Poate că era tînără şi lipsită de experienţă, dar ştia că o voia doar pentru că era tînără, sănătoasă şi mai mult ca sigur fertilă. Avea să rămînă însărcinată iar şi iar, pînă cînd el avea să fie mulţumit cu numărul de băieţi pe care ea urma să-i nască. Nu-l interesau nici inima, nici mintea şi nici sufletul ei.

– Dragă domnişoară Matthews, a spus cu voce spartă. eşti tot mai frumoasă ori de cîte ori te văd.

Avea şi voce de broască, şi-a spus Madeline, chinuindu-se să nu rîdă isteric. I-a prins mîna şi i-a dus-o la buze. Ea a închis ochii şi s-a străduit să-şi ascundă dezgustul atunci cînd buzele lui i-au atins încheietura. El i-a interpretat greşit reacţia, punînd-o pe seama modestiei sau chiar a plăcerii şi i-a zîmbit cu subînţeles.

A invitat-o să se plimbe cu el iar obiecţiile i-au fost imediat acoperite de entuziasmul părinţilor. Erau hotărîţi să-l primească în familia lor pe acel bărbat bogat şi influent. Orice îşi dorea, obţinea fără piedici din partea lor.

Madeline a acceptat cu greu braţul logodnicului său şi au ieşit în grădină. Aceasta era foarte bine îngrijită, aleile acoperite cu pietriş fiind mărginite de arbuşti pitici sau de flori multicolore, în ghivece.

– Te bucuri de vacanţă? a întrebat-o lordul Clifton, călcînd apăsat pe pietrele albe.

Madeline nu şi-a ridicat privirea din pămînt.

– Da, domnule.

– Sînt convins că eşti nerăbdătoare să termini şcoala, aşa cum au făcut-o deja colegele tale. Părinţii ţi-au prelungit cu doi ani studiile la cererea mea.

– La cererea ta? a repetat ea, uimită de puterea pe care o avea el asupra părinţilor ei.

– M-am gîndit că-ţi va prinde bine, draga mea, a spus el cu un zîmbet înfumurat. Aveai nevoie să te şlefuieşti şi să înveţi ce este disciplina. Unui fruct perfect trebuie să-i dai răgaz să se pîrguiască. Nu mai eşti la fel de impetuoasă, nu crezi? Aşa cum am vrut, ai învăţat să ai răbdare.

În nici un caz! ar fi vrut să-i răspundă Madeline dar şi-a ţinut gura. Cei doi ani în plus de detenţie petrecuţi la Academia pentru tinere doamne condusă de domnişoara Allbright o aduseseră în pragul nebuniei. Felul ei rebel de a fi, imaginaţia exacerbată avuseseră timp să se transforme în ceva sălbatic, de nestăvilit. Cu doi ani în urmă ar fi fost mult prea timidă ca să ridice vreo obiecţie în privinţa căsătoriei. Dar acum cuvinte ca „răbdare" şi „ascultătoare" nu mai aparţineau vocabularului ei.

– Ţi-am adus ceva, i-a spus Clifton. Un dar pe care îl aşteptai, sînt sigur. A condus-o la o bancă din piatră şi s-a aşezat lîngă ea, înghesuind-o cu trupul lui moale. Madeline a aşteptat fără să scoată vreun cuvînt. Într-un final, privirea ei a întîlnit-o pe a lui. E în buzunar, i-a şoptit arătînd spre buzunarul din dreapta al hainei din lînă maro. Ce-ar fi să-l „pescuieşti" de acolo, pisicuţo?

Clifton nu-i mai vorbise niciodată aşa. Era adevărat că la toate celelalte întîlniri fuseseră atent supravegheaţi.

– Îţi mulţumesc dar nu este nevoie să-mi dăruieşti nimic, domnule, i-a spus Madeline strîngînd din pumni.

– Insist. I-a făcut din nou semn spre buzunar. Ia-ţi cadoul, Madeline.

Ea şi-a strecurat mîna înăuntru şi a dat de un cerc din metal. Inima îi bătea cu putere cînd l-a scos la lumină: era un inel mic, din aur, cu un safir întunecat. Simbolul legăturii ei viitoare cu Clifton.

– Este în familia mea de multe generaţii, i-a spus lordul Clifton. Mama l-a purtat pînă în ziua morţii. Îţi place?

– E drăguţ, i-a răspuns. Îl ura deja.

Clifton i-a luat inelul şi i l-a pus pe deget. Îi era mult prea larg, aşa că a fost nevoită să închidă pumnul ca să nu-i scape.

– Acum ar trebui să-mi mulţumeşti, puişor. A prins-o pe după umeri şi a tras-o la pieptul lui. Mirosea greu, a stătut, semn că nu făcea baie prea des.

Madeline a inspirat adînc, cu tristeţe.

– De ce trebuie să-mi spui „pisicuţă" sau „puişor"? Vocea îi tremura de furie. Nu-mi place să mi se spună aşa. Sînt femeie, sînt *o persoană*.

Lordul Clifton a izbucnit în rîs, dezvelindu-şi dinţii galbeni. A strîns-o şi mai tare la piept cînd i-a răspuns:

– Ştiam eu că mai devreme sau mai tîrziu vei începe să mă provoci, dar un bărbat ajuns la vîrsta mea ştie toate trucurile astea. Iată şi răsplata pentru neobrăzarea ta, pisicuţă rea ce eşti.

Şi-a lipit buzele groase de ale ei, torturîndu-i gura în primul ei sărut. Madeline a rămas nemişcată, tremurînd de dezgust şi făcînd apel la toată puterea ei ca să îndure totul fără să ţipe sau să plîngă.

– Vei vedea că sînt un bărbat adevărat, i-a spus lordul Clifton respirînd greu. Părea mulţumit de cucerirea lui. Nu spun poezii sau alte chestii care le plac femeilor. Fac ceea ce-mi place şi cu timpul vei învăţa să-ţi placă şi ţie, din plin. A mîngîiat-o pe obraz. Eşti frumoasă, i-a şoptit. N-am mai văzut ochi care să aibă o asemenea culoare. Ca de ambră. A prins între degete o şuviţă de păr şaten. Abia aştept ziua cînd vei fi a mea!

Madeline abia îşi stăpînea tremurul. Ar fi vrut să ţipe la el, să-i spună că nu va fi niciodată a lui, dar simţul datoriei, cel care îi fusese insuflat încă din copilărie, a împiedicat-o.

Clifton i-a observat probabil tremurul involuntar:

– Văd că ţi s-a făcut frig, a spus cu tonul pe care l-ar fi folosit în prezenţa unui copil. Haide să intrăm. N-aş vrea să răceşti.

Uşurată, ea s-a ridicat imediat de pe bancă şi au intrat în salon.

Cînd lordul şi lady Matthews au văzut inelul de pe degetul ei nu mai conteneau cu felicitările. Tocmai ei, care erau de părere că a-ţi arăta entuziasmul este o lipsă de rafinament.

– Ce dar generos! a exclamat Agnes, cu faţa luminată de plăcere. Este un inel minunat, lord Clifton.

– Sînt de aceeaşi părere, a spus el încercînd să pară modest.

Madeline privea cu un zîmbet îngheţat cum tatăl ei l-a invitat pe Clifton în bibliotecă, să închine un pahar. De îndată ce au ieşit, şi-a smuls inelul de pe deget şi l-a aruncat pe covor.

– Madeline! a exclamat Agnes. Ridică-l imediat! Ce e cu copilăriile astea? Vei purta inelul de-acum înainte şi te vei mîndri cu el!

– Nu-mi vine, a spus Madeline. Şi-a amintit ce simţise cînd Clifton îi atinsese buzele cu gura lui umedă şi s-a şters cu mîneca. Nu mă mărit cu el, mamă. Mai bine mă omor.

– Încetează cu dramatismele, Madeline. Agnes s-a aplecat şi a ridicat inelul, ţinîndu-l ca pe un obiect nepreţuit. Sper că măritîndu-te cu un bărbat cu picioarele pe pămînt, aşa cum este lordul Clifton, vei renunţa la accesele acestea sălbatice.

– Cu picioarele pe pămînt, a repetat Madeline zîmbind amar. I se părea incredibil cum reuşea mama ei să transforme tot ce avea Clifton mai respingător, folosind o expresie atît de banală.

Exact ce-şi doreşte o fată la bărbatul cu care se mărită.

Era pentru prima dată cînd i se părea că a se întoarce la Academie era o uşurare. Acolo nu exista nici un bărbat, cu excepţia profesorului de dans, care venea o dată pe săptămînă. Madeline străbătea culoarul cu o cutie de pălării în braţe. Restul lucrurilor aveau să-i fie aduse ceva mai tîrziu. A ajuns în camera pe care o împărţea cu prietena ei Eleanor Sinclair şi a dat peste o mulţime de fete, aşezate pe pat şi pe scaune. Madeline era cea mai în vîrstă dintre eleve, urmată de Eleanor, care împlinise şaptesprezece ani, aşa că erau vizitate adesea de elevele mai mici, care le considerau mature, cu experienţă de viaţă.

Fetele mîncau toate dintr-o cutie de biscuiţi şi exclamau adesea, la vederea unei poze color din mîna lui Eleanor. Aceasta i-a adresat lui Madeline un zîmbet de bun-venit:

– Cum ţi s-a părut lordul Clifton?

– Chiar mai rău decît mă aşteptam, i-a răspuns scurt Madeline îndreptîndu-se spre patul ei îngust, aşezat în faţa patului lui Eleanor. A lăsat pe podea cutia de pălării şi s-a aşezat pe marginea saltelei, dorindu-şi ca fetele să plece ca să poată sta de vorbă în linişte cu prietena ei.

– *Curînd*, i-a promis Eleanor din priviri, în timp ce fetele celelalte chicoteau.

– Uitaţi-vă la el! a exclamat una din ele. Îţi închipui cum ar fi să-l cunoşti personal?

– Eu una aş leşina, a spus o fată.

– E cel mai frumos bărbat din lume...

– Aduce cu un tîlhar de drumul mare...

– Da, are ceva în privire...

Madeline a clătinat din cap, auzindu-le cum suspinau.

– La ce vă uitaţi? a întrebat. Devenise curioasă.

– Daţi-i şi ei să vadă!

– Dar nu m-am uitat îndeajuns...

– Uite, Madeline. Eleanor i-a întins bucata de hîrtie. Mi-a dat-o sora mea mai mare. E portretul cel mai greu de găsit din toată Londra. Toată lumea vrea cîte un exemplar.

Madeline a privit hîrtia. Cu cît o privea mai mult, cu atît o fascina mai tare. Bărbatul acela ar fi putut foarte bine să fie rege, căpitan de vas sau proscris... cineva puternic... cineva periculos. Nu era frumos în sensul clasic al cuvîntului – trăsăturile lui erau prea îndrăzneţe. Chipul lui aducea vag cu un leu: privirea îi era pătrunzătoare, gura schiţa un zîmbet ironic. Nu-şi dădea seama care era adevărata culoare a părului. În poză părea să fie brunet. Cert era că părul lui era des şi uşor ondulat.

Celelalte fete se aşteptau ca ea să roşească şi să chicotească, aşa cum făcuseră şi ele, dar Madeline nu şi-a exteriorizat emoţiile.

– Cine este? a întrebat, calmă.

– Logan Scott.

– Actorul?

– Da. Este şi proprietarul teatrului *Capital*.

Madeline continua să-l fixeze cu privirea, pătrunsă de un sentiment ciudat. Auzise de Logan Scott dar nu ştiuse cum arăta. Ştia doar că avea cam treizeci de ani, că se bucura de o faimă internaţională, întrecîndu-i pe David Garrick şi pe Edmund Kean. Se spunea chiar că nu ajunsese la apogeul talentului său, că vocea lui putea fi

mătăsoasă precum catifeaua sau intensă, provocînd scîntei.

Se mai spunea că femeile îi dădeau neîncetat tîrcoale, impresionate de felul în care interpreta eroi romantici dar şi ticăloşi. Excela în rolul lui Iago, dar şi în cel al lui Barabas... era cînd seducător, cînd trădător, cînd manipulator, iar femeile îl iubeau pentru asta.

Un bărbat tînăr, atrăgător şi cultivat... tot ce nu era lordul Clifton. Madeline se simţea cuprinsă de disperare. Logan Scott reprezenta o lume din care ea nu avea să facă parte niciodată. Nu-l va cunoaşte niciodată, nici pe el nici pe altcineva asemenea lui... nu va flirta, nu va rîde, nu va dansa, nu va fi sedusă de cuvintele tandre şi atingerile unui iubit.

Privea chipul lui Logan Scott şi i-a venit o idee nebunească. Degetele au început să-i tremure.

– Ce s-a întîmplat, Madeline? a întrebat-o Eleanor îngrijorată, luîndu-i fotografia din mînă. Ai pălit brusc şi ai o privire ciudată...

– Sînt doar obosită, i-a răspuns Madeline încercînd să-i zîmbească. Voia să rămînă singură. Avea nevoie de timp ca să se gîndească. Weekend-ul m-a epuizat. Cred că dacă m-aş odihni puţin...

– Bineînţeles. Veniţi, fetelor... să mergem în altă cameră. Grijulie, Eleanor le-a scos pe fete afară şi s-a oprit în prag: ai nevoie de ceva, Madeline?

– Nu, mulţumesc.

– Sînt convinsă că te-a afectat faptul că a trebuit să-l suporţi pe lordul Clifton. Aş fi vrut să te pot ajuta cumva.

– Ai făcut-o deja, Eleanor. Madeline s-a întins în pat, pe o parte, ridicîndu-şi genunchii la piept.

Mintea i-o luase razna deja, aşa că nici nu a observat cînd prietena ei a ieşit din cameră.

Logan Scott... un bărbat al cărui apetit pentru femei era la fel de mare ca şi talentul lui.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai convinsă că Scott era soluţia. Iar lordul Clifton nu ar mai fi avut de ales şi ar fi anulat logodna.

Trebuia să aibă o aventură cu Logan Scott.

Pierderea virginităţii avea să rezolve totul. Chiar dacă trebuia să fie respinsă de societate tot restul vieţii. Accepta orice, doar să nu devină soţia lordului Clifton.

A început imediat să facă planuri. Avea să falsifice o scrisoare, ca şi cum ar fi venit din partea familiei ei, în care urma să ceară să se întoarcă acasă cu un semestru mai devreme. În următoarele săptămîni, familia avea să creadă că era la şcoală, în siguranţă, iar domnişoara Allbright avea să fie convinsă că ea era acasă. Iar Madeline era liberă să-şi ducă planul la bun sfîrşit.

Trebuia să se ducă la teatru şi să facă cunoştinţă cu Logan Scott. După ce avea să se arate dispusă să se culce cu el, totul se rezolva. Era un lucru binecunoscut: toţi bărbaţii, onorabili sau nu, erau dornici să seducă o tînără. Iar un bărbat cu o reputaţie ca a lui Scott nu avea să ezite nici o clipă.

După ce se alegea praful de reputaţia ei, putea să se întoarcă acasă şi să accepte orice pedeapsă din partea părinţilor ei. Probabil că aveau să o alunge de acasă la vreo rudă de departe, de la ţară. Lordul Clifton nu şi-ar mai fi dorit să aibă de-a face cu ea. Viaţa ei nu avea să fie nici uşoară, nici plăcută, dar nu avea altă cale

Poate că nu era chiar atît de rău să rămînă fată bătrînă. Ar fi avut timp pentru studiu şi pentru citit, iar după cîţiva ani poate că mama şi tatăl ei aveau să-i dea voie să călătorească. Voia să se implice în opere caritabile, să facă tot ce era în stare pentru cei aflaţi într-o situaţie mai dificilă decît a ei. Măcar aşa îşi decidea singură soarta, şi-a spus Madeline hotărîtă.

PARTEA ÎNTÎI

Capitolul 1

Ţinînd strîns mînerul valizei, Madeline s-a oprit în dreptul intrării din spate a teatrului *Capital*. Drumul prin Londra, de una singură, fusese deopotrivă înspăimîntător şi entuziasmant. Urechile îi erau asaltate de zgomotul trăsurilor, al cailor şi vînzătorilor ambulanţi, în timp ce nările îi erau pline de un amestec ciudat de mirosuri de balegă, animale, gunoi şi pîine caldă, venind de la o brutărie din apropiere, alături de mirosul de ceară fierbinte venit din atelierul unui meşter lumînărar.

Ceva mai devreme Madeline amanetase inelul primit de la lordul Clifton şi îşi simţea buzunarul plin cu monede. Temîndu-se de hoţii de buzunare, îşi ţinea pelerina înfăşurată strîns, deşi nimeni nu părea tentat să se apropie de ea. Acum, că ajunsese în capitală, aventura putea să înceapă.

Teatrul părea să fie compus din mai multe clădiri, patru sau cinci la număr, în care erau adăpostite recuzita şi atelierele. Madeline a intrat în clădirea

principală, acolo unde se afla scena, trecînd printr-un labirint de coridoare şi săli de repetiţie. Auzea oameni vorbind, cîntînd, acordînd instrumente sau certîndu-se. Tentaţia de a trage cu ochiul era copleşitoare.

A ajuns într-o încăpere mare plină cu mobilă uzată. Actori şi actriţe de vîrste diferite stăteau de vorbă la o ceaşcă de ceai. Obişnuiţi cu lume perindîndu-se tot timpul, nici nu au observat-o pe Madeline. Doar unul dintre servitori s-a oprit şi a privit-o întrebător, cu ochi prietenoşi:

– Doriţi ceva, domnişoară?

Ea a zîmbit, încercînd să-şi mascheze nervozitatea.

– Îl caut pe domnul Scott.

– Oh. A privit-o cu mai mare atenţie, după care a făcut un semn spre uşa cea mai îndepărtată. Acum repetă. Scena e acolo.

– Mulţumesc.

– Nu-i place să fie deranjat, a sfătuit-o băiatul văzînd că Madeline se îndrepta spre uşa scenei.

– Oh, eu nu-l deranjez, i-a răspuns ea veselă, apucînd hotărîtă mînerul valizei cu o mînă, în timp ce cu cealaltă deschidea uşa. S-a trezit în partea din stînga a scenei. A lăsat valiza jos, s-a tras în spatele cortinei grele din catifea verde şi a privit spre scenă.

Teatrul *Capital* avea o capacitate de o sută cincizeci de locuri. Era o clădire impozantă şi spaţioasă, cu coloane masive, aurite şi oglinzi aliniate de-a lungul pereţilor. Lojele erau capitonate cu catifea iar candelabrele din cristal aruncau o lumină gingaşă spre imaginile delicate pictate pe tavan.

Podeaua scenei era lustruită de miile de reprezentaţii, cizmele şi pantofii actorilor lăsînd urme

vizibile. În acele momente chiar avea loc o repetiţie: doi bărbaţi străbăteau scena avînd cîteva foi de hîrtie în mîini şi punînd la punct coreografia unei scene de luptă. Unul dintre ei era blond, părînd să aibă agilitatea unei feline.

– Nu prea înţeleg ce vrei... spunea el cu sinceritate.

Celălalt i-a răspuns cu o voce a cărei tonalitate a uimit-o pe Madeline: adîncă, întunecată... vocea unui înger căzut.

– Ceea ce vreau, Stephen, este să pui pasiune în interpretarea ta. Intenţia ta este să-l ucizi pe bărbatul care aproape că ţi-a sedus logodnica. Iar tu ţii sabia în mînă de parcă ai fi o bătrînică mînuind o andrea.

Madeline îl privea cu atenţie. Logan Scott era mai înalt decît se aşteptase, mai carismatic, mai... orice. Trupul sculptat era acoperit cu o cămaşă albă, simplă, descheiată la gît, şi o pereche de pantaloni închişi la culoare, strînşi pe picior. Fotografia pe care o văzuse Madeline era departe de realitate. Părul lui brunet părea înspicat cu flăcări, gura lui schiţa un zîmbet ironic, pielea lui avea tonalitatea lemnului de trandafir.

Dar aparenţa lui de bărbat stilat părea temperată de o uşoară brutalitate... prinţul din poveste părea să fie în stare să dispară imediat, dînd la iveală un bărbat care părea în stare de orice. Madeline a clipit, stînjenită. Se aşteptase ca Scott să fie un adevărat dandy, genul de bărbat care aleargă mereu după cîte o fustă, dar el nu părea deloc aşa.

Actorul blond protesta:

– Domnule Scott, mă tem că dacă nu mă dau cîţlva paşi înapoi nu vei avea suficient timp să parezi lovitura şi...

– Nu vei trece de apărarea mea, a spus Scott cu o surprinzătoare stăpînire de sine. Dă tot ce poţi, Stephen. Altfel distribui pe altcineva.

Stephen a strîns din dinţi. Era clar că Scott atinsese un punct sensibil.

– Bine, a spus. A ridicat sabia, sperînd să-l ia pe nepregătite.

Scott a parat lovitura cu o mişcare de expert. Săbiile s-au încrucişat, strălucind în lumină.

– Mai mult, Stephen, a spus Scott, cu respiraţia accelerată de efort. Nu ai pierdut niciodată o femeie? N-ai vrut să ucizi pe cineva pentru ea?

Actorul părea să se înflăcăreze, aşa cum voia Scott.

– Ba da, naiba să te ia!

– Atunci arată-mi!

Stephen a explodat. Mişcările îi erau furioase, faţa i se acoperise de sudoare. Scott îl provoca şi mai tare, fandînd şi apropiindu-se periculos de mult. Madeline nu s-ar fi aşteptat ca un bărbat atît de masiv să se mişte cu atât de multă graţie. Scott îi tăia răsuflarea. Era puternic, poruncitor, stăpîn pe el. Fascinată, Madeline s-a apropiat să vadă mai bine scena.

S-a împiedicat însă de valiza pe care o aşezase pe jos şi a căzut peste o masă încărcată cu piese de recuzită. Un candelabru, cîteva porţelanuri şi cîteva săbii au căzut cu un zgomot puternic. Concentraţia celor doi actori s-a risipit imediat, iar Scott a întors capul spre locul de unde venise zgomotul. În acelaşi

timp, Stephen s-a aruncat cu toată forţa înainte, fără să mai reuşească să se oprească.

Scott a gemut înfundat, ducîndu-şi mîna spre umărul opus.

– Ce naiba... a murmurat Stephen, încercînd să deslușească ce se întîmplase lîngă cortină, acolo unde Madeline se chinuia să se ridice în picioare. S-a uitat apoi spre Scott, care avea o expresie stranie pe chip.

– Stephen? a spus Scott, uşor răguşit. Cred că a căzut apărătoarea din vîrful sabiei. În timp ce spunea aceste cuvinte, cămaşa i se colora în roşu.

– Dumnezeule! a exclamat Stephen, pălind. N-am ştiut... n-am vrut...

– Nu-i nimic, i-a răspuns Scott. A fost doar un accident. Iar interpretarea ta a fost exact cea pe care mi-o doream. Aşa să joci de fiecare dată.

Stephen îl privea neîncrezător.

– Domnule Scott, a reuşit el să spună, cum de reuşeşti să-mi mai dai indicaţii în timp ce sîngerezi? Uneori mă întreb dacă eşti o fiinţă umană. Şi-a smuls privirile îngrozite de la pata de sînge de pe cămaşa albă. Nu te mişca. Mă duc după ajutoare... trimit după doctor...

– Nu e nevoie, a spus sec Scott, dar Stephen o zbughise deja. A încercat să rămînă în picioare, şoptind ceva în barbă, dar a căzut pe podea, alb la faţă.

Madeline şi-a azvîrlit pelerina de pe umeri şi i-a întins eşarfa.

– Ia-o, i-a spus lui Scott îngenunchind lîngă el. A apăsat-o cu putere pe rană. O să-ţi oprească sîngerarea.

Scott a oftat adînc de durere.

Feţele le erau foarte aproape iar Madeline s-a trezit privind în cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată, umbriţi de gene lungi, dese. Irişii păreau două safire, în toate nuanţele de albastru, de la adîncurile oceanelor la cerul pal din miez de iarnă.

– Îmi pare rău pentru... Madeline a făcut o pauză şi a privit peste umăr, la obiectele de recuzită pe care ie spărsese. ...Pentru tot. A fost un accident. De obicei nu sînt atît de neîndemînatică, dar urmăream cu atenţie repetiţia şi m-am împiedicat...

– Cine eşti? a întrerupt-o el cu răceală.

– Madeline Ridley, i-a răspuns ea, folosind numele de fată al bunicii ei.

– Şi ce cauţi aici, în afară de faptul că îmi deranjezi repetiţia?

– Sînt aici pentru că... Madeline i-a întîlnit din nou privirea şi s-a simţit datoare să-i spună întreg adevărul, direct, aşa cum nu-i stătea deloc în fire. Trebuia să-i atragă cumva atenţia, să se diferenţieze de toate celelalte femei care i se aruncaseră în braţe de-a lungul timpului. Vreau să fiu următoarea ta iubită.

Luat prin surprindere, Scott a privit-o de parcă îi vorbise într-o limbă străină. A durat ceva timp pînă cînd să-i răspundă:

– Eu nu mă încurc cu fete ca tine.

– Din cauza vîrstei?

Ochii i-au zîmbit... nu prietenos, ci mai degrabă ironic.

– Printre altele.

– Sînt mai mare decît par, a spus ea repede.

– Domnişoară Ridley... A clătinat din cap, neîncrezător. Ai un fel unic de a te prezenta unui bărbat.

Sînt flatat. Totuşi, vreau să ştii că nu te-aş atinge nici dacă viaţa mea ar depinde de asta. Iar acum te rog să mă scuzi...

– Poate că ai nevoie de mai mult timp să te gîndeşti la propunerea mea, a spus Madeline. Între timp, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai oferi o slujbă. Mă pricep la o mulţime de lucruri care ar putea fi de folos într-un teatru.

– Sînt convins, i-a spus el cu răceală, dar nu am nevoie de ele.

– Ştiu literatură şi istorie. Vorbesc fluent franceza, ştiu să desenez în creion şi să pictez. Sînt de acord să mătur, să spăl podele... să fac orice este nevoie.

– Ai reuşit să mă ameţeşti, domnişoară Ridley. Nu-mi dau seama dacă este din cauză că am pierdut mult sînge sau pur şi simplu mă amuzi... În orice caz, m-am distrat. Scott s-a ridicat în picioare. Culoarea îi revenise în obraji. O să am grijă să fii recompensată pentru eşarfa distrusă.

– Dar... a încercat ea să protesteze.

Cîţiva oameni se repezeau deja pe scenă, alertaţi de producerea accidentului.

– Nu e nimic grav, le-a spus Scott, uşor enervat de exclamaţiile lor de îngrijorare. Nu, nu am nevoie de susţinere la mers. N-am păţit nimic la picioare. S-a îndreptat spre camera de odihnă a actorilor, înconjurat de muzicanţi, tîmplari, dansatori şi actori, cu toţii hotărîţi să-i fie de ajutor.

Madeline a rămas privind în urma lui. Ce bărbat remarcabil! Avea o atitudine regească, deşi majoritatea monarhilor şi a prinţilor nu fuseseră binecuvîntaţi cu frumuseţe, asemenea lui. Era convinsă că Scott era bărbatul cel mai potrivit

pentru a avea o aventură. Trebuia să fie ceva extraordinar, cu siguranţă. Ceva ce ţi se întîmplă doar o dată în viaţă.

Era adevărat – nu părea prea dornic să o ducă în patul lui... dar ea era abia la început. Avea să-l plictisească cu perseverenţa ei. Să-i devină indispensabilă. Avea să devină femeia pe care el şi-o dorise dintotdeauna.

Gînditoare, Madeline s-a apropiat de mormanul de cioburi pe care îl lăsase în urma ei, după ce răsturnase măsuţa. Probabil că la teatru munca nu se termina niciodată. Se întreba dacă nu putea aborda pe altcineva în legătură cu obţinerea unei slujbe. A ridicat măsuţa apoi s-a aplecat să culeagă cioburile.

O voce melodioasă de femeie s-a auzit de undeva din spate.

– Ai grijă, copilă. Să nu te tai. O să pun pe cineva să mătură, mai tîrziu.

Madeline a aşezat cioburile pe masă şi s-a întors cu faţa spre femeia cu părul de aur, doar cu cîţiva ani mai în vîrstă decît ea. Femeia era izbitor de frumoasă, cu un chip aristocratic, ochi verzi-albaştri şi un zîmbet cald. Era însărcinată în cîteva luni.

– Bună ziua, i-a spus Madeline, apropiindu-se curioasă. Eşti actriţă?

– Am fost, a recunoscut femeia. Acum mă mulţumesc să împart cu altcineva postul de director, pînă la naşterea copilului.

– Oh... Madeline a făcut ochii mari, dîndu-şi seama că femeia din faţa ei era ducesa de Leeds, binecunoscuta actriţă care jucase tot timpul alături de Scott, de la comedii uşurele la tragediile lui Shakespeare. Deşi ducele de Leeds era extrem de

bogat, nu-i negase soţiei lui iubirea pentru teatru. Este o onoare să vă cunosc, doamnă. Scuze pentru deranjul provocat.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, a liniştit-o ducesa. Pe aici se întîmplă mereu cîte un mic accident. A privit-o cu atenţie pe Madeline. Am auzit că îţi cauţi o slujbă.

– Da, doamnă. Madeline a roşit, întrebîndu-se ce anume mai auzise ducesa din conversaţia ei cu Scott.

– Însoţeşte-mă în biroul meu... cum te cheamă?

– Madeline Ridley

– Ei bine, Madeline, nu pari genul obişnuit de fată care vine în cartierul teatrelor să caute de lucru. Eşti bine îmbrăcată, evident educată... ai fugit de acasă, copilă?

– Oh, nu, i-a răspuns Madeline. Nu era tocmai o minciună, de vreme ce fugise de la şcoală, nu de acasă, dar nu se simţea deloc confortabil pentru că era nevoită să mintă. Şi-a căutat cu grijă cuvintele. Împrejurările mă silesc să caut de lucru... şi speram că voi găsi aici.

– De ce la *Capital?* a întrebat-o ducesa, conducînd-o în culise, acolo unde se aflau birourile.

– Teatrul m-a interesat dintotdeauna. Am citit şi am auzit multe despre *Capital,* dar nu am văzut niciodată o reprezentaţie.

– Niciodată? Ideea părea să o mire.

– Doar cele de amatori, din şcoală.

– Îţi doreşti să devii actriţă?

Madeline a clătinat din cap.

– Sînt convinsă că nu am talent actoricesc şi nici nu mi-ar plăcea să mă dau în spectacol în faţa altora. Doar gîndul acesta îmi înmoaie genunchii.

– Ce păcat! a spus ducesa în timp ce intra într-o încăpere minusculă în care se afla un birou din mahon acoperit cu hîrtii. De-a lungul peretelui se aliniau cutii pline cu cărţi şi documente. O fată cu chipul tău ar putea fi o achiziţie pentru teatrul *Capital*.

Madeline a clipit. Complimentul o tulburase. Se considerase dintotdeauna destul de atrăgătoare, doar atît. Văzuse multe fete cu o siluetă mai frumoasă decît a ei, cu trăsături mai izbitoare decît ochii ei căprui şi părul puţin mai întunecat ca mierea. Mama ei îi repetase mereu că sora cea mare, Justine, era frumoasa familiei, în timp ce Althea era cea inteligentă. Madeline, cea mai mică dintre fete, nu se distingea prin nimic.

Ştiuse dintotdeauna că ar fi trebuit să fie băiat. Naşterile lăsaseră urme asupra sănătăţii lui Agnes iar doctorul îi spusese că cea de-a treia trebuia să fie şi ultima. Venirea pe lume a celei de-a treia fete fusese cea mai mare dezamăgire, iar Madeline simţise mereu că fusese vina ei. Măcar dacă ar fi avut ceva care să-i facă pe părinţii ei mîndri... dar pînă acum se dovedise a fi absolut obişnuită.

Ducesa i-a făcut semn să se aşeze pe scaunul de lîngă ea.

– Spune-mi ce ştii să faci iar eu mă voi gînd ce slujbă aş putea să-ţi ofer.

Au stat de vorbă cîteva minute, timp în care le-a fost servit ceaiul. Ducesa vorbea repede şi zîmbea adesea iar energia ei îi contamina pe cei din jur. O femeie atît de celebră putea intimida cu uşurinţă, dar ea era afectuoasă şi lipsită de aere. Madeline nu mai întîlnise pe nimeni ca ea. Trăise retras; singurele femei pe care le cunoscuse erau mama şi surorile ei, profesoarele şi colegele ei de şcoală. Iar

cole din urmă nu ştiau mai multe decît ea despre lumea înconjurătoare.

– Madeline, a spus ducesa, vezi bine că starea în care mă aflu îmi limitează mult activitatea. Am nevoie de o asistentă care să-mi facă comisioane, să ţină documentele în ordine... şi să facă multe alte lucruri pentru care nu îmi găsesc niciodată timp. Iar faptul că te pricepi la cusut îi poate fi de ajutor doamnei Lyttleton, cea care creează şi întreţine costumele. Iar în ciuda părerii domnului Scott, chiar o nevoie ca o persoană să pună ordine în biblioteca teatrului.

– Oh, le pot face pe toate şi încă multe altele!

Ducesa a izbucnit în rîs văzînd cît era de entuziasmată.

– Foarte bine. Începînd din această clipă faci parte din compania noastră.

Bucuria lui Madeline a fost însă umbrită gîndindu-se la reacţia lui Scott.

– Domnul Scott nu va avea nimic de obiectat?

– Voi discuta cu el. Însă am dreptul să angajez pe oricine vreau, aşa că dacă ai probleme cu el sau cu altcineva te rog să-mi spui.

– Da, doamnă... adică Înălţimea Voastră.

Ochii albaştri ai ducesei au strălucit amuzaţi.

– Nu trebuie să laşi ca titlul meu să te intimideze, copilă. În ciuda lui, eu aici sînt doar numărul doi, după Scott. El este stăpînul absolut.

Madeline nu mai auzise de un asemenea aranjament nu tocmai ortodox: ca o femeie de rang nobil să lucreze într-un teatru. Lumea aristocraţiei nu se interfera niciodată cu cea a teatrului. Se întreba cum de reuşise ducesa să le împace pe amîndouă.

Ducesa a izbucnit în rîs. Îi ghicise gîndurile.

– Majoritatea nobililor consideră că îmi nesocotesc rangul continuînd să muncesc aici. Iar ducele ar fi foarte fericit să părăsesc teatrul, dar a înţeles că nu pot trăi fără el.

– Dacă îmi este permis să întreb: de cît timp lucraţi aici?

– Sînt deja cinci-şase ani. Gînditoare, ducesa a continuat: cît am fost de fericită cînd Logan m-a angajat! Orice actor sau actriţă din Londra ar fi dat orice să fie şcoliţi de el. Lui i se datorează un stil nou de joc, mult mai natural decît în trecut. Acum îl practică toată lumea, dar pe atunci era o noutate.

– Domnul Scott este o apariţie, a comentat Madeline.

– Iar el o ştie prea bine. I-a umplut din nou lui Madeline ceaşca de ceai şi a privit-o mai atent. Trebuie să te avertizez: mai devreme sau mai tîrziu, toate femeile care au lucrat aici s-au îndrăgostit de Logan. Să nu cazi şi tu pradă aceleiaşi tentaţii.

Madeline simţea că îi luaseră foc obrajii.

– Mi se pare firesc... Un bărbat care arată aşa...

– Nu e vorba numai de felul în care arată. Ci de felul lui rezervat de a fi. Toate îşi imaginează că îl vor face să se îndrăgostească, în sfîrşit. Numai că pentru Logan teatrul înseamnă mult mai mult ca oricine. Prin viaţa lui au trecut şi vor trece multe femei. Dar nu-şi dăruieşte inima niciuneia.

Asta îi convenea de minune. Dacă planul ei reuşea, avea să se culce cu Scott fără vreo implicare emoţională.

– Am vorbit destul despre Logan, a spus brusc ducesa, întrerupîndu-i reveria. Spune-mi, copilă, ai unde să stai? Dacă nu, îţi pot recomanda eu un loc.

– V-aş fi recunoscătoare.

– Am o prietenă, o femeie în vîrstă care a fost cîndva o actriţă renumită. Locuieşte singură într-o casă mare, pe Somerset Street. Îi place să aibă în preajmă oameni tineri, pentru că asta îi aduce aminte de trecut. Sînt sigură că-ţi poate închiria o cameră contra unei sume rezonabile.

– Mi se pare perfect. Madeline a răsplătit-o cu un zîmbet. Mulţumesc.

Ducesa a părut brusc tulburată.

– Nu-mi place să mă amestec în treburile nimănui, dar e foarte clar că locul tău nu este aici, Madeline.

Ea a tăcut pentru că nu ştia ce să răspundă. Şi-a coborît privirea, evitînd să se uite în ochii ei.

– Nu te pricepi prea bine să-ţi ascunzi sentimentele. Dacă ai necazuri... sper să capeţi încredere în mine şi să-mi povesteşti. Poate reuşesc să te ajut.

– Nu pot să cred că sînteţi atît de bună cu o străină.

– Pari foarte singură, a murmurat ducesa. Au existat momente în trecut cînd am simţit acelaşi lucru. Nu ştiu de ce anume fugi, dar lucrurile pot fi mai uşor de rezolvat decît crezi.

Madeline a dat din cap. Nu avea însă intenţia să se confeseze nimănui. I-a mulţumit sincer ducesei şi a ieşit, îndreptîndu-se spre Somerset Street.

Doamna Nell Florence era o femeie în vîrstă, cu părul de culoarea piersicii care fusese probabil roşu-aprins în tinereţe. Părea amabilă, o fiinţă caldă cu un uşor aer de vanitate.

– Draga de Julia te-a trimis la mine? a întrebat-o doamna Florence după ce i-a urat lui Madeline

bun-venit în casa ei. Sînt convinsă că ne vom înţelege de minune. Eşti actriţă, să înţeleg? Nu? Nu văd de ce, cu un chip ca al tău. Dacă aveam frumuseţea ta, pe cînd eram tînără... dar m-am descurcat destul de bine şi cu ce am avut.

A făcut împreună cu Madeline un tur al casei. Fiecare cameră era plină de amintiri din cariera ei.

– Toată Londra era la picioarele mele, i-a spus doamna Florence în timp ce străbăteau un hol cu portretele ei, făcute cu treizeci de ani în urmă. Fiecare din ele o înfăţişa într-o altă postură, unele mai şocante ca celelalte. A părut amuzată de faptul că Madeline roşise violent. Eşti tare uşor de citit, nu-i aşa? Ai o calitate de-a dreptul revigorantă.

Intrigată de colecţia de amintiri, Madeline studia cu atenţie totul.

– Ce minunat trebuie să fi fost să duci o asemenea viaţă! e exclamat ea.

– Au fost momente şi momente, i-a răspuns doamna Florence. Dar le-am trăit intens pe toate. Să nu regreţi niciodată nimic, acesta este sfatul meu. Vino să-ţi arăt camera în care vei locui, după care vom sta mult de vorbă. Trebuie să-mi povesteşti totul despre tine.

Madeline nu-şi dăduse seama pînă atunci cît de uşor era de citit. Doamna Florence i-a ghicit gîndurile la fel de uşor ca şi ducesa.

– Ah, a spus ea. Nu vrei să vorbeşti despre trecutul tău. Înţeleg. Vom găsi alte subiecte de conversaţie, atunci.

Madeline îi era recunoscătoare:

– Mulţumesc, doamnă Florence.

După ce şi-a despachetat puţinele lucruri, Madeline s-a schimbat într-o rochie gri, din lînă.

Avea de gînd să meargă la teatru, să-l vadă pe Scott Logan pe scenă şi să se convingă cu proprii ochi că era într-adevăr atît de talentat cum se spunea. A terminat să-şi încheie nasturii, în faţa oglinzii... şi s-a încruntat văzînd rezultatul.

Rochia era bine croită, dar nu o avantaja deloc. Era modestă şi practică, încheiată pînă la gît. Cum să seducă un bărbat ca Logan Scott îmbrăcată aşa? Gînditoare, şi-a trecut mîinile peste rochie, netezind-o. Dacă ar fi avut o rochie frumoasă, din mătase şi dantelă, pantofi împodobiţi cu perle, flori proaspete în păr...

Şi-a periat bine părul şaten-auriu, l-a răsucit şi l-a prins cu grijă într-un coc. Şi-ar fi dorit să-şi poată ondula cîteva şuviţe, care să-i încadreze chipul.

– Nici măcar un strop de parfum nu am, şi-a spus cu amărăciune.

Cîteva clipe mai tîrziu îşi recăpătase buna dispoziţie. Toate problemele aveau o rezolvare, în final. În seara aceea avea un singur lucru de făcut: să vadă pentru prima dată în viaţă o piesă într-un teatru adevărat.

Ducesa de Leeds a fost foarte amabilă şi i-a arătat lui Madeline un loc în extremitatea stîngă a scenei, de unde putea să vadă bine totul.

– Numai să ai grijă să nu stai în calea nimănui. Toată lumea aleargă de colo-colo, cu costume şi piese de recuzită. Să nu se împiedice de tine.

Ascultătoare, Madeline s-a făcut mică şi s-a lipit de perete. Piesa se numea *Amantul refuzat* şi a fost precedată de un scurt program muzical şi de o farsă într-un singur act care a smuls hohote de rîs audienţei. Cortina a căzut şi imediat pe scenă au

început să fie aşezate piese de mobilier şi tot ce însemna decor. Haosul aparent nu a durat mai mult de un minut. Totul era deja la locul lui. Doi tineri aflaţi chiar lîngă ea au început să tragă de nişte frînghii, iar cortina a dezvelit ceea ce părea a fi interiorul elegant al unui conac.

La vederea decorului s-au auzit ropote de aplauze şi exclamaţii de încîntare. Cele două personaje, soţ şi soţie, au început să discute despre lista de pretendenţi la mîna fiicei lor. Povestea o captiva pe Madeline. Simţea o profundă simpatie pentru eroină, o ingenuă care era împiedicată să se căsătorească cu iubitul ei, fiind logodită cu forţa cu un bărbat rău.

Spre surpriza ei, Logan Scott nu-l întruchipa pe iubitul fetei, ci pe ticălos. În clipa în care a apărut pe scenă, un curent a străbătut întreaga audienţă. Asemenea tuturor, Madeline a fost tulburată de stăpînirea lui de sine, de farmecul periculos al personajului. O vroia pe fată doar pentru el şi nu avea să permită nici unui alt bărbat să-i stea în cale.

Pentru Madeline fiecare minut care trecea era o revelaţie. A rămas nemişcată, cu degetele încleştate în cortina de catifea, cu inima bătîndu-i cu putere. Ori de cîte ori vorbea Scott, ea abia mai putea respira. Intrase cu uşurinţă în pielea personajului, era bărbatul egoist şi pătimaş. Ca şi restul audienţei, Madeline a început să spere că avea să o cucerească pe fată.

Scott a rămas pe scenă mare parte din primul act, manipulînd, toçmindu-se, trăgînd iţele ca adevărata iubire să nu izbîndească.

– Cum se termină? l-a întrebat în şoaptă Madeline pe unul dintre cei care mînuiau cortina. Se căsătoreşte cu fata sau renunţă în favoarea celuilalt?

Bărbatul a zîmbit, văzînd cît de absorbită era de acţiune.

– Nu pot să-ţi spun. Nu vreau să-ţi stric surpriza.

Înainte să apuce să mai spună ceva, s-a sfîrşit primul act. O trupă de dansatori a urcat pe scenă, întreţinînd auditoriul pînă la începerea actului al doilea.

Madeline aştepta în semiîntuneric, ascunsă de cortină. I s-a părut că a trecut o veşnicie pînă cînd a reînceput piesa. Dar era fericită. Nu ar fi vrut să fie niciunde altundeva, ci aici, respirînd mirosul de sudoare şi vopsea.

A zărit silueta unui bărbat care se îndrepta cu paşi repezi spre culise. Umerii li s-au atins. S-a oprit şi a ridicat mîna spre locul unde se atinseseră, s-a întors şi s-a uitat spre ea. Privirile li s-au întîlnit iar Madeline s-a simţit cuprinsă de teamă. Era Scott.

Faţa îi era brăzdată de şiroaie de transpiraţie. Nu-i vedea bine ochii, dar a simţit fulgerul de mînie din privire.

– Tu... a spus el. Ce naiba cauţi în teatrul meu?

Nu mai auzise pe nimeni înjurînd în faţa ei. Din cauza surprizei a întîrziat cu răspunsul.

– Domnule Scott... Înţeleg că ducesa nu a apucat să-ţi vorbească de mine...

– Ţi-am spus că nu am nici o slujbă să-ţi ofer.

– Da, domnule, dar ducesa m-a angajat ca asistentă...

– Eşti concediată, s-a răstit el, aplecîndu-se deasupra ei.

Îi simţea mirosul transpiraţiei, al cămăşii umede. Dar nu era deloc neplăcut... ci de-a dreptul fascinant.

– Nu, domnule, a spus ea. Nu-i venea să creadă că îndrăznise să-l refuze.

A urmat o scurtă tăcere.

– *Nu?* a repetat, ca şi cum nimeni nu mai rostise niciodată acest cuvînt în faţa lui.

– Ducesa mi-a spus că mă poate angaja dacă doreşte şi dacă ai obiecţii să o caut.

El a rîs, fără să fie deloc amuzat.

– Aşa? Vreau şi eu să ştiu cine este proprietarul acestui nenorocit de teatru! Vino cu mine! A luat-o de braţ şi a strîns-o cu putere.

Madeline s-a trezit îmbrîncită spre cabina lui. Pe la urechi îi ajungeau tot felul de înjurături înfundate.

– Domnule... Aş aprecia dacă n-ai folosi asemenea cuvinte în prezenţa mea.

– Intri neinvitată în teatrul meu, produci un accident, ceri o slujbă pe la spatele meu... iar acum îmi dai lecţii de purtare?

Uşa s-a trîntit cu zgomot în urma lor şi au rămas privindu-se în ochi: el cu furie, ea cu încăpăţînare. Nu avea să-l lase să o alunge din *Capital.*

– N-aş fi crezut că un bărbat ca tine poate folosi un asemenea limbaj, a spus cu demnitate Madeline.

Scott a deschis gura să-i răspundă dar s-a mulţumit să mormăie ceva în barbă.

Încăperea era puternic luminată, aşa că îi putea vedea fiecare detaliu al feţei. Tenul de culoarea bronzului făcea ca machiajul de scenă să nu fie necesar. Privirea îi era atît de pătrunzătoare încît aproape că îi era teamă să se uite la el.

– Ai făcut o greşeală, domnişoară Ridley. Nu avem loc pentru tine aici.

– Îmi cer din nou scuze pentru stîngăcia de mai devreme, domnule Scott. Voi fi foarte atentă de-aici încolo. De ce nu vrei să-mi mai dai o şansă?

Pe Logan îl înfuria propria reacţie faţă de ea. Imaginea ei nu-i dăduse pace întreaga zi. Vocea ei dulce ar fi putut topi chiar şi un gheţar, dar asta nu făcea decît să-l încrîncenеze şi mai tare.

– N-are nici o legătură cu cele întîmplate azi-dimineaţă, i-a spus. Nu avem nevoie de tine, acesta este adevărul.

– Dar ducesa mi-a spus că vă pot ajuta... cu costumele, cu biblioteca teatrului...

– Julia este uşor impresionabilă, a întrerupt-o el. Iar tu ai profitat de asta. Eu însă nu pot fi manipulat la fel de uşor.

– Dar nu am manipulat pe nimeni, a protestat ea.

Un servitor a venit să-l ajute să se schimbe pentru cel de-al doilea act, aducîndu-i o cămaşă albă curată şi o vestă. Logan l-a salutat pe George cu o mişcare a capului şi a început să-şi descheie nasturii cămăşii. Mai erau doar cîteva minute pînă la începerea actului doi.

Madeline nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcîndu-se. S-a apropiat de uşă, şocată.

– Cred că ar fi mai bine să plec, domnule Scott...

– Părăseşti teatrul? a întrebat-o cu răceală, luptîndu-se cu cămaşa.

Madeline şi-a coborît imediat privirea, dar imaginea pieptului lui puternic, gol, avea să-i rămînă întipărită în minte.

– Voi rămîne, dacă ducesa va fi de acord.

– N-ai decît să rămîi, dacă vrei, dar vei plăti scump pentru asta. Îţi voi face viaţa un calvar. Ai înţeles?

– Da, domnule Scott, a şoptit ea şi a ieşit grăbită pentru că el începuse să se descheie la pantaloni.

Logan s-a oprit cînd a auzit uşa închizîndu-se, dorindu-şi ca erecţia să nu-l fi trădat. Plin de tact, George şi-a ferit privirea, făcîndu-şi de lucru cu cămaşa murdară.

– Mai aveţi nevoie de ceva, domnule? a spus el în şoaptă.

O găleată cu apă rece ca gheaţa i-ar fi prins bine. Şi ceva de băut. A clătinat însă din cap şi s-a întors cu spatele, continuînd să se dezbrace. Servitorul a aranjat rapid cîteva obiecte de îmbrăcăminte după care a ieşit, în linişte.

Cu faţa spre oglindă, Logan a oftat, încercînd să-şi adune gîndurile... dar nu şi le putea desprinde de la ea. De la Madeline.

Cine era şi de ce voia să lucreze la *Capital?* Era evident mult prea bine-crescută pentru un asemenea loc. Nu avea nimic în comun cu lumea aspră a teatrului. Unde-i fusese mintea Juliei de o angajase? Ar fi vrut să capete o explicaţie din partea ei dar nu avea timp de asta. Trebuia să termine spectacolul şi nimic nu era mai important ca publicul lui.

Madeline a reuşit cumva să ajungă la locul ei. Şi-a lipit palmele de obrajii care-i ardeau. Oare greşise insistînd să rămînă la *Capital,* în ciuda lui Scott? Cu siguranţă nu era aceasta modalitatea de a seduce un bărbat.

De ce nu o plăcea? Ea se împrietenea uşor cu toată lumea. Probabil că nu era genul de femeie pe care o prefera el. Cît avea să-i fie de greu să-l facă să-şi schimbe sentimentele faţă de ea? Şi cît avea

să dureze? Tulburată, fixa un punct de pe scenă, acolo unde actorii aşteptau răbdători ridicarea cortinei.

Povestea celor doi îndrăgostiţi a continuat. Scott dădea dovadă de un deosebit talent şi curînd Madeline a fost absorbită de jocul lui, uitînd de toate celelalte.

După un labirint complicat de intrigi, ticălosul şi-a dat în sfîrşit seama că nu avea să cîştige niciodată dragostea fetei, chiar dacă se căsătorea cu ea. Asumîndu-şi rolul de binefăcător anonim, el i-a ajutat pe cei doi îndrăgostiţi să fugă, fără ca ei să afle vreodată că lui îi datorau fericirea lor. Scott şi-a jucat rolul cu un uşor accent de autocompătimire, fără să renunţe vreo clipă la masca sa cinică, reuşind însă să transmită publicului că inima îi era frîntă.

La final, aplauze puternice şi urale pline de entuziasm au umplut teatrul, făcîndu-i pe actori să revină la rampă. Scott a fost întîmpinat cu cele mai puternice aplauze, pe care le-a acceptat cu o plecăciune şi un zîmbet slab. A fost anunţat programul pentru seara următoare iar cortina a căzut pentru ultima dată, deşi spectatorii continuau să aclame.

Madeline a avut grijă să se strecoare afară înainte ca Scott să o zărească. A fost imediat înconjurat de admiratori. Toată lumea voia să se afle în preajma lui. Oftînd, Madeline s-a îndreptat spre biroul ducesei ca să-şi ia haina.

– Madeline. Era ducesa de Leeds. Ţi-a plăcut piesa?

Madeline încerca să găsească cuvintele potrivite.

– A fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată!

– Dumnezeule! a exclamat ducesa, amuzată de entuziasmul ei.

– Nu e de mirare că domnul Scott este considerat o legendă. El... el... Madeline s-a oprit, neştiind cum să-şi descrie reacţia în ceea ce-l privea.

– Da, ştiu, i-a răspuns zîmbind ducesa.

Entuziasmul a părăsit-o brusc pe Madeline.

– Mă tem că domnul Scott m-a văzut în culise. Tot nu este de acord cu prezenţa mea aici. Mi-a spus-o foarte clar.

Julia a ridicat o sprînceană, mirată.

– Asta nu-i stă deloc în fire. Nu a avut nimic de obiectat, niciodată, în privinţa celor pe care i-am angajat eu. Nu înţeleg de ce... A tăcut, privind-o uimită. Nu trebuie să-i faci griji, draga mea. Voi vorbi cu el mîine dimineaţă, înainte de repetiţie şi totul se va rezolva.

– Sper să fie aşa. Îmi doresc foarte mult să lucrez aici, la *Capital*.

– Aşa va fi, a asigurat-o ducesa.

Capitolul 2

Logan stătea în atelierul de tîmplărie al teatrului şi privea cu ochi critic cele două panouri. Erau piese de recuzită construite recent, două pînze pe rame din lemn care urmau să fie pictate.

– N-am mai avut piese atît de mari pînă acum, le-a spus Logan celor doi tîmplari care le ridicaseră pentru a putea fi inspectate. Cum le veţi susţine?

– Ne-am gîndit să le contrabalansăm cu greutăţi, în spate, i-a răspuns Robbie Cleary, meşterul tîmplar.

Logan a întins mîna să verifice rezistenţa cadrului.

– Cred că ar fi mai bine să le prindeţi şi de podea. Să nu riscăm. Sînt piese al naibii de grele. Să nu cadă peste cineva.

Robbie a încuviinţat din cap şi s-a dus în spatele panoului. Acesta fusese construit în aşa fel încît să cadă imediat la pămînt, sub propria greutate, pentru ca decorul să se schimbe rapid, dîndu-l la iveală pe cel de-al doilea. Era destul de complicat să le mînuieşti astfel încît să te încadrezi în timp fără să faci vreo eroare.

Logan şi-a trecut absent mîna prin păr:

– Hai să-l vedem pe primul cum cade.

– Bine, domnule. Trebuie însă să vă spun că nu l-am testat încă, i-a răspuns Robbie, îngrijorat.

– Hai s-o facem acum.

Jeff, unul din băieţii aflaţi în preajmă, s-a apropiat să le dea o mînă de ajutor.

– Lăsaţi-l în jos, a spus Robbie, iar ajutoarele lui au început să coboare primul panou.

Cu colţul ochiului, Logan a văzut pe cineva intrînd. Era o fată subţirică, ducînd în mîini o măturâ, un făraş şi un mănunchi de cîrpe. Era fata cea nouă, şi-a dat seama Logan, iritat. Părea să nu-şi dea seama de ce se întîmpla acolo – se îndrepta chiar în direcţia panoului care urma să cadă.

– Ai grijă, la naiba! a strigat Logan. Ea s-a oprit şi l-a privit cu ochi nevinovaţi în timp ce panoul se prăbuşea peste ea.

Cu un gest automat, Logan s-a aruncat spre ea şi a acoperit-o cu propriul trup. Panoul a aterizat exact pe umărul lui rănit, provocîndu-i o durere de nesuportat. Preţ de o clipă nu a mai putut respira. A reuşit însă să rămînă în picioare. Robbie şi ceilalţi băieţi au alergat spre el, să-l elibereze, iar fata s-a dat un pas înapoi.

– Domnule Scott? a spus ea, tulburată. Eşti bine? Îmi pare atît de rău!

Logan a dat din cap. Era extrem de palid şi se străduia din răsputeri să nu vomite chiar acolo, să nu se facă de rîs. Se străduia întotdeauna să-şi păstreze imaginea autoritară. Nu era niciodată bolnav, slab de înger sau indecis în faţa angajaţilor lui.

– Oh, umărul! a exclamat Madeline privind fix la cămaşa lui care se colora în roşu. Rana i se redeschisese. Cum pot să te ajut?

– Ţine-te departe de mine, a mormăit Logan, dîndu-şi în sfîrşit bătălia cu valul de greaţă. A inspirat adînc. Ce cauţi aici, pentru numele lui Dumnezeu?

– Voiam să mătur rumeguşul şi să curăţ uneltele tîmplarilor şi... aş putea să fac ceva, domnule?

– Ieşi! s-a răstit Logan. Înainte să te strîng de gît.

– Da, domnule, i-a spus ea supusă.

Orice altă fată aflată în situaţia ei ar fi izbucnit în plîns. Logan a admirat-o pentru că nu s-a pierdut cu firea. Toţi cei care se aflau în *Capital* erau înspăimîntaţi de temperamentul lui. Chiar şi Julia îl ocolea cînd era prost dispus.

Madeline s-a întors spre Robbie:

– Îmi pare foarte rău, domnule Cleary. Mă întorc mai tîrziu să strîng mizeria.

– Nici o problemă, copilă. Meşterul tîmplar a aşteptat ca Madeline să iasă şi l-a privit pe Logan: nu cred că era cazul să-i vorbeşti atît de aspru. Încerca doar să fie de ajutor.

– E un dezastru ambulant.

– Domnule Scott, a intervenit şi Jeff, Maddy are accidente de felul acesta doar cînd eşti prin preajmă. În rest nu i se întîmplă nimic.

– Nu-mi pasă. Logan şi-a dus mîna la umărul care îi ardea. Începuse să-l doară şi capul. Vreau să n-o mai văd pe-aici, a murmurat el şi a ieşit hotărît.

S-a dus direct spre biroul Juliei. Era vina ei, ea insistase să o angajeze pe fată, deci era de datoria ei s-o concedieze. A găsit-o pe Julia aşezată la birou, verificînd concentrată calculele săptămînale. A ridicat ochii spre el, surprinsă.

– Ce s-a întîmplat, Logan?

– M-am întîlnit iar cu mica ta protejată.

– Cu Madeline? Julia s-a încruntat, îngrijorată. Ce s-a întîmplat?

Morocănos, el i-a povestit ce se petrecuse în atelierul de tîmplărie. În loc să pară preocupată şi înspăimîntată, aşa cum se aşteptase el, Julia găsea întîmplarea de-a dreptul amuzantă.

– Bietul de tine, a spus ea rîzînd. Nu-i de mirare că eşti atît de prost-dispus. Dar nu poţi da vina pe Maddy.

– Nu pot? a întrebat el, ursuz.

– E abia prima ei zi. Are nevoie de timp să se obişnuiască.

– Prima zi, dar şi ultima. Vreau să plece, Julia. Vorbesc serios.

– Nu înţeleg ce ai de obiectat. Julia s-a sprijinit de spătar şi l-a privit cu o expresie care l-a înfuriat pe Logan.

– Fata asta nu ştie nimic despre teatru.

– Cu toţii am început de undeva, i-a răspuns Julia, privindu-l ironic. Cu excepţia ta, bineînţeles. Cînd ai ieşit din pîntecul mamei ştiai deja totul despre scenă...

– Locul ei nu este aici, a întrerupt-o Logan. Nici măcar tu nu poţi nega asta.

– Poate că nu, a recunoscut ea. Dar Madeline este o tînără dulce, inteligentă, care pare să aibă necazuri. Iar eu vreau să o ajut.

– Singura modalitate prin care o poţi ajuta este să o trimiţi înapoi de unde a venit.

– Şi dacă a fugit din calea unui pericol? Nu eşti deloc îngrijorat? Sau măcar curios?

– Nu.

Julia a oftat, exasperată.

– Cine ştie ce se va alege de ea, dacă nu va lucra aici. Îi voi plăti salariul din buzunarul meu, dacă preferi aşa.

– Doar nu te-ai apucat să faci opere de caritate, la naiba!

– Am nevoie de o asistentă, a spus Julia. De ceva vreme. Madeline este exact ce vreau. De ce a devenit o problemă?

– Pentru că... Logan a închis brusc gura. Fata îl tulbura pentru motive pe care nu le înţelegea. Poate pentru că era mereu cu garda jos, ridicol de deschisă... complet opusă felului lui de a fi. Îl făcea să nu se simtă în largul lui, amintindu-şi de tot ce nu dorea să fie, de tot ce luptase să schimbe la el însuşi. Dar nu era dispus să-i spună Juliei toate astea.

– Logan, a spus Julia, nerăbdătoare, renunţînd să mai încerce să-i citească gîndurile. Trebuie să-mi dai o explicaţie, oricare ar fi ea.

– E suficient că e o prostuţă neîndemînatică.

Julia rămăsese cu gura căscată.

– Oricine poate avea un accident, cînd şi cînd. Nu-ţi stă în fire să fii atît de nesuferit!

– Ţi-am spus că trebuie să plece. Discuţia s-a încheiat.

– Atunci concediaz-o tu. Sînt sigură că nu vei reuşi să o faci.

– N-am nici cea mai mică problemă. Unde este?

– Am trimis-o să o ajute pe doamna Lyttleton cu costumele, a răbufnit Julia, întorcîndu-se la hîrtiile de pe masă.

Logan a ieşit din birou, hotărît să o găsească imediat pe fată. Atelierul de costume se afla într-o altă clădire aflată la mică distanţă de celelalte,

pentru ca un eventual incendiu să nu afecteze şi clădirea teatrului.

Doamna Lyttleton era un munte de femeie, mereu veselă, cu o claie de bucle negre. Mîinile ei mari se mişcau cu dexteritate în timp ce crea cele mai frumoase costume văzute vreodată pe o scenă. Era ajutată de şase fete care coseau şi aveau grijă de imensa colecţie de haine care umpleau o mulţime de rafturi. Spectacolele de la *Capital* erau unice prin luxul afişat iar actorii şi spectatorii deopotrivă ştiau că pentru a crea efectul dorit nu se făcea rabat de la nimic.

– Domnule Scott, a spus ea jovială, cu ce îţi pot fi de folos? Este vorba de cămaşa pe care ai purtat-o aseară? E tot scurtă la mîneci? O refacem, dacă e nevoie.

Logan nu avea chef de conversaţie.

– Fata cea nouă, domnişoara Ridley unde este? Vreau s-o văd.

– Aleargă tot timpul. Am trimis-o în spate cu cîteva coşuri cu haine care trebuie curăţate într-un mod mai special. Mătasea este mult prea delicată ca să o atîrnăm la uscat în tot praful de-aici, aşa că le trimitem undeva la ţară să fie spălate şi călcate...

– Mulţumesc, a întrerupt-o Logan. Nu-l interesau toate acele amănunte despre haine. La revedere, doamnă Lyttleton.

– După ce lasă coşurile cu haine trebuie să vă aducă costumul de Othello.

– Mulţumesc, i-a spus Logan printre dinţi, uşor alarmat la ideea că Madeline Ridley urma să-l viziteze în biroul lui. Dezastrele păreau să o urmărească pretutindeni, aşa că se putea considera

norocos dacă biroul lui avea să rămînă în picioare după plecarea ei.

Cu toate acestea, cînd a intrat în camera minusculă pe care o considera teritoriul său sacru, a descoperit că ea nu era acolo – şi că înăuntru era mai curat decît fusese de ani întregi. Cărţile şi teancurile de hîrtii erau aşezate frumos, praful fusese şters iar haoticul lui birou era acum ordonat. Logan a intrat şi a privit uimit în jur.

– Cum naiba mai găsesc ceva de-aici încolo? a şoptit. Atenţia i-a fost atrasă de o pată de culoare. Era un trandafir pe jumătate înflorit aşezat pe birou, într-un pahar cu apă.

Surprins, Logan a atins floarea catifelată.

– Este o ofrandă de pace, s-a auzit vocea lui Madeline din spatele lui. S-a întors şi a văzut-o în prag. Îi zîmbea prietenos. Împreună cu promisiunea mea să nu-ţi mai provoc alte răni.

Logan se holba la ea în tăcere. Cuvintele cu care ar fi trebuit să o concedieze i-au dispărut din minte. Nu se simţise niciodată vinovat pînă atunci, dar faţa luminată de speranţă a fetei îi dădea un sentiment de stînjeneală. Dacă o concedia ar fi apărut ca un căpcăun în faţa celorlalţi angajaţi. S-a întrebat dacă era cu adevărat într-atît de inocentă sau doar se prefăcea foarte bine.

Era pentru prima oară că-şi dădea seama că Madeline Ridley era drăguţă – nu, de-a dreptul frumoasă – cu trăsături delicate, piele ca de porţelan şi gura inocentă şi senzuală în acelaşi timp. Era subţire, fără voluptatea pe care el o prefera la o femeie, dar totuşi atrăgătoare.

Logan s-a aşezat pe scaun şi a privit-o atent.

– De unde l-ai luat? a întrebat-o, arătînd spre trandafir.

– De la piaţa de flori. Din Covent Garden. Am fost acolo în zori. Mi-a plăcut mult, e un loc deosebit, cu toţi acei vînzători de păsări, varietatea de fructe şi legume...

– Nu e un loc sigur, domnişoară Ridley. Hoţii şi ţiganii ar putea profita de naivitatea ta.

– Nu am avut nici o problemă, domnule Scott. A zîmbit şi mai larg. Foarte drăguţ din partea ta că-ţi faci griji pentru mine.

– Nu-mi fac deloc, i-a răspuns el sec, bătînd cu degetele în birou. Numai că am văzut că necazurile par să te urmărească.

– Nu e adevărat, i-a răspuns ea fără urmă de ranchiună. Pînă acum nu am mai provocat nimănui nici un necaz. Am dus o viaţă foarte liniştită.

– Spune-mi atunci de ce o fată bine-crescută ca tine a căutat de lucru la teatrul *Capital.*

– Ca să fiu lîngă tine.

Logan a clătinat din cap la auzul declaraţiei. Nu avea sens, venind din partea cuiva ca ea. Inocenţa şi lipsa ei de experienţă erau evidente. De ce să fi vrut să aibă o relaţie cu el?

– Familia ta ştie că eşti aici?

– Da, a răspuns ea mult prea repede.

El a privit-o sceptic.

– Cine este tatăl tău? Cu ce se ocupă?

– Este... fermier.

– Unul de succes, evident. Privirea lui neîncrezătoare i-a cuprins rochia, cu materialul moale şi croiala fină. De ce nu eşti acasă, alături de familia ta, domnişoară Ridley?

Răspunsurile ei erau tot mai nesigure.

– Ne-am... certat.

– Care a fost motivul? a întrebat-o, văzînd că roşea tot mai violent.

– Prefer să nu-ţi spun...

– Este vorba de un bărbat? Din licărul surprins al ochilor ei şi-a dat seama că era adevărat. S-a sprijinit de spătarul scaunului şi a privit-o mai atent. Rămîne aşa, domnişoară Ridley. Nu mă interesează viaţa ta privată. Totuşi, dă-mi voie să te sfătuiesc din nou să nu-ţi faci iluzii în privinţa noastră. Tu şi eu, niciodată nu...

– Înţeleg, i-a spus ea. Nu vrei o aventură cu mine. A trecut pragul uşii şi a adăugat: oamenii se mai răzgîndesc, să ştii.

– Eu nu, i-a răspuns el în timp ce ea se îndepărta. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu înţelegea cînd i se spunea *nu*?

Madeline a fost ocupată întreaga zi. A cusut rupturile costumelor, a făcut curat în cabinele actorilor, a copiat facturi şi i-a scris ducesei biletele prin care le stabilea programul lui Scott şi celorlalţi actori.

Actorii erau ca o mare familie, cu necazurile şi ciondănelile inevitabile. Lui Madeline i se părea că actorii erau mult mai interesanţi şi mai excentrici decît oamenii obişnuiţi. Obişnuiau să vorbească şi să glumească cu o francheţe care o şoca. Indiferent de subiectul conversaţiei, acesta îl includea şi pe Scott. Îl admirau cu toţii, îl idolatrizau chiar, el era standardul cu ajutorul căruia se măsurau toţi.

În timp ce spăla ceştile şi farfuriile murdare, ea trăgea cu urechea la discuţia dintre cei mai iubiţi

actori ai teatrului *Capital.* Subiectul era: ce anume îi face pe oameni să se îndrăgostească?

– E vorba de ceea ce *nu* arăţi, spunea Arlyss Barry, o actriţă minionă, cu părul cîrlionţat. Domnul Scott este cel mai bun exemplu. Priviţi-l în oricare dintre rolurile lui şi veţi vedea că nu dă totul la iveală. Misterul unei persoane este cel care te face să o doreşti.

– Vorbim despre scenă sau despre viaţa reală? a întrebat Stephen Maitland, actorul blond care îl împunsese din greşeală cu sabia pe Scott.

– E vreo diferenţă? a întrebat Charles Haversly, un alt actor tînăr. Părea nedumerit. Toţi ceilalţi au izbucnit în rîs.

– În acest caz nu este, a spus Arlyss Barry. Oamenii îşi doresc mereu ceea ce nu pot avea. Publicul se îndrăgosteşte mereu de eroul principal, pentru că nu va ajunge niciodată ca el. Aşa este şi în viaţă. Nu există bărbat sau femeie care să nu se îndrăgostească de o persoană la care nu poate ajunge.

Madeline se oprise în loc, cu mătura şi făraşul în mîini.

– Nu sînt de acord în totalitate, a spus ea gînditoare. Nu sînt eu prea pricepută la toate astea, dar... dacă cineva se poartă frumos cu tine, te face să te simţi iubită, în siguranţă... nu te atrage?

– Nu ştiu, i-a răspuns Charles, zîmbind şmecherește. Poate că ar trebui să-ţi testezi teoria pe mine, Maddy. Să vedem dacă dă rezultate.

– Am impresia că Maddy îşi testează deja teoria pe altcineva, a spus rîzînd Arlyss, văzînd-o că roşise. Iartă-mă, draga mea, dar nouă ne place să ne necăjim unii pe alţii. Va trebui să te obişnuieşti.

Madeline i-a întors zîmbetul.

– Bineînţeles, domnişoară Barry.

– Şi pe cine îţi testezi teoria? a întrebat-o Charles, cu mult interes. Să nu-mi spui că e vorba de Scott. A părut indignat, văzînd că Madeline roşise şi mai tare. De ce el şi nu eu? E adevărat că este bogat, frumos şi faimos... dar ce alte calităţi mai are?

Ca să scape, Madeline a reînceput să mătură, croindu-şi drum spre ieşire.

– Biata de ea! l-a auzit pe Stephen şoptind. Nu o va observa niciodată... şi e mult prea dulce pentru unul ca el...

Tulburată, Madeline s-a oprit din măturat şi s-a sprijinit de tocul uşii uneia dintre sălile de repetiţie. După tot ce auzise îşi dădea acum seama că făcuse o greşeală. N-ar fi trebuit să-l abordeze aşa pe Scott. Să-i spună cu curaj care erau intenţiile ei, să-i arate că era complet disponibilă, să nu păstreze nici măcar o urmă de mister care să-l atîţe. Nu era de mirare că nu-i dădea deloc atenţie. Dar era prea tîrziu să mai schimbe ceva.

Oftînd adînc, Madeline şi-a dorit să fi avut pe cineva care să o povăţuiască... o femeie mai înţeleaptă şi mai experimentată. Poate că ducesa... nu, nu ar fi fost în nici un caz de acord cu planurile ei. Brusc i-a venit o idee şi s-a înseninat. Poate că exista totuşi cineva cu care să se sfătuiască.

Cerul era plin de nori negri cînd trăsura închiriată a lăsat-o pe Madeline în faţa casei de pe Somerset Street. Doamna Florence stătea în salon, lîngă şemineu, avînd în faţă o tavă pe care era cina.

– Te-ai întors mai tîrziu decît mă aşteptam, draga mea. Ai atît de multă treabă la teatru? Trebuie să-ţi fie foame. Trimit imediat vorbă să ţi se aducă cina.

Madeline i-a mulţumit şi s-a aşezat lîngă ea, tremurînd. Căldura focului i-a pătruns încet prin haine. La rugăminţile femeii, Madeline a început să-i povestească ce făcuse peste zi. Cînd a terminat, i-a spus privind ţintă şemineul:

– Doamnă Florence, aş vrea să-ţi cer un sfat, dar mă tem să nu te şochez.

– Nimeni şi nimic nu mă poate şoca, draga mea copilă. Femeia s-a aplecat spre ea, cu ochii strălucind. Mi-ai stîrnit curiozitatea. Haide, nu mă mai lăsa să aştept.

– Experienţa... trecutul dumitale... aş fi vrut să ştiu dacă.... Madeline a făcut o pauză şi a rostit repede: vreau să seduc un bărbat.

Femeia s-a lăsat pe spate, fără să clipească.

– Acum te-am şocat, a spus Madeline.

– M-ai surprins, mai bine zis. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta. Eşti sigură că ştii ce faci? N-aş vrea să faci o greşeală de care să-ţi fie ruşine mai tîrziu.

– În toată viaţa mea n-am fost în stare să fac ceva de care să-mi fie cu adevărat ruşine, doamnă Florence.

Ochii femeii au strălucit amuzaţi.

– Şi vrei să repari acest lucru?

– Da! Altfel înseamnă că nu am deloc personalitate.

– Nu sînt de acord cu tine, dragă. Pari să ai mai multă personalitate decît mulţi. Dar dacă eşti hotărîtă eu sînt încîntată să te ajut. Ştiu multe despre bărbaţi... sau mai degrabă ştiam. Deşi nu cred

să se fi schimbat prea mult în ultimii zece-douăzeci de ani. Spune-mi e vorba de un bărbat anume?

– Da, de domnul Scott.

– Ah. doamna Florence a privit-o pătrunzător cîteva clipe, ca şi cum îşi amintea ceva de demult. Nu te condamn deloc, a spus ea într-un sfîrşit. Şi eu l-aş seduce dacă aş fi tînără şi frumoasă ca tine.

– Sigur? a întrebat Madeline, surprinsă.

– Sigur. Mi se pare că Scott este unul dintre puţinii bărbaţi din Londra care merită să fie seduşi. Eu una nu mi-aş bate capul cu tinereii efeminaţi, plini de ei, care au în ziua de azi o reputaţie de mari cuceritori. Nu am avut ocazia să-l cunosc personal pe Scott dar l-am văzut jucînd. Prima oară l-am văzut acum cinci ani, în rolul lui Iago, în Othello... cea mai bună interpretare din cîte am văzut. Pură, seducătoare. Ca actor, merită toată admiraţia. Ca bărbat mi se pare cam periculos.

– Periculos? a repetat Madeline.

– Da, pentru inima unei femei. Bărbaţii siguri sînt cei care se căsătoresc. Cei periculoşi sînt făcuţi pentru plăcere. Ai grijă să nu te aştepţi la mai mult de la unul ca el.

– Nu-i aşa că nu vei spune nimănui despre planul meu?

– Bineînţeles că nu. E o chestiune privată. Şi nici nu ai vreo garanţie că vei reuşi. Din cîte am auzit despre el, Logan Scott nu preferă femeile ca tine. Este genul de bărbat pe care îl satisfac doar femeile foarte experimentate, iar tu... A făcut o pauză şi a privit-o critic. Ceva îmi spune că repertoriul tău este extrem de limitat.

– Nici măcar nu am un repertoriu, a spus cu tristeţe Madeline.

Doamna Florence a prins-o uşor de bărbie.

– Asta înseamnă că va fi cu atît mai greu. Pe de altă parte, eşti tînără şi frumoasă, lucruri care nu trebuie trecute cu vederea.

– Problema este că am făcut deja o greşeală. Ar fi trebuit să fiu misterioasă şi distantă... iar eu i-am spus foarte clar care sînt intenţiile mele.

– Ştie că-l doreşti? a întrebat-o amuzată doamna Florence .

– Da. Şi mi-a spus foarte clar că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

– Abordarea ta directă nu a fost neapărat o greşeală. E de presupus că e sătul de femeile care vor să pară subtile şi sofisticate. Poate că ai reuşit să-i zdruncini echilibrul.

– Nu l-am dezechilibrat doar, ci am făcut în aşa fel încît să fie înjunghiat.

– Ce-ai făcut? a întrebat-o mirată doamna Florence iar Madeline i-a povestit întîmplarea. Femeia o privea cu un amestec de amuzament şi neîncredere. Ei bine, copilă, va fi cu adevărat o provocare. Lasă-mă să mă gîndesc puţin.

Madeline a aşteptat ca doamna Florence să cîntărească bine situaţia.

– Păcat că nu ştii să joci, a spus doamna Florence. Locul în care trebuie să abordezi un bărbat ca el este scena. Acolo se simte în largul lui. Cred că lasă garda jos doar atunci cînd joacă. Doar în acele momente de vulnerabilitate ai putea trece dincolo de zidul lui de apărare.

– Aş putea să mă ofer să repet cu actorii, atunci cînd îşi învaţă rolurile, a sugerat nesigură Madeline.

– Da, este o idee excelentă!

– Dar dacă îl prind într-unul din acele momente de vulnerabilitate... ce trebuie să-i spun?

– Lasă-te ghidată de instinct. Fă-l să înţeleagă că eşti disponibilă şi dornică... şi că vrei să îi oferi plăcere fără să-i ceri nimic în schimb. Nici un bărbat din lumea asta nu-ţi va putea rezista.

Madeline a dat din cap, ascultătoare.

– Mai e ceva, a adăugat doamna Florence , privind-o critic. Va trebui să te îmbraci adecvat. Deşi pari să ai o siluetă atrăgătoare eşti complet ascunsă în rochiile astea.

Un zîmbet plin de regret i-a străbătut chipul.

– Mă tem că nu am ce face. Nu-mi pot permite o rochie nouă.

– Mă gîndesc eu la ceva, a asigurat-o femeia.

Madeline a zîmbit, admirîndu-i hotărîrea şi entuziasmul.

– Mă bucur că ţi-am cerut sfatul.

– Şi eu, Maddy. N-am mai făcut demult parte dintr-un complot. Cu ajutorul meu, Scott va ajunge în patul tău, ca un mieluşel.

– Sper, i-a răspuns Madeline. Deşi numai mieluşel nu-mi închipui că va fi.

– Asta rămîne să descoperi singură, draga mea. Ştiu din experienţă că bărbaţii sînt complet diferiţi în pat de viaţa de zi cu zi. Iar actorii sînt cei mai impredictibili dintre toţi. Nu ştii niciodată dacă nu interpretează vreun rol. A tăcut şi a privit gînditoare focul din şemineu în timp ce servitoarea i-a adus lui Madeline tava cu cina.

După ce aceasta a ieşit, Madeline a vorbit din nou:

– Cum pot şti la ce să mă aştept?

Femeia a privit-o întrebător. Pierduse firul conversaţiei.

– Despre cum ar putea fi ca amant, i-a explicat Madeline.

– Cred că felul în care sărută îţi poate da multe indicii. Doamna Florence a părut brusc amuzată. De fapt, cred că e o idee foarte bună. Ce-ar fi să-l surprinzi pe Scott cu un sărut? Sînt sigură că ar fi intrigat.

– Dar... cum? Cînd?

– Las totul pe seama imaginaţiei tale, Maddy. Vei găsi tu o cale.

Surprinde-l cu un sărut. Ideea lui Florence nu i-a dat pace lui Madeline întreaga zi care a urmat. Nu exista un moment propice pentru asta. Măcar dacă ar fi avut frumuseţea surorii ei Justine, sau inteligenţa Antheei. Dar era doar o fată obişnuită, iar Scott era... de neatins.

Vedea efectul pe care îl avea asupra celorlalţi. Al aristocraţilor care se adunau în faţa cabinei lui, după spectacol, al actorilor şi actriţelor care îi cereau mereu sfatul. Toată lumea voia cîte ceva de la el. *Chiar şi eu,* şi-a spus stînjenită Madeline. Ea voia ceva foarte personal de la el şi cu puţin noroc Scott nu avea să afle niciodată de ce.

Încercînd să afle mai multe despre el, Madeline a abordat-o pe Arlyss Barry care îşi bea ceaiul singură, în seră. Arlyss era o sursă inepuizabilă de informaţii. Ştia detalii intime despre oricine şi îi plăcea la nebunie să bîrfească.

– Vrei să ştii mai multe despre domnul Scott? a întrebat-o Arlyss îndesîndu-şi un biscuit în gură. Deşi doamna Lyttleton bombănea pe tema siluetei

ei voluptuoase, se părea că Arlyss nu-şi putea stăpîni pofta de dulciuri. Cu toţii am vrea asta. Scott este cel mai fascinant bărbat din cîţi am cunoscut şi cel mai greu de citit. Îşi păzeşte cu străşnicie intimitatea. Nu invită pe nimeni la el acasă. Din cîte ştiu eu nu i-a văzut nimeni casa, cu excepţia ducesei.

Madeline s-a încruntat:

– Scott şi ducesa au fost vreodată...?

Arlyss a clătinat din cap.

– Se aseamănă prea mult, presupun. Iubesc atît de mult teatrul că nu a mai fost loc şi pentru altcineva. Iar apoi Julia l-a întîlnit pe duce şi... dar asta este o altă poveste. Ca să-ţi răspund la întrebare: Scott şi Julia nu au avut o relaţie romantică. Ea mi-a spus odată că Scott e de părere că a se îndrăgosti este cel mai rău lucru care i se poate întîmpla.

– Dar de ce?

Arlyss a ridicat din umeri

– Acesta este doar unul dintre mistere. Are o mulţime de secrete. Şi-a coborît vocea şi s-a aplecat mai aproape. O să-ţi spun ceva ce ştiu puţini oameni: Scott este fiul unui arendaş. Nu a mers niciodată la şcoală. Îţi poţi imagina una ca asta?

– Nu, eu... Madeline era uimită. Pare atît de cult, de nobil...

– Doar pare. Provine însă dintr-o familie care le-ar face pe-a mea sau a ta să pară de-a dreptul regale. Julia mi-a povestit odată că tatăl lui s-a purtat îngrozitor cu el, că l-a bătut şi l-a înfometat adesea. De aceea familia lui nu vine niciodată la teatru şi i s-a interzis să asiste la vreun spectacol. El *îi plăteşte* să se ţină departe.

Madeline cîntărea toate informaţiile primite în timp ce Arlyss era absorbită cu totul de cutia cu biscuiţi. A încercat să şi-l imagineze pe Scott în copilărie, trăind în sărăcie şi îndurînd abuzuri şi i-a fost imposibil să asocieze acele imagini cu puternicul, încrezătorul şef al teatrului *Capital*. În ochii publicului – şi al ei – Scott îşi atribuise dimensiunile unui zeu. Îi venea greu să creadă că trecutul lui era atît de umil.

Deci de aici provenea talentul lui, şi-a spus plină de compasiune. Nici un bărbat nu ar fi putut să-şi părăsească vechea viaţă şi să-şi inventeze o alta fără să dea dovadă de o excepţională imaginaţie – şi hotărîre.

– Te rog să mă scuzi, Arlyss. Am multă treabă.

Arlyss i-a făcut cu ochiul şi s-a reapucat să citească rolul pe care trebuia să-l înveţe.

Madeline a străbătut holul care ducea spre biroul lui Scott. Cu cît se apropia, inima îi bătea mai tare. Uşa era deschisă iar el era aşezat la biroul masiv de mahon, cu spatele spre ea. Cămaşa lui albă, cîndva impecabil călcată, era acum mototolită. Îşi scosese haina gri pe care o purtase peste zi şi cravata neagră de mătase.

I se părea ciudat să-l vadă atît de liniştit şi de tăcut cînd întreaga zi fusese neobosit. Avea energie cît pentru zece bărbaţi şi îşi conducea teatrul cu autoritatea unui căpitan de navă. Îşi îndruma actorii la repetiţii, îi forţa să dea cît mai mult... iar în secunda următoare era în atelierul unde erau pictate decorurile, mutînd obiectele grele şi explicînd cum anume dorea ca acestea să arate.

Toţi actorii ştiau că mai devreme sau mai tîrziu aveau să intre sub lupa lui, aşa că se străduiau cît

puteau de mult. Dacă erau lăudaţi feţele le străluceau de încîntare. Madeline tînjea după o asemenea apreciere. Ar fi vrut să vadă că el o observa măcar, că o vedea altfel decît ca pe o angajată oarecare.

S-a oprit în prag şi i-a privit umerii largi, conturul muşchilor puternici. Deşi nu a scos nici un sunet, el s-a întors şi a privit peste umăr. Ochii lui albaştri o studiau întrebători.

– Mă gîndeam să te ajut la sortarea corespondenţei. Am văzut cîtă s-a strîns şi... aş putea să te ajut şi la scris, dacă vrei să-mi dictezi. Nu a primit nici un răspuns, aşa că a adăugat: scriu foarte frumos, să ştii.

I-a luat ceva timp pînă să-i răspundă. A privit la teancurile de scrisori la care nu apucase să răspundă apoi şi-a întors din nou privirea spre ea. A eliberat unul din scaunele de lîngă birou de cele cîteva cărţi care erau stivuite şi a şoptit:

– De ce nu?

Madeline s-a aşezat, a luat un toc şi hîrtie şi şi-a făcut loc pe un colţ al biroului. Scott a luat prima coală din stivă şi a citit-o în tăcere, îndepărtîndu-şi o şuviţă care îi căzuse pe frunte. Madeline nu mai văzuse un bărbat cu un păr atît de frumos.

Simţea o plăcere vinovată pentru că era singură cu el. Şi-a continuat inspecţia discretă. Avea picioare lungi, ascunse de pantalonii gri, cu muşchi bine conturaţi. Multe dintre rolurile lui solicitau o formă deosebită. Toate scenele de luptă, toate fandările repetate seară de seară îl menţineau într-o formă fizică excelentă.

– Adresează-i această scrisoare domnului Jacques Daumier, Rue des Beaux Arts, Paris. Spre

surprinderea ei, Scott a început să-i dicteze în franceză. Şi-a dat seama că o testa, aşa că a început să scrie sîrguincioasă.

În timp ce scria după dictare, Madeline a înţeles că îl ajuta pe directorul *Comediei Franceze* să angajeze pentru scurt timp o companie din Londra, ca să dea cîteva reprezentaţii pentru spectatorii englezi.

– Scuze pentru întrerupere, dar cred că aici ar trebui să folosim subjonctivul trecut.

– Lasă-l aşa.

Madeline s-a încruntat.

– Cred că ştii deja cît de scrupuloşi sînt francezii în privinţa timpului verbelor folosite...

– Sînt convins că ştiu mai multă franceză decît tine, a ripostat el. Şi am de gînd să conjug verbul la ce timp vreau eu!

– Foarte bine. Madeline şi-a plecat capul deasupra paginii. Dar nu ai dreptate, a continuat ea în şoaptă.

Iritarea lui Scott a dispărut, făcînd loc amuzamentului. Se străduia să-şi înăbuşească rîsul. Nimeni nu mai îndrăznise să-i vorbească atît de deschis. Aristocraţii cu care se vedea adesea obişnuiau să folosească un ton uşor superior, cu excepţia ocaziilor în care îi cereau ceva. Angajaţii lui îi spuneau numai ce ar fi vrut el să audă. Singura care îl trata ca de la egal la egal era Julia, dar ea avea titlu nobiliar şi o descendenţă aristocrată care îi dădeau încredere în sine. Dar fata asta... Madeline... nu avea nimic. Deşi depindea total de bunăvoinţa lui, îndrăznea să-l contrazică.

– Bine, schimbă-l, a spus şi a continuat să-i dicteze înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze.

Era convins că mîna o durea deja, dar nu a auzit-o cerîndu-i să dicteze mai rar.

Au trecut la următoarea scrisoare, adresată şefului unei companii de asigurări. În scrisoare, Logan îi propunea înfiinţarea unui fond de ajutorare a actorilor retraşi din activitate, a văduvelor artiştilor şi copiilor acestora. Fondul avea să fie finanţat din contribuţii anuale din salariile actorilor.

– Eşti foarte drăguţ, i-a spus Madeline cînd au terminat scrisoarea. Nu cred că sînt mulţi directori de teatru pe care să-i mai intereseze soarta foştilor angajaţi.

– Nu sînt deloc drăguţ. Este o formă de a atrage cei mai buni actori la *Capital* şi de a-i ţine aici. Cu cît spectacolele mele sînt mai bune, cu atît mai mulţi bani cîştig.

– Singurul motiv este deci profitul?

– Exact.

– Nu te cred. Chiar eşti drăguţ... numai că nu vrei să se creadă asta despre tine.

El a privit-o ironic.

– De ce crezi asta, domnişoară Ridley?

Madeline i-a susţinut privirea fără să clipească.

– Nu m-ai concediat atunci cînd aveai motive să o faci. Acum văd că încerci să ai grijă de angajaţii care nu mai pot munci din cauza vîrstei înaintate. Acestea sînt faptele unui om bun.

– Domnişoară Ridley... A clătinat din cap, ca şi cînd i-ar fi fost greu să accepte atîta naivitate din partea ei. Eu nu fac nimic din bunătate. N-ai nici cea mai mică idee despre ce am făcut eu în trecut sau despre ce sînt eu în stare. Pentru binele tău îţi spun: să nu te încrezi în nimeni, nici măcar în mine.

– De ce m-aş teme de tine?

El a strîns pumnii şi i-a sprijinit de birou. Ochii îi erau ca două flăcări violete. În birou s-a lăsat o tăcere grea. Madeline simţea că pulsul i se accelerase.

– Să sperăm că nu vei afla niciodată, i-a spus el încet.

Cu fiecare cuvînt pe care îl rostea, Logan Scott îi risipea fanteziile copilăreşti. Era un bărbat în carne şi oase, cu calităţi şi defecte. Iar dacă reuşea să-l atragă în patul ei, experienţa avea să o schimbe pentru toată viaţa, atît fizic cît şi emoţional. Gîndul a făcut-o să se înfioare.

– Am terminat, pentru azi, i-a spus el.

– Să revin mîine? l-a întrebat.

A urmat o lungă tăcere, timp în care Logan s-a uitat în jur. Naiba să o ia pe Julia! Ştia foarte bine cîtă nevoie avea de ajutorul unei secretare. Luni întregi Logan avusese de gînd să angajeze pe cineva dar nu avusese timp să se întîlnească cu vreunul dintre candidaţi.

Cu ajutorul lui Madeline şi-ar fi făcut rapid ordine pe birou. Poate că nu era o idee atît de rea să vină la el o oră-două pe zi. Numai că... şi-a dat seama cu surprindere că apropierea de ea îl... neliniştea. Îl excita. S-a încruntat şi şi-a schimbat poziţia. Nu se cădea să aibă o asemenea reacţie. Era prea tînără şi prea naivă iar el nu era genul de bărbat care să profite de o virgină, indiferent cît de tentant era acest gînd.

Iar Madeline îl atrăgea, în ciuda eforturilor lui de a o ignora. Avea o prospeţime şi o căldură care îi păreau unice. Îşi dorea să-i atingă pielea fină a gîtului, să-i mîngîie şuviţele care îi scăpaseră din acele de păr. Tulburat, a făcut un gest spre uşă.

– Da. Întoarce-te mîine.

Madeline i-a zîmbit:

– La revedere, domnule Scott.

Logan a rămas privind în gol în timp ce ea se îndepărta. Căldura din trup i s-a risipit prea încet. Trecuse mult timp de cînd nu mai avusese o femeie, şi-a zis. Luni de zile. Încercase să găsească o înlocuitoare a fostei lui amante dar nici una nu-i atrăsese atenţia... pînă acum.

A zîmbit. Să se culce cu o virgină, sau măcar cu o fată neexperimentată era o idee la care nu se mai gîndise. Şi nu se putea abţine să nu se gîndească la Madeline Ridley... la cum ar fi fost să o ţină în braţe, la cum ar arăta goală, în patul lui...

Poate că o va seduce. Era doar o chestiune de timp înainte ca cineva să profite de ea, dat fiind mediul în care trăiau. De ce să nu fie el acela? Un lucru era sigur: că ei avea să-i placă şi astfel putea compensa tot...

– Drace! a spus cu voce tare, alarmat de direcţia în care o porniseră gîndurile lui. S-a străduit să se concentreze asupra muncii lui: a citit contracte, a verificat programe şi şi-a făcut notiţe referitoare la repertoriul muzical. În tot acest răstimp îi auzea pe ceilalţi plecînd. Actorii şi muzicanţii îşi terminaseră repetiţiile iar teatrul era deja pregătit pentru spectacolul de a doua zi.

Lui Logan îi făcea plăcere activitatea din jurul lui. Ştia că fără eforturile lui teatrul *Capital* nu ar fi existat. Îl crease din propria-i ambiţie, pusese totul cap la cap, muncise din greu. Eşecul nici nu intra în discuţie. Nici măcar nu voia să se gîndească la asta. Eşecul era echivalent cu a reveni la viaţa de

dinainte, la vremurile în care era doar fiul lui Paul şi Mary Jennings.

A auzit voce cunoscută:

– Tot mai munceşti, şi la ora asta? Ai făcut deja avere, Jimmy. De ce nu te bucuri de ea?

Capitolul 3

Logan s-a întors în scaun şi a dat cu ochii de Andrew, lordul Drake. Era un tînăr înalt, bine făcut, cu ochi albaştri şi părul închis la culoare, mai lung decît se purta de obicei. Era un bărbat frumos, dar traiul destrăbălat începuse să lase semne: obrajii şi bărbia căpătaseră o culoare roşiatică, ca şi cum ar fi ţinut-o mereu într-o beţie iar la ochi îi apăruseră cearcăne adînci, semn că îşi pierdea frecvent nopţile.

Logan şi Andrew erau prieteni din copilărie. Andrew era singurul fiu şi moştenitor al ducelui de Rochester, în timp ce Logan era fiul unui fermier din partea locului. Băieţii cutreieraseră împreună domeniul, înotaseră, pescuiseră şi vînaseră împreună. Lui Logan, Andrew îi fusese ca un frate mai mic. Deşi acesta era moştenitorul unei averi imense, lui Logan îi păruse mereu rău pentru el. Din cîte observase, ducele nu fusese un tată mai bun decît îi fusese lui Paul Jennings. Rochester era distant şi rigid, mult mai preocupat de reguli şi de disciplină decît de binele fiului său.

Logan a rămas aşezat la birou şi i-a zîmbit.

– Nu mă aşteptam să te revăd atît de curînd, Andrew. Doar ţi-am spus să nu le mai faci avansuri actriţelor mele.

Andrew a rîs.

– Nu e o diferenţă prea mare între un teatru şi un bordel, ştii asta. Şi actriţele sînt tot nişte prostituate, dar mai scumpe. A privit critic camera minusculă, zăbovind cu privirea asupra biroului încărcat. Mă întreb cum de n-ai înnebunit pînă acum. Îţi petreci mult prea mult timp în locul acesta prăfuit.

– Îmi face plăcere să muncesc. S-a lăsat pe spate şi şi-a pus picioarele pe birou.

– *Plăcere* şi *muncă* nu au ce căuta în aceeaşi propoziţie, Jimmy. Andrew îl privea cu atenţie, aşa că a surprins licărul din ochii lui Scott. Nu-ţi place cînd îţi spun Jimmy, nu-i aşa? Nu încerc să te insult, te asigur. Admir ceea ce ai făcut, cum te-ai transformat din umilul Jimmy Jennings în marele Logan Scott. Cînd eram foarte tineri credeam că te vei însura cu o fată de la ţară şi vei deveni fermier, ca şi tatăl tău. Sau că vei veni la Londra şi te vei angaja conţopist. Cînd-colo ai devenit unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia, femeile se întrec să-ţi cîştige atenţia şi primeşti frecvent invitaţii la cină din partea ducelui de Wellington. Cîteodată cred că sînt singurul care îşi aminteşte cine eşti cu adevărat.

– Nu eşti, i-a răspuns Logan. Chiar dacă fusese în stare să-şi uite originile umile, erau mulţi cei care nu ratau nici o ocazie să-i reamintească. Nimeni, indiferent cît ar fi fost de talentat sau de bogat, nu era privit ca şi egalul lor. Menirea lui era să-i distreze, nu să se învîrtă în cercul lor ca şi cum le-ar fi fost egal. Nu i s-ar fi permis niciodată să se

căsătorească cu fiica vreunuia sau să-şi amestece sîngele lui comun cu sîngele lor albastru.

– De ce ai venit, Andrew? l-a întrebat. Ai venit să-mi aminteşti de trecutul meu sau ai nevoie de ceva?

Uşor stînjenit de felul direct în care i se adresase, Andrew a ridicat din umeri.

– Ei bine, dacă insişti... Sînt falit.

– Ai jucat.

– Bineînţeles. Ce altceva aş fi avut de făcut? a explodat Andrew, înroşindu-se la faţă. De două săptămîni îmi petrec nopţile la club. M-au lăsat lefter. De fiecare dată cînd credeam că mi se schimbă norocul era de fapt tot mai rău. Acum a aflat toată Londra. Nimeni nu-mi mai dă bani cu împrumut şi sînt urmărit peste tot de două brute, angajaţi ai clubului. M-au ameninţat că-mi rup picioarele dacă nu vin cu banii. Şi chiar cred că au vorbit serios.

– Nu i-ai cerut tatălui tău?

Andrew a pufnit, dezgustat.

– Cărpănosul bătrîn nu-mi dă nici un şiling peste amărîţii de bani promişi anual. Ar putea să-mi achite datoriile cît ai clipi. Şi încă de o sută de ori, pe deasupra!

– Cred că de asta se teme şi el, i-a răspuns sec Logan. Cît de mare este datoria de data asta? Patru mii? Cinci?

Andrew nu-şi ridica ochii de pe mîneca hainei lui.

– Zece, a mormăit.

Suma a reuşit să-l reducă pe Logan la tăcere. Zece mii de lire erau o avere, de ajuns ca zeci de familii să trăiască timp de un an, confortabil, suficiente pentru a finanţa cîteva spectacole grandioase la *Capital*. Ştia de ce ducele de Rochester

nu voia să-i plătească datoriile fiului său. Dacă Andrew nu-şi schimba obiceiurile, imediat după preluarea titlului toată averea s-ar fi dus pe apa sîmbetei.

– Am nevoie de banii ăştia, a spus Andrew. Era pentru prima oară că în voce i se citea disperarea. Toată lumea ştie cît eşti de bogat. Îţi poţi permite să-mi împrumuţi zece mii. Ştii că ţi-i voi da înapoi cîndva, cu dobîndă.

– Ştiu oare? l-a întrebat ironic Logan, căutînd ceva pe birou. A început să completeze un cec. E ultima oară, Andrew. Nu sînt dispus să-ţi dau bani la nesfîrşit.

Andrew îi privea peste umăr, mormăind mulţumiri.

– Ştiam eu că nu mă laşi. Trebuie să fii foarte încântat ştiind cum ar reacţiona tatăl meu dacă ar şti.

Logan a zîmbit în timp ce termina de scris.

– Aşa este. l-a întins cecul lui Andrew şi l-a retras cînd acesta a întins mîna după el. Ţi-l dau împreună cu un sfat.

– După cum ştii eu nu accept sfaturi de la nimeni.

– O să-l accepţi, pentru zece mii de lire. Plăteşte-ţi datoria şi găseşte-ţi o ocupaţie mai puţin costisitoare. Nu eşti în stare să joci. Emoţia momentului te face să pierzi controlul.

– Înseamnă că tu ai fi cel mai bun jucător din lume, a spus Andrew. Singurele emoţii pe care le afişezi sînt cele de pe scenă, cele care îţi aduc profit.

Logan a izbucnit în rîs şi s-a sprijinit din nou de spătarul scaunului.

– Ce mai face tatăl tău?

– La fel ca întotdeauna – îmi cere imposibilul. Ar face orice, cu excepţia unei crime, pentru a pune mîna pe schiţele acelea de Rubens sau Rembrandt...

– Colecţia Harris. Ochii i-au strălucit, interesaţi. Este vorba de zece schiţe originale ale lui Rembrandt.

Andrew a ridicat braţele în aer, prefăcîndu-se alarmat.

– Nu-mi spune că şi tu îţi doreşti colecţia. Te previn: nu te apropia. Se va lăsa cu vărsare de sînge.

Logan i-a răspuns ridicînd din umeri:

– Departe de mine dorinţa de a-i sta în cale ducelui.

– Ce ciudat ca amîndoi să împărtăşiţi aceeaşi pasiune pentru artă, a remarcat Andrew.

Logan a zîmbit batjocoritor:

– Există multă lume care apreciază arta, să ştii. Chiar şi din clasele de jos.

– Dar cîţi fii de fermieri şi-o permit? Tata e şi acum convins că tu ai cumpărat acel tablou de Van Dyck, doar ca să-i faci lui în necaz.

– De ce aş face una ca asta?

– Teoria lui este că încerci să-l impresionezi. E de părere că totul porneşte de la faptul că ai crescut la umbra unui conac. Vrei să demonstrezi lumii întregi că te-ai descurcat de minune.

Logan era brusc iritat şi nu a făcut nici cel mai mic efort să ascundă acest lucru. Vorbele îl răniseră dar nu erau departe de adevăr. Nu-şi dădea seama de ce simţea nevoia să concureze cu ducele de Rochester. Probabil că avea legătură cu felul în care acesta se uita la el, la toată lumea. Cu dispreţ şi superioritate. O privire care îl făcuse mereu să-şi dorească să dovedească că nu-i era cu nimic inferior ducelui, cu excepţia originii.

– Singurii oameni pe care vreau să-i impresionez sînt cei care plătesc bilet să vadă piesele mele. Părerea tatălui tău nu m-a interesat niciodată. Poţi să-i spui ce ţi-am zis acum.

– Eşti tare prost-dispus azi! Hai să schimbăm subiectul. Bruneta aceea drăguţă mai locuieşte în casa ta din Londra?

Logan a clătinat din cap.

– I-am spus să plece.

– Cum să te plictiseşti de o fiinţă atît de fermecătoare? Unde este acum? Nu sînt într-atît de mîndru încît să nu mă mulţumesc cu ce rămîne de la tine.

– N-aş vrea să-i fac un asemenea deserviciu şi să o trimit la uşa ta.

Andrew a rîs:

– Bine, cum vrei. Mai sunt multe femei frumoase pe lume. S-a apropiat de pragul uşii şi s-a bătut uşor peste buzunarul unde pusese cecul. Îţi mulţumesc sincer, Jimmy. Ştiam eu că n-o să-mi întorci spatele.

– Ţine-te departe de necazuri, i-a spus Logan.

– O să încerc, i-a răspuns Andrew, cu o privire inocentă.

Logan l-a urmărit plecînd pe prietenul lui din copilărie. În ciuda defectelor lui, care erau numeroase, era un om bun. Andrew nu ar fi făcut niciodată rău cuiva. Toată atitudinea lui de rebel venea din dorinţa de a-i atrage atenţia tatălui ei.

Gîndurile lui Logan s-au îndreptat spre ducele de Rochester. Simţise o imensă plăcere cînd îi luase de sub nas tabloul de Van Dyck, cu un an în urmă. Bătrînul se mîndrea cu cunoştinţele lui despre artă şi îl deranja faptul că fiul unuia dintre arendaşii lui era patronul *Societăţii artiştilor*.

În ultimii ani Logan acumulase o multitudine de cunoştinţe, le pusese sute de întrebări artiştilor şi colecţionarilor şi călătorise mult, pînă cînd îşi dezvoltase propriul gust. Galeria de artă adăpostită de conacul lui era deja recunoscută drept o importantă colecţie. Nu numai că se împrietenise cu cei mai mari artişti ai Londrei dar şi patrona cîţiva pictori necunoscuţi care i se păruseră promiţători.

– Bănuiesc că ai impresia că eşti un om de cultură acum, după ce ai cumpărat tabloul lui Van Dyck, îi spusese Rochester după ce licitaţia se sfîrşise.

– Nu, domnule, i-a răspuns zîmbind Logan. Doar norocos.

Rochester se străduise vizibil să găsească un răspuns usturător.

– Te-ai descurcat destul de bine pentru cineva care se dă în spectacol.

– Se numeşte interpretare, i-a spus Logan cu blîndeţe, continuînd să-i zîmbească. Nimic nu-i putea răpi bucuria de a fi devenit proprietarul tabloului pe care şi-l dorise cu ardoare.

Bătrînul pufnise:

– Actori, cîntăreţi, circari... toţi sunteţi la fel.

– De ce vă deranjează într-atît meseria mea? Aţi fi preferat să rămîn pe domeniu şi să devin fermier ca şi tatăl meu?

– Agricultura este o ocupaţie mai onorabilă decît să apari pe scenă ca o maimuţă dresată.

– Dar nu la fel de profitabilă, i-a răspuns Logan şi a plecat să-şi ia tabloul.

Avusese doar cîteva satisfacţii în viaţa lui care să se fi putut compara cu faptul că devenise un spin în inima lui Rochester. Urcuşul fusese lung, îşi folosise

toţi banii cîştigaţi în cîteva investiţii riscante şi unele din ele îl răsplătiseră considerabil. Învăţase la fel de multe despre finanţe ca şi despre artă, deşi i se păruse mai puţin interesant. A face bani era o ocupaţie vulgară, burgheză, dar nu avea de ales. Pentru felul de viaţă pe care şi-l dorea avea nevoie de bani mulţi. Rochester n-avea decît să-l considere un *parvenu*... cert era că el era proprietarul tabloului lui Van Dyck şi al oricărui altuia pe care şi-l dorise.

Revenind în prezent, Logan şi-a frecat ceafa şi a ieşit din birou. S-a îndreptat spre atelier, dar un zgomot de voci l-a făcut să se oprească. Era vocea lui Andrew, fără îndoială, iar cealaltă era... tonalitatea i-a dat fiori pe şira spinării.

A încleştat pumnii. Ar fi trebuit să ştie că Andrew avea să o remarce imediat pe Madeline Ridley. *Nu contează*, şi-a repetat în gînd, dar curînd a simţit că explodează. A urmărit zgomotul vocilor şi a intrat în bibliotecă, fără să bată la uşă.

Andrew stătea rezemat de un raft şi vorbea însufleţit în timp ce Madeline sorta cărţile de pe masă. Părea mult mai mică în comparaţie cu el. Cîteva şuviţe i se desprinseseră din ace şi îi cădeau pe faţă şi pe gît. În încăperea lipsită de ferestre, înconjurată de cărţi uzate şi rafturi prăfuite, ea părea o rază de soare.

– Domnule Scott, i-a spus Madeline zîmbind, m-am hotărît să fac un inventar al cărţilor.

Logan a ignorat-o şi l-a privit insistent pe Andrew:

– Credeam că ai plecat.

– Plecasem... dar m-am întîlnit cu această fiinţă încîntătoare. Andrew a făcut o pauză, apoi a continuat: şi nu e actriţă, â propos. Îi reamintea astfel lui

Logan că interdicţia se referea numai la actriţele din teatrul lui, nu şi la celelalte angajate.

Îi venea să-l strîngă de gît.

– Vreau să-ţi fie foarte clar. Nu ai voie să te apropii de nici o angajată de-a mea, *indiferent* de ocupaţie. Ai înţeles?

– Înţeleg prea bine, i-a răspuns zîmbind Andrew. Vă rog să mă scuzaţi, înţeleg că sînt în plus. În timp ce ieşea, i-a şoptit lui Logan: nu pare deloc genul tău.

Logan nu i-a răspuns, ci a continuat să o privească pe Madeline. Cînd Andrew a dispărut de tot, i-a spus pe un ton scăzut:

– Du-te acasă, domnişoară Ridley.

Madeline nu mai înţelegea nimic. Se părea că reuşise din nou să-l supere, fără intenţie.

– Nu l-am încurajat cu nimic pe lordul Drake, să ştii. M-a zărit în timp ce trecea pe lîngă bibliotecă şi a fost foarte curtenitor. Nu a vrut altceva decît să mă ajute.

Ochii lui albaştri au strălucit periculos.

– Să te ajute să te dezbraci şi să ajungi în patul lui, asta voia. Iar dacă nu înţelegi o să-ţi explic. Lordul Drake obişnuieşte să devoreze frecvent fete frumoase ca tine. Nu vei obţine nimic de pe urma lui, doar cîteva hîrjoneli. Te vei alege cel mult cu burta la gură, cu un bastard de-al lui. Dacă asta urmăreşti, n-ai decît. Dar nu în teatrul meu.

Madeline a roşit.

– Chiar nu poţi să crezi că era pur şi simplu politicos?

– O fată ca tine nu inspiră *politeţe* unui bărbat. A accentuat intenţionat cuvîntul.

Madeline s-a îndepărtat de masă şi s-a apropiat de uşă, trecînd foarte aproape de el.

– Dacă tu consideri că purtarea mea a fost nepotrivită... S-a oprit cînd el a apucat-o de braţ. Mîinile lui mari păreau să o ardă. Cu un gest brusc a întors-o cu faţa spre el.

– Îţi spun doar că atunci cînd te priveşte, un bărbat se gîndeşte doar la...

A tăcut, continuînd să o fixeze cu privirea. Madeline a înghiţit în sec, urmărindu-i cu atenţie fiecare mişcare şi întrebîndu-se dacă o dorea şi ce ar fi putut să facă să-l încurajeze. Inima a început să-i bată cu putere cînd şi-a dat seama că şi el o privea ca şi cînd ar fi vrut să o devoreze, aşa cum îl acuzase pe lordul Drake că ar fi făcut-o.

Degetele îi tremurau de dorinţa de a-l atinge, de a-i explora obrazul pe care barba începuse să crească... linia îndrăzneaţă a nasului... gura hotărîtă. Voia să-şi lipească buzele de ale lui... să se piardă în braţele lui.

Scott i-a dat drumul pe neaşteptate, aproape făcînd-o să-şi piardă echilibrul. Se albise complet la faţă.

– Iartă-mă, i-a spus cu voce joasă. Purtarea mea a fost de neiertat.

Lui Madeline i se înmuiaseră genunchii. Avea un gol în stomac. S-a sprijinit de masă ca să nu cadă din picioare.

– Eu... Buzele îi erau ciudat de uscate. Şi le-a umezit înainte de a continua. Nu voi mai vorbi niciodată cu lordul Drake.

– Faci ce vrei, i-a răspuns el sec. Nu am nici un drept să-ţi aleg compania.

Madeline îi privea uimită profilul. Acum era furios pentru ca în secunda următoare să fie complet indiferent. Probabil făcuse o greşeală, ratase o ocazie de care ar fi ştiut să profite o femeie experimentată. Nu avea să reuşească în veci să seducă un bărbat.

A aşteptat în tăcere ca el să iasă din cameră, dar el nu s-a mişcat. Părea extrem de încordat, ca şi cum în interiorul lui s-ar fi dus o bătălie.

– Domnule Scott, a spus în şoaptă. Te rog... vrei să termini propoziţia de mai devreme?

El a întors capul şi a privit-o în ochi.

– Ai spus că atunci cînd mă priveşte, un bărbat se gîndeşte doar la...

A simţit tensiunea dintre ei acumulîndu-se. Scott a clătinat din cap şi a rîs uşor:

– Dumnezeule, a murmurat. Aş vrea să ştiu ce-am făcut să merit asta.

În cele două săptămîni care au urmat, Logan a devenit obiectul unei stranii persecuţii, cum nu mai trăise niciodată. După fiecare colţ o găsea pe Madeline, mereu dispusă să-i sară în ajutor, aproape înnebunindu-l cu atenţia ei. Cînd intra dimineaţa în birou, Madeline fusese deja acolo şi îi lăsase fie un şervet în care era o prăjitură, fie o ceaşcă cu ceai cald. Îi aducea anumite obiecte chiar în clipa în care îşi dădea seama că avea nevoie de ele, îi cunoştea deja obiceiurile: cît zahăr punea în ceai, cît de apretate trebuiau să-i fie cămăşile.

Atenţiile ei îl stînjeneau şi îl iritau în aceeaşi măsură. Nu-şi amintea să mai fi existat cineva care să-i anticipeze astfel toate dorinţele. Era comod să o aibă în preajmă... şi plăcut să o vadă în timp ce

scria după dictare sau sorta programele spectacolelor, proaspăt aduse de la tipografie. În zilele în care era mult prea ocupată ca să mai vină în biroul lui, Scott se trezea uitîndu-se la ceas şi aşteptînd-o.

– Nu te-ai grăbit deloc să vii, i-a spus într-o dimineaţă în timp ce îl ajuta să sorteze corespondenţa. Te-am aşteptat.

– Îmi pare rău dar doamna Lyttleton a avut nevoie de ajutorul meu...

– Îţi petreci prea mult timp în atelierul de croitorie. Iar dacă doamna Lyttleton este prea aglomerată să-şi angajeze încă o fată. Eu am o mulţime de scrisori la care trebuie să răspund.

– Da, domnule, i-a răspuns ea ascultătoare, numai zîmbet.

Dîndu-şi seama că vorbele lui erau cele ale unui bărbat gelos şi posesiv, Logan s-a încruntat:

– Corespondenţa mea este mai importantă decît volanele doamnei Lyttleton, a adăugat, simţind nevoia să se justifice. Madeline s-a aşezat liniştită la locul ei obişnuit.

Logan o ţinea destul de mult timp cu el, în birou, gîndindu-se că era cel mai sigur loc pentru o fată ca ea, mereu implicată în vreun accident. Avea un curaj care pe el îl provoca. Odată a găsit-o urcată pe scară şi bătînd cuie într-un panou, în atelierul tîmplarilor. Pentru Logan a fost mult prea mult atunci cînd a văzut-o cocoţată la trei-patru metri înălţime şi trăgînd de o sfoară în timp ce un grup de recuziteri o priveau de jos.

– Bravo, fată! i-a strigat unul dintre ei în timp ce altul a adăugat:

– E agilă ca o maimuţă fata asta.

Logan a simţit că se sufoca. O singură mişcare greşită şi Madeline s-ar fi prăbuşit. A strîns din dinţi ca să nu strige la ea şi să nu o sperie. A înjurat printre dinţi, lac de sudoare şi s-a îndreptat spre scara spiralată din avanscenă. A urcat-o rapid, cîte trei trepte odată, pînă cînd a ajuns la podium, un pod suspendat lat de jumătate de metru.

– Am terminat, a strigat Madeline şi a ezitat o clipă atunci cînd a privit în jos. Doamne, e cale lungă pînă jos! S-a speriat cînd s-a trezit cu Logan lîngă ea.

– Ce cauţi aici, sus?

– Ce cauţi *tu*, a răbufnit el, în afară că-i laşi pe toţi să se uite sub fusta ta? Nu-i de mirare că ai devenit atît de populară pe-aici.

L-a privit cu mînie pentru prima oară de cînd se cunoşteau.

– Eşti nedrept. Îmi fac treaba, adică dau o mînă de ajutor acolo unde este nevoie...

– Nu şi cu riscul vieţii, a ripostat el. Deşi cîteodată mă simt tentat să-ţi rup gîtul frumos, ca să nu mai dai de alte necazuri. Acum dă-mi mîna.

– Pot să cobor şi singură...

– *Acum,* a spus el printre dinţi.

Ea l-a ascultat, fără voie, iar braţul lui a cuprins-o de mijloc. Podiumul a vibrat sub ei din cauza mişcării bruşte.

Madeline a scos un sunet de indignare cînd s-a trezit aruncată peste umăr, ca un sac de făină.

– Lasă-mă jos! a strigat în timp ce el cobora treptele în spirală. Nu am nevoie de ajutorul tău! Ignorîndu-i protestele, el a continuat să o poarte pe umăr pînă cînd au ajuns pe scenă. Acolo a lăsat-o jos, cu un gest brusc.

I-a privit pe recuziterii care asistaseră la scenă şi i-a întrebat cu o blîndeţe surprinzătoare:

– Vrea cineva să-mi explice de ce domnişoara Ridley făcea treaba pentru care sunteţi plătiţi voi?

– Ea s-a oferit, a spus unul dintre ei. Ne-a spus că e mică şi uşurică şi că termină în jumătate de timp...

– De acum încolo, dacă vreunul dintre voi o mai lasă să pună mîna pe un cui sau o frînghie va fi concediat pe loc. A privit-o apoi pe Madeline care îşi frecţiona încheietura de care o prinsese el, roşie la faţă de furie. Nu-mi cer scuze, să ştii. Aş fi fost în stare să-ţi fac şi mai rău, crede-mă.

Mînia nu l-a părăsit pe Scott întreaga zi, nici pe parcursul repetiţiei la *Bîntuit,* noua producţie a teatrului. Madeline stătea îmbufnată pe scaunul sufleorului în timp ce actorii îşi recitau rolurile. Evita să-l privească pe Scott. Deşi făcuse atîtea pentru el, se răstea mereu la ea. Toţi ceilalţi observaseră asta. Recuziterii, tîmplarii şi actorii se întreceau să-şi arate simpatia. Îi şopteau cuvinte de încurajare cînd trecea pe lîngă ei şi se întreceau în a-i mulţumi pentru că-i ajuta la repetiţii.

– Maddy ştie rolul mai bine ca mine, a spus Arlyss, din mijlocul scenei. E cel mai bun sufleor din cîţi am avut.

– Aşa este, a fost de acord Stephen Maitland. Nici nu ştiu cînd a avut timp să studieze piesa. Doar ne face tuturor comisioanele.

Julia a zîmbit şi a bătut-o uşor pe umăr. Stăteau amîndouă pe primul rînd de fotolii.

– Maddy are energie cît pentru zece.

Madeline a roşit, stînjenită.

– Scuze, s-a auzit vocea lui Logan, dinspre scenă. Aveam impresia că sîntem la repetiţie. S-a aşezat pe un fotoliu, avînd în mînă o sticlă de whiskey. Continuăm? a întrebat el acid.

– De îndată ce-mi găsesc replica, i-a răspuns dulce Arlyss.

Logan s-a încruntat la Madeline:

– Spune-i-o tu, domnişoară Ridley.

Probabil că toţi îl priveau ca pe un căpcăun, şi-a spus. La naiba cu ei toţi! El construise acel teatru şi îşi putea trata angajaţii aşa cum voia. Supărat, s-a cufundat toată după-amiaza în muncă aşa că au terminat repetiţia cu o oră mai devreme decît de obicei.

Julia a venit mai apoi în biroul lui. Pe chip i se citea consternarea.

– Am auzit ce s-a întîmplat între tine şi Maddy de dimineaţă, a spus ea. Nu crezi că eşti cam aspru cu ea?

– Ai dreptate, i-a răspuns el sarcastic. Cînd îşi va pune viaţa în pericol data viitoare n-o să mă mai amestec.

– Nu este vorba de asta, i-a răspuns Julia. Pentru numele lui Dumnezeu, Logan! Ştiu cît eşti de protector cu angajaţii tăi. Înţeleg de ce te-ai supărat pe ea azi-dimineaţă. Ceea ce nu înţeleg este de ce eşti tot timpul atît de aspru cu ea. Este mereu la dispoziţia ta – de fapt este mai mult asistenta ta decît a mea. Teatrul funcţionează mai bine datorită ei. Ar trebui să-i fii recunoscător şi cînd-colo te porţi ca un copil îmbufnat ori de cîte ori este prin preajmă.

Logan a privit-o furios:

– Este de ajuns, Julia.

– Scuză-mă, a spus ea îmblînzindu-şi tonul. Numai că nu eşti deloc în apele tale în ultima vreme. Mă îngrijorezi.

– N-ai fi avut motive de îngrijorare dacă n-ai fi angajat-o.

Julia îl privea mirată.

– Încep să cred că nu-ţi displace deloc. Ba chiar din contră. Aproape toţi bărbaţii din teatru cred că sînt îndrăgostiţi de ea. Ţi-e cumva teamă să nu ţi se întîmple şi ţie?

Logan şi-a mascat izbucnirea de furie cu o privire ironică.

– Din toate prostiile la care te puteai gîndi...

– Am dreptate, l-a întrerupt Julia. Te lupţi cu atracţia faţă de ea. De ce nu recunoşti?

– N-am timp pentru teoriile tale smintite, a mormăit Logan. Ar fi mai bine să pleci. Am multă treabă.

Julia nu s-a mişcat.

– Ştiu că ai impresia că-ţi poţi controla orice emoţie. Ai fost mereu stăpînul inimii tale şi niciodată lucrurile nu au stat invers. Dar emoţiile au un mare inconvenient, Logan... Nu pot fi stăpînite întotdeauna.

– Du-te naibii, a spus Logan şi a ieşit glonţ din birou.

După ce repetiţia s-a încheiat şi toată lumea a părăsit scena, Madeline a măturat podeaua cu încrîncenare, stîrnind un nor de praf care îi ajungea pînă la genunchi.

– Arogantul... nerecunoscătorul... un tiran, murmura ea, dînd frîu liber furiei cu fiecare mişcare a măturii. S-a îndreptat spre partea din dreapta a scenei şi a ridicat o sabie folosită cu cîteva ore în urmă de unul dintre actori. Era uşoară şi echilibrată

iar aerul a şuierat cînd a fluturat-o. A încercat să imite mişcările pe care le văzuse mai devreme, atacînd şi fandînd.

– Primeşte-o pe asta... şi pe asta... a spus ea, înjunghiind un Scott imaginar.

– Parc-ai încerca să scapi de muşte, s-a auzit din apropiere o voce ironică.

Madeline l-a văzut pe Scott apărînd din culise. Îi venea să intre în pămînt de ruşine. De ce trebuise să fie martor la felul în care se făcuse ea de rîs? Se aştepta ca el să facă o remarcă umilitoare... dar ochii lui albaştri străluceau amuzaţi.

– Pe cine încercai să omori? a întrebat-o zîmbind, astfel încît ea să-şi dea seama că ştia deja despre cine era vorba. Nu i-a răspuns iar el a surprins-o, prinzîndu-i uşor încheietura. Avea mîna fierbinte. Uite, aşa se ţine o sabie. Slăbeşte puţin strînsoarea. Şi-a trecut degetele peste ale ei. Madeline a încercat să se relaxeze dar nu-i era uşor. El stătea mult prea aproape iar pulsul ei o luase razna. Uite, încearcă să-mi copiezi poziţia, a continuat el. Şi ţine-ţi genunchii uşor îndoiţi.

Madeline a riscat aruncînd o privire spre el. Părul îi era uşor răvăşit de parcă şi-ar fi trecut adeseori mîna prin el.

– Nu încetezi niciodată să regizezi, nu-i aşa?

– Nu eşti prima femeie care mă acuză de aşa ceva, i-a răspuns el şi a îndreptat sabia în unghiul corect. Pune piciorul drept înainte, îndoaie un pic genunchiul şi întinde sabia... da, exact aşa. Abia acum ai putea urca pe scenă.

– Acum înţeleg de ce ai fost atît de aspru cu mine, a spus ea.

– Da? A ridicat o sprînceană, ironic.

– Te temeai pentru siguranţa mea. De aceea ţi-ai pierdut cumpătul. Te iert. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, ea l-a sărutat pe bărbie. Buzele i s-au frecat de barba scurtă.

El s-a încordat. Madeline s-a tras un pas înapoi şi a aşteptat ca el să reacţioneze. Chipul lui era însă impenetrabil, ca o mască.

Madeline a aşezat cu stîngăcie sabia pe podea şi l-a privit.

– Şi asta a fost... de scenă?

Scott avea o expresie stranie. I-a trebuit ceva timp pînă să-i răspundă.

– Nu chiar, i-a răspuns într-un final.

– De ce nu?

– Erai cu spatele spre public. Dacă ai fi jucat într-o piesă ar fi trebuit să te întorci încoace. A luat-o de mînă, după ce a ezitat o clipă. După care a prins-o de umeri. Degetele i-au alunecat mai apoi pe gît şi pe bărbie. Trebuie să-ţi arăţi emoţiile prin atitudine şi prin unghiul de înclinare a capului... I-a îndreptat cu grijă bărbia. Vocea începuse să-i sune răguşit. În privinţa sărutului, ar trebui să-ţi ţii capul aşa. Şi să-ţi pui mîinile pe umerii mei, ca şi cum ai avea de gînd să mă împingi.

Madeline l-a ascultat. Mîinile i-au tremurat puţin cînd l-a atins cu palmele desfăcute. Era mult mai înalt ca ea, aproape că-i atingea creştetul cu bărbia.

– Deci, pentru scena sărutului, a continuat el, ar trebui să ridici uşor bărbia... şi să te apropii. A tăcut cînd ea l-a luat pe după gît.

Mirosea frumos, a săpun cu ulei de santal şi pînză apretată. Madeline nu mai simţise pînă atunci un miros atît de incitant. Nu-şi mai dorea decît să-şi

îngroape faţa în scobitura gîtului lui şi să-i inspire aroma.

Pe fruntea lui apăruseră cîteva broboane de transpiraţie.

– Madeline, a rostit el cu dificultate... nu ştii ce-mi ceri.

Madeline şi-a lipit palmele de pieptul lui, apoi şi-a încleştat degetele pe cămaşă:

– Ba ştiu.

S-a ridicat pe vîrfuri, încercînd să ajungă la el. Stăpînirea de sine l-a părăsit şi şi-a lipit buzele de ale ei.

Gura lui era hotărîtă şi fierbinte, îi cerea lucruri pe care ea nu ştia cum să i le ofere. Braţele lui au înlănţuit-o, muşchii lui puternici s-au lipit de trupul ei. Cu mîinile lui mari i-a cuprins ceafa şi a ţinut-o strîns, ca să o poată explora în voie. Nimic din viaţa ei de pînă atunci nu o pregătise pentru aşa ceva. Tot ce aflase din romane şi poezii nu însemna nimic în faţa realităţii: trupul lui lipit de al ei.

Şi-a trecut degetele prin părul lui. Grumazul lui puternic se potrivea perfect în palma ei. Era prinsă în îmbrăţişarea lui, răspunzîndu-i la săruturi, cu inima bătîndu-i atît de nebuneşte încît s-a temut că va leşina. Gura lui a părăsit-o pe a ei şi i-a simţit buzele coborînd pe gît, înfruptîndu-se avid din pielea ei vulnerabilă. Picioarele îi tremurau, aşa că s-a sprijinit de el ca să-şi recapete echilibrul.

El i-a atins linia delicată a sînilor şi i-a prins în palmă ca într-o cupă. Ea făcuse ochii mari iar obrajii îi erau roşii ca focul.

– Oh, a gemut ea şi s-a tras înapoi, ducînd mîna la inimă. Abia mai putea respira.

Logan şi-a şters fruntea cu mîneca de la cămaşă. Era excitat, trupul lui devenise extrem de conştient de apropierea ei. Voia să o ia din nou în braţe, să o aibă chiar acolo, pe podea. Era o nebunie, nu era posibil ca el să fie într-atît de obsedat de o fată naivă ca ea, cînd ar fi putut avea cele mai rîvnite femei din Europa.

– Gata cu prostiile, a murmurat.

– Prostii? a repetat ea, confuză.

A făcut cîţiva paşi, ocolind-o pe jumătate.

– Am treizeci de ani, Maddy. Nu m-au interesat fetele de vîrsta ta nici atunci cînd *eram* de vîrsta ta.

– Nu... nu mă găseşti atrăgătoare?

– Isuse! O asemenea întrebare era încă o dovadă a lipsei ei de experienţă. S-a oprit în loc. Te găsesc foarte atrăgătoare, i-a răspuns. Aş vrea să fac cu tine lucruri care... S-a întrerupt şi şi-a trecut mîna prin păr. E o idee proastă, Maddy. Nu ai reuşi să respecţi regulile jocului, aşa cum îmi place mie să fie jucat. Şi aş sfîrşi prin a te schimba. Şi răni.

– Înţeleg, a spus ea.

– Nu cred că înţelegi. Tocmai de aceea voi face tot ce pot să te evit. Nu vreau să te am pe conştiinţă.

– Nu-mi pasă de conştiinţa ta. Vreau doar să mă săruţi din nou.

Lui Madeline nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva. Scott o privea şi el mirat. S-a întors cu spatele, rîzînd:

– Asta nu se va întîmpla. Pentru binele meu, nu al tău.

– Scott...

– Nu mai am nevoie de ajutorul tău, în biroul meu. Şi aş prefera să stai deoparte în timpul repetiţiilor, chiar dacă partenera mea va obiecta. A făcut o

pauză, după care a adăugat sec: străduieşte-te să te ţii departe de mine.

Madeline era uimită de asprimea lui. Pasiunea din trup i s-a risipit, golind-o pe dinăuntru. Cum de totul se transformase în rău, deodată? Nu-i venea să creadă. O respinsese... îi spusese că o dorea şi totuşi... îi spusese să stea departe de el.

– Scott...

– Hai, du-te, i-a făcut el semn să se îndepărteze. Am venit să văd cîteva piese de decor. Nu am nevoie de compania ta.

Dacă n-ar fi fost doamna Florence, Madeline ar fi căzut definitiv în melancolie. Dar interpretarea pe care a dat-o femeia celor petrecute a uimit-o.

– Mi se pare un progres, a decretat doamna Florence după ce a aflat toate întîmplările zilei. Aproape că l-ai prins în cîrlig, copilă. Nu mai durează mult şi-l aduci la mal.

– Poate că nu ţi-am povestit suficient de bine, a spus Madeline, privind-o cu neîncredere. Nu numai că nu e deloc prins în cîrlig, dar mi se pare că înoată viguros în direcţie opusă. Nu vrea deloc să aibă de-a face cu mine.

– Nu ţi-a spus-o chiar el, Maddy? Ţi-a spus să te ţii deoparte pentru că prezenţa ta constituie o tentaţie prea mare. E cea mai bună încurajare pe care ai fi putut-o primi.

– Poate, a murmurat Madeline. Deşi părea foarte hotărît...

– Nu e timp de pierdut, a continuat doamna Florence. Dă semne de slăbiciune. A ridicat o carte de pe masă şi a scos din ea un bilet. E pentru tine,

Maddy. Dacă poţi, pleacă mîine mai devreme de la teatru şi du-te la adresa aceasta.

– Doamna Bernard, a citit Madeline cu voce tare, privind-o întrebător pe doamna Florence .

– Este una din bunele mele prietene. Are o prăvălie pe Regent Street. Poate că nu e cea mai bună modistă din Londra, dar cu siguranţă nu este nici cea mai rea. I-am povestit cîte ceva despre tine şi m-a asigurat că are suficiente materiale din care să-ţi facă cîteva rochii atrăgătoare. Nu-ţi va lua nici un ban – una dintre ajutoarele ei le va croi, ca să-şi facă mîna.

– Oh, eşti atît de bună! Nu găsesc cuvinte să-ţi mulţumesc...

– Să am un nou proiect este suficient, i-a spus femeia. În ultima vreme am avut prea puţine preocupări. Să te ajut să-ţi atingi scopul este un hobby foarte plăcut. A făcut o pauză şi a privit-o întrebător pe Madeline. Nu este problema mea, ştiu, dar te-ai gîndit ce se va întîmpla după?

– După?

– După ce vei fi reuşit să-l seduci pe Scott. Îmi imaginez că va fi foarte plăcut, dar... trebuie să te pregăteşti pentru clipa în care el va dori ca relaţia voastră să se sfîrşească.

Madeline a dat din cap.

– Familia mea mă va primi înapoi, i-a răspuns. Nu le va face plăcere să afle ce-am făcut dar... sînt pregătită.

– Şi merită? Să-l seduci pe Scott, adică?

– Păi... da. Madeline era stînjenită. A făcut o pauză lungă. Sînt unul dintre acei oameni sortiţi să ducă o viaţă obişnuită. Nu am nici un talent special, nu sînt o frumuseţe, nimic nu mă face să ies în

evidenţă. Nu pot însă să-mi petrec întreaga viaţă fără să fi trăit măcar o noapte de magie.

– Nu te aştepta la magie, a sfătuit-o doamna Florence, părînd preocupată. Oricărui bărbat i-ar fi greu să înfăptuiască asta, chiar şi unuia ca Scott. Ca să fiu cît de poate de crudă cu tine, două trupuri în acelaşi pat pot avea o experienţă plăcută... dar magia se întîmplă doar o dată în viaţă. Sau deloc.

Madeline s-a apropiat de cabina lui Scott, aducîndu-i un teanc de costume proaspăt spălate şi călcate, aduse chiar atunci de la spălătorie. De obicei la ora zece cabina era întotdeauna goală, dar în dimineaţa aceea, spre surprinderea ei, a auzit voci. Uşa era întredeschisă, aşa că a putut să o deschidă larg doar cu cotul, Consternată, l-a văzut pe Scott care părea adîncit într-o discuţie cu o femeie, stînd aplecat deasupra mesei de machiaj. Femeia era suplă şi elegantă, cu părul blond şi trăsături atrăgătoare. Purta o rochie albastră, din catifea, cu un model complicat. Părea o femeie de lume, sigură de ea şi de locul ei în societate... tot ce nu era Madeline.

Deşi îi era greu să-şi ascundă gelozia, Madeline şi-a păstrat tonul reţinut:

– Nu mă aşteptam să fii aici, la ora aceasta...

– Am venit aici pentru că doream intimitate. Tonul lui era sec.

– Am înţeles, domnule. A pus costumele pe un scaun, în colţ. Mă întorc mai tîrziu să le aranjez.

– Lasă fata să-şi facă treaba, a spus femeia fără să-i dea atenţie lui Madeline. Eu trebuia oricum să plec şi nu mă interesează să mă implic în conducerea teatrului tău.

Logan i-a zîmbit şi a prins-o uşor de cot. Gestul a fost scurt, dar lui Madeline i s-a părut un semn de intimitate.

– Orice implicare din partea ta este binevenită, doamnă.

Femeia i-a atins braţul.

– Te vei bucura deci de ea.

– Sper din toată inima. Privirile li s-au întîlnit cîteva clipe.

Madeline îşi făcea de lucru cu hainele, le punea pe rînd în dulap, aşezîndu-le metodic pe umeraşe. Se simţea trădată, deşi nu avea nici un drept. La urma urmei, Scott avea dreptul să curteze orice femeie dorea... Dar *de ce să nu fiu eu aceea?* şi-a spus.

Scott a întrebat ceva în şoaptă iar femeia a zîmbit şi a clătinat din cap înainte să răspundă.

– Pentru discreţie, nu e nevoie să mă conduci. Continuînd să-l privească în ochi, ea şi-a pus mănuşile, aranjînd cu grijă fiecare deget. Scott i-a ţinut pelerina cu garnitură din blană, avînd grijă să o strîngă bine la gît, să o apere de vîntul rece al iernii. Femeia a ieşit pe uşă, lăsînd în urmă un parfum floral delicat.

În încăpere s-a lăsat liniştea. Scott privea gînditor spre uşă iar Madeline terminase de aranjat hainele în dulap. A închis uşa puţin cam prea hotărît, făcîndu-l pe Scott să se întoarcă spre ea, ridicînd o sprînceană.

– Are un parfum cam prea puternic, a spus Madeline dînd din mînă, ca şi cum ar fi încercat să-l risipească.

– Mie mi se pare plăcut, i-a răspuns Scott privind-o atent în timp ce se învîrtea prin cameră, aranjînd

obiectele de pe măsuţa de toaletă, aliniind scaunele la perete, ridicînd o monedă de pe covor.

Deşi ar fi vrut să nu-l întrebe nimic, Madeline nu s-a putut abţine:

– Este noua ta amantă?

– Nu discut despre viaţa mea privată.

– Are verighetă.

Expresia ei total dezaprobatoare a părut să-l amuze.

– Nu înseamnă nimic, i-a răspuns el sec. Are o înţelegere cu soţul ei.

Madeline era uimită.

– Vrei să spui că nu l-ar deranja dacă soţia lui... şi cu tine... Chiar nu ar avea nimic de obiectat?

– Nu, atît vreme cît este discretă.

– Mi se pare ciudat.

– Deloc. Multe soţii din lumea bună au voie să-şi facă „prieteni". Aşa nu se pot plînge de infidelităţile soţilor lor.

– Şi nu te deranjează ideea că faci dragoste cu soţia altui bărbat? a îndrăznit Madeline să-l întrebe.

– Prefer femeile măritate, i-a răspuns el franc. Nu sînt posesive şi nici nu-ţi cer prea multe.

– Dacă femeia asta nu ar fi măritată ai mai dori să ai o relaţie cu ea?

– Nu e problema ta, domnişoară Ridley.

Văzîndu-l atît de tăios, Madeline a ieşit din încăpere.

– Oh, ba este problema mea, a spus ea încet, avînd grijă să nu fie auzită. Era mai hotărîtă ca oricînd. Ar fi fost în stare să facă orice ca să-i distragă atenţia de la femeia blondă şi să o atragă asupra ei.

În zilele care au urmat, mai mulţi angajaţi ai teatrului s-au îmbolnăvit pe rînd. Doi din ei erau actori, alţi doi erau tîmplari. Simptomele erau febră mare, tuse, congestie, iar unul dintre bolnavi chiar a delirat timp de două zile. Ducesa îşi trimitea mereu servitorii să se intereseze de starea angajaţilor ei.

– S-ar părea că se vor îmbolnăvi cu toţii, rînd pe rînd, i-a spus Julia lui Madeline, încruntată.

– Trebuie să fii precaută, doamnă, ţinînd cont de starea în care te afli, i-a spus Madeline.

– Da, bineînţeles. Julia a oftat. Dar nu pot sta acasă cînd sînt atîtea de făcut aici.

– Sănătatea ta este mai importantă decît orice piesă de teatru.

Ducesa a pufnit:

– Să nu te audă Scott. El nu crede în boală. De cînd îl cunosc, ştiu că este de părere că nimic, nici măcar scarlatina, nu ar trebui să afecteze programul teatrului.

– Dar oamenii se mai şi îmbolnăvesc, a protestat Madeline, întrebîndu-se dacă Scott era într-adevăr atît de absurd.

Julia şi-a dat ochii peste cap:

– Logan nu este deloc tolerant cînd vine vorba de fragilitatea umană. Cum să înţeleagă o slăbiciune cînd el nu are nici una? S-a sprijinit cu ambele mîini de birou şi s-a ridicat cu greutate. Trebuie să-l anunţ pe Scott. Mă aştept să tune şi să fulgere.

Contrar aşteptărilor ducesei, din biroul lui Scott nu s-a auzit nici un strigăt... dar lui Madeline i s-a părut că în ziua aceea teatrul a fost străbătut de un curent ciudat, neliniştitor. I-a cerut ducesei permisiunea să plece mai devreme şi a primit-o fără ezitare.

Ţinînd în mînă bucata de hîrtie, Madeline a străbătut Regent Street. Încerca să pară sigură pe sine prin mulţimea de oameni, trăsuri şi animale, trecînd pe lîngă şirul de magazine de mobilă, porţelanuri, mîncare sau ţesături. Cînd era pe punctul de a renunţa să mai caute prăvălia doamnei Bernard s-a trezit în faţa unei case cu o firmă mică, verde şi cupoane de mătăsuri în vitrină.

A intrat temătoare în magazin, făcînd să sune clopoţelul de deasupra uşii. O fată îmbrăcată curăţel, nu cu mult mai mare decît ea, a apărut imediat.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară?

– Aş dori să o văd pe doamna Bernard. Mă numesc Madeline Ridley.

Auzindu-le, o femeie înaltă s-a ridicat de la o masă aflată într-un colţ, încărcată de tipare şi de bucăţi de materiale. Avea spre cincizeci de ani şi era îmbrăcată într-o rochie albastră elegantă.

– Sunteţi doamna Bernard? a întrebat aproape şoptit Madeline în timp ce fata îi lua pelerina şi mănuşile.

– Tu eşti deci protejata lui Nell Florence, a remarcat doamna Bernard, privind-o cu mare atenţie. Nell mi-a trimis o scrisoare în care îmi spunea că vrei să atragi atenţia unui domn anume dar nu ai hainele potrivite... A aruncat o privire dezaprobatoare spre ţinuta ei modestă. Cu *asta* sigur nu ai reuşi să-ţi găseşti un protector înstărit. A făcut un gest spre fata care deschisese uşa şi a condus-o spre spatele prăvăliei. Ruth te va ajuta să probezi cîte ceva. Vin şi eu imediat.

Madeline s-a uitat peste umăr la ea:

– Doamnă Bernard, vreau să vă spun cît de mult apreciez...

– Bine, bine... oricum voiam să-i dau lui Ruth să transforme cîteva rochii. Trebuie să capete experienţă. Probabil că meriţi, nu degeaba a prins doamna Florence drag de tine. Îi sînt datoare, pentru că mi-a trimis cîţiva clienţi de-a lungul vremii. A făcut o pauză şi a strigat: Ruth, nu uita de rochia din catifea maro şi de cea din mătase galbenă, italiană. Îi vor veni de minune domnişoarei Ridley.

Madeline nu mai fusese niciodată la o modistă. Mama ei obişnuia să cheme o croitoreasă din partea locului căreia îi comanda cinci-şase rochii pentru sezonul următor. Se uitau adesea pe revistele de modă, deşi în cazul lui Madeline asta nu părea să conteze prea mult. I-ar fi plăcut să aibă rochii stilate, dar mamei ei i se părea un lucru complet nepotrivit.

– După ce te vei căsători cu lordul Clifton n-ai decît să-ţi alegi singură rochiile, îi spusese mama. Deşi este un bărbat conservator şi sînt convinsă că nu-i va face plăcere ca nevasta lui să se dea în spectacol împopoţonîndu-se.

– Nu vreau să mă dau în spectacol, mamă, îi răspunsese Madeline exasperată. Vreau doar să am şi eu rochii ca ale prietenelor mele, frumos colorate, poate şi cu puţină dantelă...

– Nu ai nevoie de asemenea rochii, îi spusese calmă mama ei. Acestea sînt doar pentru a atrage atenţia bărbaţilor – iar tu îi eşti promisă deja lordului Clifton.

Amintindu-şi insistenţele mamei ei şi propria-i disperare de a fi fost promisă acelui bătrîn, Madeline a devenit şi mai hotărîtă. Avea să facă orice era necesar pentru ca Scott să o vadă într-o nouă lumină.

La îndemnul fetei, Madeline şi-a scos rochia şi a rămas în pantalonaşi şi cămaşa lungă şi şifonată din bumbac. Ruth i-a privit ciudat dessous-urile şi a murmurat ceva de neînţeles, după care a dispărut. S-a întors un minut mai tîrziu, însoţită de doamna Bernard. Aceasta s-a dat un pas înapoi văzîndu-i cămaşa lungă pînă la genunchi.

– Eşti îngrozitor de demodată, a spus doamna Bernard încrucişînd braţele şi clătinînd din cap. Nu poţi să porţi aşa ceva pe sub rochiile mele, domnişoară Ridley. Le vei distruge linia.

Madeline i-a cerut scuze din priviri:

– Tot ce am arată aşa, doamnă.

– Unde ţi-e corsetul, dragă? a continuat modista. Văzîndu-i privirea nedumerită, a devenit uşor nerăbdătoare: nu porţi corset? Pentru numele lui Dumnezeu, cîţi ani ai?

– Optsprezece. Dar n-am...

– Orice fată de vîrsta ta ar trebui să poarte corset. Nu este numai decent, ci şi sănătos. Mă mir că nu te-ai cocoşat pînă acum.

Îngrijorată, Madeline s-a privit în oglindă, de parcă se aştepta să vadă o cocoaşă grotescă.

Doamna Bernard a oftat şi i-a spus fetei:

– Ruth, adu-mi trei seturi complete de lenjerie din comanda lui lady Barkham. Îi vom face altele peste weekend. Şi adu-mi cîteva corsete din cutia de pe raftul al doilea.

– Îmi pare rău, a spus Madeline cu regret, dar nu-mi pot permite...

– Nu e nici o problemă, i-a spus doamna Bernard. Nell mi-a spus că vă veţi înţelege în cazul în care vor apărea cheltuieli neprevăzute. Că-i vei

face comisioane în schimbul banilor, de exemplu. Eşti de acord?

– Da, cred...

– Să începem, atunci.

Madeline a fost dezbrăcată de dessous-urile lălîi şi îmbrăcată cu o cămăşuţă şi pantalonaşi care nu-i ajungeau nici pînă la genunchi. Erau croite dintr-un material diafan. I se părea că nu purta nimic. Erau şi aproape transparente, aşa că Madeline a roşit cînd s-a văzut în oglindă. Dacă ar fi văzut-o mama ei ar fi dat în apoplexie.

A urmat corsetul care îi ridica sînii şi se strîngea cu panglici la spate, făcînd ca talia ei să se subţieze. Madeline se uita în oglindă şi nu-i venea să creadă. Asta îşi doreau cu adevărat bărbaţii? Aşa avea să-l impresioneze pe Scott? De-abia aştepta să se convingă.

Prima rochie pe care a probat-o era de culoare galbenă, din mătase fină. Deşi fusese croită pentru o femeie mult mai înaltă, linia simplă i se potrivea de minune. Madeline aştepta plină de încîntare ca Ruth să-i închidă copcile de la spate.

– Excelent, a spus doamna Bernard, prinzînd cîteva ace. Nu sînt multe femei care să poată purta această nuanţă de galben, dar ţie îţi pune în valoare culoarea părului.

Decolteul era destul de adînc iar pensele îi urmau linia taliei, făcînd-o să pară imposibil de subţire.

– Arăt complet altfel, a spus Madeline.

– Cu siguranţă, i-a răspuns doamna Bernard. Păcat că nu-ţi poţi permite mai multe ornamente pe rochie, dar poate că aşa e mai bine. Apariţiile cele mai simple sînt şi cele mai sofisticate.

Au urmat alte trei rochii: una din catifea maro cu mîneci lungi şi garnituri din dantelă, una din caşmir albastru şi una de culoarea fildeşului, atît de decoltată încît Madeline se îndoia că ar putea-o purta în public. La ea se adăuga un şal tot de culoarea fildeşului, brodat delicat cu motive bleu, care să-i acopere braţele.

Dîndu-şi seama că nu avea nici pantofi potriviţi, doamna Bernard i-a adus o pereche de pantofi din catifea albastră care se prindeau cu panglici înguste în jurul gleznei.

– I-au fost mici clientei care i-a comandat, a spus ea, refuzînd oferta lui Madeline de a-i plăti.

Doamna Bernard a decretat în final că după-amiaza fusese un succes şi i-a promis lui Madeline că va primi rochiile în cîteva zile, în funcţie de timpul pe care îl avea Ruth la dispoziţie ca să le modifice. Madeline le-a mulţumit amîndurora din tot sufletul.

– Lui Nell Florence ar trebui să-i mulţumeşti, i-a spus doamna Bernard. E o mare doamnă. Ai fost tare isteaţă să o alegi drept mentor.

– Nu are nimic de-a face cu isteţimea, i-a răspuns Madeline. A fost pur şi simplu un noroc. Şi dacă aş mai avea doar puţin...

– Dacă te gîndeşti la bărbatul acela, n-ai nevoie de noroc, să ştii. De îndată ce te va vedea îmbrăcată într-una din rochiile mele se va fîstîci de tot.

– Aş vrea s-o văd şi pe-asta, a spus rîzînd Madeline, gîndindu-se la figura lui sobră în timp ce-şi lua rămas-bun de la modistă.

Capitolul 4

– Cele mai bune bîrfe se află la modistă, a spus doamna Florence după ce Madeline i-a descris vizita făcută doamnei Bernard. Îndrăznesc să spun că am fost subiect de discuţie de nenumărate ori – femeile erau mereu îngrozite că le-aş fi putut fura soţii sau amanţii.

– Şi ai făcut-o? Madeline nu s-a putut abţine să n-o întrebe.

– Doar o dată sau de două ori.

Madeline a zîmbit şi s-a uitat în jur, prin camera de zi a doamnei Florence. Un costum din voal, bătut în pietre semipreţioase era atîrnat pe unul din pereţi. De fiecare parte a costumului erau cufere triunghiulare comandate special ca să se potrivească în colţurile încăperii.

– Ce păstrezi în ele? a întrebat-o.

– Amintiri ale tinereţii mele. Doamna Florence s-a aşezat mai comod în fotoliul tapiţat cu catifea pictată şi a întins mîna spre platoul cu sandvişuri. Poţi să te uiţi înăuntru, dacă vrei.

Fără să aştepte să i se mai spună o dată, Madeline a îngenuncheat pe covorul Aubusson şi a învîrtit

cheia primului cufăr. Din el s-a ridicat un nor de parfum de levănţică. A ridicat cu grijă primul costum, frumos împachetat într-o pînză fină.

– Pe acesta l-am purtat cînd am jucat-o pe Hippolita, i-a spus doamna Florence pe cînd Madeline despacheta costumul militar, împreună cu pantalonii scurţi bufanţi şi pălăria cu pene. Mi-au ieşit întotdeauna rolurile de băieţoi, pentru că aveam picioare frumoase. S-a aplecat şi a privit cu încîntare următorul costum: iar aceasta a fost rochia mea de Ofelia.

Madeline a scos cu grijă un costum transparent alb-verde, împodobit cu sute de boboci de trandafiri minusculi brodaţi.

– Cred că ai fost uluitoare!

– Este şi un ac de păr care se potriveşte, într-una din casete, i-a spus doamna Florence .

Madeline a deschis o cutie din piele şi a descoperit o mulţime de bijuterii atent lucrate, mănuşi din dantelă, mătase şi piele, pantofi din pînză înflorată şi o mulţime de evantaie. Doamna Florence i-a povestit despre fiecare în parte, despre zilele trăite în teatru, iar Madeline a ascultat-o cu aviditate.

Dar cînd a ajuns la o casetă verde lăcuită, zîmbetul a dispărut de pe chipul doamnei Florence. S-a întristat brusc:

– Nu o deschide, copilă. Conţine lucruri intime.

– Oh, îmi pare rău...

– Nu face nimic. Da-mi-o, te rog. A luat-o în mîinile ridate şi a strîns-o cu putere. Se uita fix la ea, părînd să fi uitat de prezenţa lui Madeline.

– Să pun totul la loc şi să plec? a întrebat-o încet Madeline.

Doamna Florence s-a speriat auzindu-i vocea. În priviri i se citea un imens regret.

– Conţine un set de miniaturi, i-a spus lui Madeline, trecîndu-şi degetul mare peste capac. A ridicat caseta la buze şi a sărutat-o, apoi a privit-o pe Madeline cu ochii strălucind: vrei să vezi una dintre ele?

Madeline a dat din cap şi a îngenuncheat la picioarele ei.

Doamna Florence a scos o miniatură cu ramă aurie şi i-a întins-o lui Madeline.Era portretul unei fetiţe de cinci-şase ani, cu ochi mari, albaştri şi chip de înger. Purta pe cap o bonetă care abia reuşea să-i stăpînească buclele roşii.

– Cît e de frumoasă! a exclamat Madeline, sinceră. Cine este?

– Fiica mea.

Surprinsă, Madeline a continuat să privească chipul din miniatură.

– Nu ştiam că...

– Sînt puţini cei care ştiu. Era copil ilegitim, înţelegi? A făcut o pauză şi i-a cercetat chipul lui Madeline, aşteptîndu-se probabil la consternare sau un semn că ar fi dezaprobat-o. Pentru că nu a văzut nici una nici alta, a continuat: nu eram mult mai mare ca tine cînd s-a născut Elizabeth a mea. Tatăl ei era un bărbat minunat, frumos şi onorabil, deşi nu de familie nobilă. A vrut să se căsătorească cu mine, dar numai cu condiţia să părăsesc teatrul pentru totdeauna.

– L-ai iubit?

– Dumnezeule, da! El a fost singurul cu care am trăit clipe magice. Dar l-am refuzat. Nu am vrut să-mi sacrific cariera. Însemna mult prea mult pentru

mine. Nu i-am spus niciodată că aşteptam un copil. În final s-a căsătorit cu altcineva şi se pare că a fost mulţumit. O cunoştinţă comună mi-a spus că a murit, cu zece ani în urmă.

– Ai regretat vreodată că nu te-ai măritat cu el?

– Nu-mi îngădui niciodată să am regrete.

Au tăcut amîndouă, uitîndu-se la portret.

– Unde este ea acum? a întrebat Madeline.

Abia dacă a auzit-o:

– Elizabeth a murit acum mulţi ani.

– Oh, doamnă Florence... Madeline era plină de compasiune.

– Nici măcar nu am cunoscut-o prea bine, a mărturisit bătrîna, întinzînd mîna după miniatură şi ţinînd-o strîns. Am ţinut-o lîngă mine în primii ani, dar mai apoi am trimis-o la şcoală, departe.

– De ce?

– Viaţa din teatru nu era potrivită pentru ea. Aveam mulţi domni care îmi erau prieteni... şi altele. Am vrut să fie la adăpost şi să primească o educaţie bună. Am avut grijă să aibă cele mai bune haine, cărţi, păpuşi... orice şi-ar fi dorit. Uneori o luam cu mine în cîte o călătorie. Nu am discutat niciodată despre profesia mea sau despre stilul meu de viaţă. Visam ca într-o zi ea să se mărite bine, să locuiască într-un conac imens... şi în loc de asta... Doamna Florence a tăcut, clătinînd din cap.

Mintea lui Madeline a cîntărit diverse posibilităţi, pînă cînd expresia femeii i-a dat răspunsul:

– Elizabeth a vrut să fie ca tine, i-a spus sigură de răspuns.

– Da. A părăsit şcoala şi mi-a spus că voia să devină actriţă. Am implorat-o să nu facă asta dar nimic nu a făcut-o să se răzgîndească. Dorinţa de a

juca este foarte puternică la persoanele care au un mare gol de umplut. Fără îndoială că şi Elizabeth era una dintre ele, avea dorinţe care nu i se îndepliniseră niciodată: un tată, o familie. Eu am făcut tot ce m-am priceput, dar este evident că ar fi trebuit să fac mai mult.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– A început să joace la şaisprezece ani. Cronicile au fost elogioase. Jocul ei avea o subtilitate şi o putere care mie îmi lipseau. Cred că ar fi devenit o mare actriţă, mai mare chiar şi decît draga de Julia. Deşi la început nu am fost de acord cu alegerea ei, aveam mari speranţe în ceea ce o privea.

Doamna Florence a oftat şi a pus miniatura la loc în casetă.

– Imediat după ce a împlinit şaptesprezece ani a întîlnit un bărbat. Un aristocrat. Frumos, inteligent, cu sînge rece. L-a iubit nebuneşte, era în stare să renunţe la carieră, la tot, doar ca să-i devină iubită. Cînd a rămas însărcinată, radia de fericire. Nu ştiu ce gîndea el despre toată această situaţie, dar era clar că nu avea de gînd să se căsătorească cu ea. Într-o zi... S-a oprit. Îi era greu să continue... Un servitor de-al lui m-a anunţat că fiica mea a murit la naştere.

– Şi copilul? a întrebat Madeline după o lungă tăcere.

– Mi s-a spus că nici el nu a supravieţuit.

– Cine era...

– Nu vreau să vorbesc despre el. Bărbatul acesta a răpit viaţa fiicei mele şi mi-a adus mai multă suferinţă decît am crezut că voi îndura vreodată. Buzele mele nu-i vor rosti niciodată numele.

– Înţeleg, a spus Madeline bătînd-o uşurel pe mînă. Sînt onorată că mi-ai împărtăşit o parte din trecutul tău, doamnă.

Bătrîna i-a zîmbit .

– Şi celelalte miniaturi o înfăţişează tot pe Elizabeth? a întrebat Madeline.

– Da... dar nu suport să le privesc sau să le arăt cuiva.

– Înţeleg. Madeline se uita curioasă la ea, simţind că mai erau multe secrete pe care doamna Florence nu voise să i le împărtăşească.

A doua zi dimineaţă, cînd a revenit la teatru, Madeline a descoperit că Arlyss Barry se îmbolnăvise şi ea. Soţul ei, şeful echipei care se ocupa de decoruri, rămăsese acasă să o îngrijească. Ducesa era foarte îngrijorată.

– Trebuie să fie grav, altfel nimeni şi nimic nu ar reuşi să o ţină pe Arlyss departe de teatru, i-a spus ea lui Madeline. Aş fi vrut să o vizitez dar ducele mi-a interzis categoric. M-a şi ameninţat că mă va ţine acasă în următoarele săptămîni, pînă trece molima.

– Mi se pare o idee înţeleaptă, a spus Madeline. Ar trebui să te gîndeşti la asta.

Ducesa a oftat, frustrată.

– Sînt atîtea de făcut... Mi se apropie sorocul, aşa că trebuie să-mi petrec cît de mult timp aici. Oricum, şi Arlyss şi dublura ei s-au îmbolnăvit. Ce-ai zice să interpretezi tu rolul la repetiţie pînă ce se va însănătoşi una din ele?

– Oh, nu pot... Madeline a clătinat din cap. Nu sînt în stare să joc. Nu am talent şi nici cea mai mică dorinţă să...

– Nu trebuie să joci, ci doar să spui replicile. Le ştii chiar mai bine ca Arlyss. Şi mişcă-te pe scenă aşa cum ai văzut-o pe ea. Nu trebuie să fii timidă, Madeline. Toată lumea va înţelege că îi ţii temporar locul pentru ca repetiţiile să se desfăşoare cu uşurinţă. Nu vrei să te mai gîndeşti, totuşi?

– Lui Scott n-o să-i placă deloc.

– Lasă-l în seama mea. Mai presus de toate, Logan vrea ce e mai bun pentru teatrul lui.

Madeline nu l-a văzut deloc pe Scott în dimineaţa care a urmat. Şi ca stînjeneala pe care o simţea să fie şi mai mare, a fost anunţată că repetiţia era cu costume. Nu era destul că îi ţinea locul lui Arlyss, mai trebuia să poarte şi costumul personajului ei, cîteva straturi de mătase transparentă, albastre şi argintii, strînse pe trup. Pentru că era mai slabă ca Arlyss, decolteul şi aşa generos arăta mai mult decît se intenţionase iniţial.

– Eşti o adevărată frumuseţe, i-a spus doamna Lyttleton dîndu-se un pas înapoi ca să admire mîndră costumul. Păcat că domnişoara Barry nu are silueta ta. Tu dai costumului un tuşeu eteric, ceea ce ea nu reuşeşte.

– Mie mi se pare că domnişoara Barry are o siluetă frumoasă, a spus repede Madeline.

– Ar avea dacă n-ar mînca atîţia biscuiţi la ceai, în fiecare zi, a spus doamna Lyttleton începînd să împingă stativul pe care erau aşezate costumele care urmau să fie purtate în acea zi.

Madeline s-a alăturat celorlalţi actori în sala de repetiţii şi s-a retras într-un colţ, încercînd să treacă neobservată. Din nefericire, decolteul i-a adus un şir de comentarii din partea lui Charles Haversley.

Acesta a văzut-o imediat şi a întîmpinat-o cu un şir de fluierături admirative.

– Dumnezeule, ce transformare! a strigat el, apropiindu-se şi prinzînd-o de mînă. Privirea lui avidă a cercetat-o, zăbovind asupra sînilor abia acoperiţi. Dragă domnişoară Ridley, nici nu bănuiam ce poţi să ascunzi sub hainele tale banale. Trebuie să recunosc însă că în anumite momente de intimitate, m-am întrebat...

– Charles, l-a întrerupt un actor mai în vîrstă, cel care îl juca pe tatăl ei. Nici unul dintre noi, şi mai ales domnişoara Ridley, nu dorim să auzim nimic despre momentele tale de intimitate.

Madeline şi-a retras mîinile din strînsoare.

– Domnule Haversley... a început ea. Înainte să mai spună ceva, Stephen Maitland li s-a alăturat, şi el cu privirea lipită de decolteul ei.

– Dă-mi voie să te conduc pînă la scenă. E întuneric şi n-aş vrea să te împiedici...

Cuvintele i-au fost întrerupte de o voce calmă care venea din celălalt colţ al încăperii.

– De ajuns, domnilor.

Madeline s-a uitat în direcţia din care venea vocea şi l-a văzut pe Scott, care avea într-una din mîini cîteva pagini cu notiţe. I-a privit pe toţi, fără să-i dea lui Madeline mai multă atenţie decît celorlalţi.

– Să începem. Mi-am notat cîte ceva legat de repetiţia de ieri. Vă rog să vă ocupaţi locurile pentru scena întîi.

A început să spună comentariile iar actorii îl urmăreau cu atenţie. Cînd a terminat, s-a uitat direct spre Madeline, pentru prima dată:

– Domnişoară Ridley, cred că toţi cei de aici ştiu că ai acceptat să participi la repetiţie numai pentru

că domnişoara Barry şi dublura ei sînt bolnave. Mulţumirile noastre pentru ajutor.

Madeline a simţit că roşea. A reuşit doar să dea din cap, în semn de răspuns. El şi-a mutat imediat privirea de la ea, părînd indiferent.

Actorii au început să părăsească sala de repetiţii iar Madeline i-a urmat. Cînd a trecut pe lîngă Scott, s-a oprit şi l-a privit în ochi.

– Ştiu că mi-ai spus să mă ţin departe, i-a spus abia şoptit, cu grijă să nu fie auzită de altcineva, dar ducesa m-a rugat...

– Ştiu, a întrerupt-o el.

– Nu eşti furios pe mine?

Faţa lui era o mască a indiferenţei.

– Prezenţa ta nu mă afectează cît de puţin.

– Bine, atunci. I-a zîmbit şi şi-a continuat drumul spre scenă. În timp ce trecea pe lîngă el a observat că îşi încleştase degetele pe tocul uşii, atît de tare încît acestea se albiseră. Uimită, şi-a dat seama că el nu spusese adevărul. *Era* furios pe ea. A oftat adînc.

De ce oare alesese un bărbat care era atît de greu de sedus? Putea să se fi mulţumit cu Charles Haversley. Numai că Haversley nu-i inspira aceleaşi sentimente... starea de nervozitate, teama şi bucuria pe care le simţea cînd se afla în apropierea lui. Voia să fie în braţele lui, nu în ale altcuiva. Să cunoască plăcerea interzisă de a fi cu el...

– Maddy, a auzit vocea ducesei de Leeds, aşa că a ieşit de după cortină.

– Da, doamnă?

Julia era aşezată pe un fotoliu aflat pe primul rînd. A zîmbit atunci cînd a văzut-o.

– Arăţi foarte bine în costum, Maddy. Înainte de a începe vreau să-ţi spun că nimeni nu se aşteaptă ca tu să-ţi interpretezi perfect rolul. Străduieşte-te şi, mai ales, încearcă să te distrezi.

Madeline i-a ascultat atentă indicaţiile. Urmau să repete partea de început, în care fantoma unei tinere îi vizita pe cei pe care îi iubise: pe fratele ei, interpretat de Charles Haversley, pe părinţii ei... şi bineînţeles pe soţul ei, al cărui rol îl juca Scott.

– Se presupune că nimeni nu te aude şi nici nu te vede, i-a spus Julia. Îţi simt însă cu toţii prezenţa.

– Înţeleg, a spus Madeline îndreptîndu-se spre aripa din care Arlyss urma să-şi facă apariţia.

Repetiţia a decurs bine, fără prea multe întreruperi. După un timp, Madeline s-a relaxat şi a început să imite stilul lui Arlyss de joc, inclusiv unele gesturi şi inflexiuni ale vocii.

– Foarte bine, Maddy, îi spunea din timp în timp Julia.

Acţiunea s-a întrerupt doar o dată, atunci cînd Charles Haversley a privit-o şi s-a oprit brusc, în mijlocul frazei. După care a izbucnit în rîs. Madeline l-a privit uimită iar Julia l-a întrebat iritată ce se întîmplase.

Haversley a clătinat din cap, în semn de scuză:

– Nu m-am putut abţine. Domnişoara Ridley se uită la mine de parcă ar crede cu adevărat tot ce spun şi e atît de naturală... este absolut adorabilă.

Julia l-a privit dojenitor:

– Nu trebuie să te uiţi la ea, Charles. E o fantomă.

– Nu mă pot abţine, a repetat el. Iar dacă ai fi bărbat ai înţelege.

– Înţeleg foarte bine, i-a replicat sec Julia. Şi aş aprecia dacă ai reuşi să te comporţi ca un frate, nu ca un taur comunal.

– Taur comunal? a întrebat uimită Madeline. Nu auzise această expresie la şcoala domnişoarei Allbright. Întrebarea i-a stîrnit din nou rîsul lui Charles. S-a uitat în lateral, acolo unde Scott aştepta să-şi facă intrarea. Arăta superb, încadrat de cortina din catifea, îmbrăcat în haine elegante, cu o atitudine relaxată dar controlată.

Madeline s-a gîndit atunci că oamenii aveau să citească despre el în cărţile de istorie, peste o sută de ani. Dar nici un cuvînt nu putea să descrie cu acurateţe sunetul vocii lui, profunzimea, vibraţiile, dimensiunea remarcabilă a talentului său. Părea să fie vorba de doi bărbaţi diferiţi: cel disciplinat, din afara scenei şi actorul plin de emoţie care exploda pe scenă. Doamna Florence avusese dreptate: acesta era locul în care se putea apropia de el.

Logan urmărea repetiţia din culise, plin de resentimente. Naiba să o ia pe Julia pentru că sugerase ca Madeline să-i ia locul lui Arlyss... s-o ia naiba şi pe Arlyss pentru că se îmbolnăvise... şi pe dublura ei la fel... şi pe el, pentru că era atît de tulburat de prezenţa ei că abia dacă-şi mai amintea replicile. Cine l-ar fi putut învinui pe Charles că nu se putea concentra? Logan se îndoia că s-ar fi descurcat mai bine, cu Madeline îmbrăcată în costumul acela transparent care îl făcea să-şi dorească să-şi îngroape faţa între sînii ei. Părea atît de tînără, de proaspătă, cu pielea ca laptele. Nu frumuseţea ei îl tulbura cel mai tare, ci dorinţa lui de a o lua pe sus şi a o duce undeva, departe de privirile celorlalţi. Voia să o aibă doar pentru el.

Cumva, Madeline reuşise să se strecoare în viaţa lui şi-l obligase să o remarce. Iar acum nu mai avea cale de întoarcere. Devenise femeia pe care o dorea cu ardoare. Oricărei alte femei i se părea că-i lipseşte ceva: în subconştient, încerca să descopere cea mai mică asemănare cu ea şi asta îl enerva cel mai tare. Nu se putea abţine să nu se întrebe cum ar fi fost să se lase molipsit de tinereţea ei. Ea îl făcea să-şi dorească să se joace, să experimenteze ceva din copilăria de care nu avusese parte... Aşa ceva nu mai trăise cu niciuna din iubitele lui.

Şi-a dat seama că venise rîndul lui. A luat sticla pe care i-o întinsese unul din recuziteri şi a păşit pe scenă. Ceilalţi actori ieşiseră; nu mai erau decît el şi Madeline.

Îl întruchipa pe văduvul îndurerat, deci se presupunea că era băut. Era o stare dificil de redat prin joc. Majoritatea actorilor tindeau să exagereze, sau şi mai rău, să fie reţinuţi. Străduindu-se să se concentreze, Logan a regăsit gesturile şi dezechilibrul bărbatului care bea de ceva vreme.

S-a aşezat într-un fotoliu din stejar, în faţa decorului care înfăţişa rafturile unei biblioteci. Şi-a golit mintea de orice alt gînd şi a început un lung monolog care scotea la iveală ironia şi disperarea surdă a personajului său.

Cumva pe la mijlocul monologului, Logan a simţit mai degrabă decît a văzut că Madeline se apropiase de spătarul fotoliului lui şi-şi sprijinise palmele de el. Aşa cum cerea piesa, ea s-a aplecat deasupra lui şi i-a vorbit în pauzele monologului. Vocea ei dulce îi mîngîia urechile.

Logan nu s-a mişcat. Era dureros de conştient de apropierea trupului ei, de parfumul ei, de felul în care îi simţea respiraţia pe pielea lui. A început să transpire din greu. Una din buclele ei îi căzuse pe umăr şi îl gîdila uşor. Era excitat, întregul lui trup era consumat de dorinţă.

Nu mai putea rezista nici o clipă. S-a întrerupt în mijlocul frazei, aşa cum făcuse şi Charles... numai că el nu rîdea.

Toată lumea tăcuse. Logan a încercat să se adune, conştient că era privit de ceilalţi actori şi de recuziteri. Poate crezuseră că-şi uitase replica, deşi asta nu se mai întîmplase niciodată. Se ruga la Dumnezeu ca nimeni să nu bănuiască adevărul – că era complet vrăjit de o fată naivă. A inspirat adînc de cîteva ori, cu fălcile încleştate.

– Dacă vrei să-ţi spun eu replica... a auzit vocea lui Madeline, venind din spatele lui.

– Ştiu nenorocita de replică, a spus el, fără să se mişte. Se temea de ce se putea întâmpla dacă o privea, o clipă măcar.

S-a auzit şi vocea Juliei:

– E vreo problemă?

Logan i-a aruncat o privire ucigătoare. Ar fi fost în stare să o strîngă de gît pentru că îl adusese în situaţia aceea. Julia era însă uimită cu adevărat şi-şi muta privirea de la el la Madeline. Atunci a înţeles. Erau prieteni de prea mult timp, el şi Julia. Îl cunoştea mult prea bine.

– Facem o pauză de cîteva minute? a întrebat repede.

– Nu, a mormăit Logan. Mai întîi să terminăm blestemata asta de scenă. Şi-a şters fruntea cu

palma şi şi-a reluat monologul de undeva din mijloc. Madeline i-a dat replica, cu voce nesigură.

Fără să mai ţină seama de tehnică sau de modalitatea de interpretare, Logan a terminat rapid scena. Julia nu a făcut nici un comentariu, mulţumindu-se să-l privească încruntată.

În clipa în care scena s-a încheiat Julia a cerut o pauză de douăzeci de minute. Actorii s-au risipit imediat în cabinele lor. Logan a rămas aşezat în fotoliu, pe scenă. Nu s-a întors pînă cînd nu a fost sigur că Madeline plecase.

Julia s-a apropiat încet de scenă, frecîndu-şi ceafa.

– Logan, a spus ea încet, nu am de gînd să mă bag...

– Atunci n-o face. A coborît de pe scenă şi s-a oprit la cîţiva paşi de ea.

Julia s-a asigurat că nu mai puteau fi auziţi de altcineva şi şi-a ales cu mare grijă cuvintele:

– Am bănuit că ai putea fi atras de Maddy, dar ea nu este genul de fată care să te fi interesat în trecut şi nici n-am visat că...

– Unde vrei să ajungi, doamnă?

Ea a părut jignită de felul în care i-a vorbit.

– Îmi place Maddy. Sper că nu vei profita de ea. Şi tu şi eu ştim că ea nu îşi va reveni uşor după o aventură.

Chipul lui Logan era împietrit:

– Ceea ce fac – sau nu – cu ea este treaba mea.

– Soarta lui Maddy nu-mi este indiferentă. Şi-mi amintesc că aveai o regulă: să nu te încurci cu vreuna din angajatele tale.

– Este angajata ta, nu a mea. Nu eu am angajat-o, aşa că pot să fac orice vreau cu ea.

– Logan... l-a avertizat ea, frustrată, văzîndu-l că se îndepărta.

Madeline se învîrtea prin culise, încercînd să le zîmbească celor care o lăudau pentru efortul ei.

– Ce să se fi întîmplat cu domnul Scott? a auzit pe cineva întrebînd. Se poartă destul de ciudat în ultima vreme.

– Cine ştie? i-a răspuns un altul. Sper doar să nu fie boala asta nenorocită care bîntuie. Nu ne mai lipseşte decît să se îmbolnăvească şi el.

Madeline nu a mai auzit şi restul conversaţiei, pentru că se îndrepta spre una din sălile de repetiţii. Avea nevoie să găsească un loc în care să se poată gîndi. Ce se întîmplase acolo, pe scenă? Crezuse că totul mergea bine. Chiar simţise un soi de legătură între ei. Dar el începuse să joace mecanic, ca şi cum abia dacă îi suporta prezenţa. Îi venea să plîngă... ar fi vrut să se poată ascunde undeva.

A auzit paşi repezi în spatele ei. Cineva a luat-o de braţ şi a condus-o spre cea mai apropiată sală de repetiţii. Madeline s-a clătinat puţin şi l-a privit cu ochi mari pe cel care o răpise iar acum închidea uşa în urma lor.

– Scott...

Faţa lui era umbrită, respiraţia rapidă şi nesigură. Ea s-a dat un pas înapoi dar el a prins-o cu o rapiditate uluitoare. Părea să încerce să-i spună ceva, dar a renunţat şi a sărutat-o.

Gura lui era uimitor de fierbinte, aproape neîndemînatică din cauza nerăbdării. O explora de parcă nu s-ar fi săturat niciodată de ea. Madeline tremura din cauza surprizei, lucru care părea să-l întărîte şi mai mult.

Mîna lui îi rătăcea pe spate, aproape sfîşiindu-i costumul. Madeline nu se putea abţine să nu-şi dorească mai mult. Şi-a desfăcut uşor picioarele, făcînd loc coapsei lui, l-a înlănţuit cu braţele şi i-a simţit muşchii puternici ai spatelui. Era tot ce-şi dorea, tot ce visase, era chiar mai dulce decît îşi imaginase. Gura lui era tandră şi erotică, trupul lui ferm se lipise de ea şi o făcea să se simtă delicios de slăbită, de ameţită.

Şi-a desprins cu bruscheţe gura de a ei, respirîndu-i greu în dreptul urechii. Şi-a lipit apoi buzele de gîtul ei. A găsit un loc sensibil acolo şi a continuat să o sărute pînă cînd a auzit-o gemînd uşor de plăcere. Se simţea cumplit de goală pe dinăuntru: voia ceva... ceva...

A prins-o de mînecile rochiei şi a tras pînă ce capsele au cedat, dezvelindu-i sînii. Madeline şi-a ţinut răsuflarea cînd l-a simţit ţinîndu-i în palmă ca într-o cupă, mîngîindu-i sfîrcurile. S-a sprijinit de el pentru că întreg trupul îi tremura necontrolat.

– Să nu-ţi fie teamă, i-a şoptit el ţinînd-o strîns. În secunda următoare, ea l-a simţit atingîndu-i unul din sfîrcuri cu buzele, jucîndu-se cu limba, părînd să ştie exact ce trebuia să facă pentru a-i produce plăcere.

Cu un gest brusc, şi-a ridicat capul şi i-a dat drumul din braţe. Uimită, Madeline îl privea în tăcere. A încercat să se acopere cu rochia şi s-a întors cu spatele la el. Degetele îi tremurau violent, făcînd ca sarcina de a se acoperi să devină şi mai dificilă. A continuat să se lupte cu hainele pînă cînd i-a simţit mîinile alunecîndu-i pe trup, ajutînd-o să-şi tragă rochia.

După ce a fost îmbrăcată complet, Scott s-a retras în celălalt colţ al încăperii. Şi-a trecut degetele prin păr şi a oftat adînc. După o lungă tăcere i-a vorbit, ferindu-şi faţa:

– Maddy, n-am vrut să se întîmple asta. Numai că... S-a oprit şi a zîmbit amar: se pare că nu mă pot abţine.

– Scott, a rostit ea cu greutate. Nu-mi pare deloc rău că m-ai sărutat.

Auzindu-i cuvintele, el s-a întors spre ea. Ochii îi ardeau. A ajuns lîngă ea din trei paşi şi i-a cuprins faţa în palme:

– Maddy... a rostit în şoaptă. Cît aş vrea să nu te doresc într-atît!

Inima i-a tresărit de plăcere auzindu-l:

– Scott...

– Ascultă-mă, Maddy. I-a dat drumul şi s-a dat un pas înapoi. Nu voi face dragoste cu tine, indiferent cît de mult te doresc. M-ai urî mai apoi şi m-aş urî şi eu, probabil.

– Nu te-aş putea urî niciodată.

El a zîmbit ironic:

– Nu? Nici măcar după ce ţi-aş răpi inocenţa? O idilă cu mine te va schimba pentru totdeauna, şi nu neapărat în bine.

– Sînt dispusă să-mi asum acest risc.

– Nu înţelegi. Eu folosesc femeile doar pentru propria plăcere, nimic mai mult. De îndată ce am primit de la partenera mea tot ce are de oferit, nu mai durează mult şi mă plictisesc, aşa că trec la următoarea. Nici tu nu vei zăbovi prea mult în dormitorul meu.

– Nu ai fost niciodată îndrăgostit? l-a întrebat Madeline, uitîndu-se atentă la chipul lui hotărît.

– O dată. N-a mers.

– De ce...

– Nu e nevoie să ştii prea multe despre trecutul meu, aşa cum nici eu nu vreau să-ţi cunosc trecutul.

Madeline nu a protestat, ştiind că avea probabil dreptate. Cu cît ştia mai multe despre el, cu atît avea să-i fie mai greu să-l părăsească, atunci cînd va veni timpul. Asemenea multor alte femei, şi ea fusese vrăjită de acest amestec de bărbăţie şi mister. Pentru propria-i protecţie trebuia să-şi ţină inima la adăpost. I-a venit în minte sfatul doamnei Florence: *orice ai face, ai grijă să nu pari îndrăgostită. Arată-i doar că eşti disponibilă şi doritoare... că vrei să-i oferi plăcere fără să te aştepţi ca el să se poarte responsabil.*

– Dacă eşti atras de mine, nu văd de ce n-am merge mai departe. Tot ce vreau este o noapte cu tine, i-a spus ea încet.

Expresia lui nu s-a schimbat, dar a simţit că era surprins.

– De ce? a întrebat-o încet. O fată ca tine... de ce să te cobori într-atît?

În timp ce-i aştepta răspunsul, i-a ridicat uşor bărbia cu două degete, obligînd-o să-l privească în ochi. Ea a coborît pleoapele, încercînd să-şi ascundă gîndurile.

– Cred că o să-mi placă, i-a răspuns. Nu e de ajuns?

A urmat o tăcere scurtă.

– Uită-te la mine, i-a şoptit el iar ea l-a ascultat. Nu eşti o actriţă prea bună, Maddy. Aş vrea să aflu ce vrei cu adevărat, numai că azi chiar nu am timp. Am şi alte treburi, mai ales acum, cînd mai bine de un sfert din actorii mei s-au îmbolnăvit. Cînd teatrul

Capital va reveni la ce a fost odată, aş vrea să pleci. O să-ţi găsesc o altă slujbă, mult mai bună.

– Dar eu vreau să rămîn aici.

El părea de neclintit.

– E mai bine pentru amîndoi, crede-mă.

Madeline a înghiţit în sec, dezamăgită. Ce urma acum? Îi respinsese oferta. Sunetul refuzului lui îi răsuna în urechile care îi ardeau din cauza ruşinii. Şi-a înfipt degetele în faldurile fustei, boţind materialul.

Cît de naivă fusese! Irosise atît de mult timp cu fantezii în ceea ce-l privea, despre lucruri care nu aveau să se întîmple niciodată. Iar acum nu-i rămăsese nimic altceva în afară de faptul că absenţa ei de la şcoală avea să fie descoperită curînd de familia ei.

Preţ de o fracţiune de secundă a fost tentată să-i mărturisească totul şi să se lase la bunul lui plac. Nu... Ştia că nu va da dovadă de înţelegere. *Mărită-te cu Clifton, e cea mai bună soluţie*, îl şi auzea spunîndu-i, cinic.

Strîngînd din pumni, Madeline s-a apropiat de uşă cu paşi hotărîţi. Nu avea de gînd să-şi petreacă restul vieţii alături de Clifton.

– Foarte bine, i-a spus, oprindu-se în prag. Voi părăsi teatrul cînd vei dori. Şi nu este cazul să te oboseşti să-mi cauţi o altă slujbă. Sînt perfect capabilă să-mi găsesc şi singură. Şi a ieşit fără să-i dea ocazia să-i răspundă.

Logan s-a apropiat de uşă şi s-a sprijinit de un lambriu. Şi-a lipit fruntea de lemnul rece şi a gemut înăbuşit.

O noapte cu tine... şi-ar fi dat averea toată pentru ea. Nu mai simţise niciodată ceea ce simţise cînd o

îmbrăţişase. Numai că nu putea lăsa pe nimeni să dărîme zidul pe care îl înălţase cu greu.

Ea avea să plece curînd. Se aştepta să se simtă uşurat, dar nu s-a întîmplat asta.

A deschis uşa şi s-a îndreptat spre biroul lui, ignorînd privirile curioase ale celor pe lîngă care trecea. S-a închis în mica încăpere şi a căutat cu frenezie prin birou, pînă a dat de o sticlă de whiskey Highland. A tras o duşcă direct din sticlă, lăsînd ca aroma subtilă să-i zăbovească pe limbă. La următoarea înghiţitură a simţit cum gîtul i se încălzea. Numai că nu-i putea topi gheaţa din inimă.

Logan a savurat băutura, cu picioarele pe birou, contemplîndu-şi vîrful pantofilor. Ajunsese la un punct din viaţă în care se crezuse invulnerabil. I se părea de-a dreptul amuzant că o femeie mititică reuşise să-l tulbure într-atît.

Poate pentru că Maddy era o experienţă unică pentru el. Diferită de femeile din înalta societate, care nu-l lăsau să uite că îi erau superioare chiar şi atunci cînd îi strecurau cîte un bileţel în care îi dădeau un rendezvous.

Mai erau şi fiinţele pe care le detesta cel mai tare... fiicele cu pedigriu ale căror unic scop în viaţă era să se mărite şi să aibă cît mai mulţi copii asemenea lor. El nu era suficient de bun pentru ele. Nu era de familie bună, nu avea titlu iar banii mulţi pe care îi avea nu erau de ajuns.

Dacă ar fi încercat să curteze astfel de tinere privilegiate ar fi fost imediat informat de familia ei că fata avea alte perspective, mult mai de dorit. Orice virgină îmbrăcată în rochie albă de seară şi păzită cu străşnicie de guvernantă nu făcea decît să-i amintească faptul că nu putea obţine anumite

lucruri, indiferent de cît de mari i-ar fi fost realizările. Nu putea fi acceptat nicăieri pe deplin. Teatrul era singurul loc căruia îi aparţinea cu adevărat.

Madeline Ridley părea la fel de rătăcită ca şi el. Era prea lipsită de afectare ca să se potrivească cu domnişoarele din înalta societate, prea idealistă pentru a fi o curtezană. Era menită să fie soţia cuiva, numai că nu ştia cine ar fi fost suficient de bun pentru ea. Avea nevoie de un bărbat care să o protejeze, care să nu-i zdrobească spiritul, care să fie în stare să o iubească la fel de mult cum ştia şi ea să iubească.

Iar el nu putea să-i ofere nimic din toate astea. Nu era înzestrat pentru o astfel de relaţie şi fusese învăţat de mic să dispreţuiască cuvinte precum *cămin* sau *familie*. Reuşise să supravieţuiască doar devenind la fel de neîndurător precum cel care îi era tată.

Anii de bătăi şi abuzuri îl întăriseră şi-l făcuseră un mincinos desăvîrşit. Tatăl lui, Paul Jennings, avea dese accese violente, din cauza băuturii... după care „uita" tot ce făcuse. Iar lui Logan i se cerea să pretindă că nu se întîmplase nimic, că în casa lor domnea veselia. O singură lacrimă, o singură privire piezişă erau suficiente pentru o nouă bătaie, mai crîncenă ca prima. Fără să-şi dea seama, tatăl lui îi fusese un profesor de actorie minunat.

O dată, după o bătaie crîncenă, Logan umblase trei zile cu braţul rupt, negînd durerea, pînă cînd Andrew îl tîrîse cu forţa la conac şi chemase doctorul care i-l imobilizase şi bandajase.

– Cum s-a întîmplat, băiete? îl întrebase lordul fixînd cu privirea chipul tumefiat al băiatului. Logan

refuzase să-i răspundă, ştiind că Paul Jennings ar fi fost în stare să-l omoare dacă spunea adevărul.

Mulţi ani mai tîrziu, Logan se întrebase de ce mama lui nu-l consolase niciodată, nu-i alinase durerile. Ajunsese la concluzia că mama lui încercase cu disperare să menţină pacea în casa lor, nedîndu-i prea multă atenţie. El încetase demult să mai caute îndreptare din partea vreunei femei... nu avea nevoie de aşa ceva. De femei trebuia să profiţi şi apoi să te descotoroseşti, să nu ai niciodată încredere în ele. Sau nevoie de ele.

Acum, că pusese lucrurile la punct cu Madeline, tot ce-i mai rămînea de făcut era să o ignore pînă cînd Arlyss se însănătoşea. Era convins că Julia urma să protesteze auzind că o concedia, dar avea să se descurce cu ea. Julia urma să fie foarte ocupată curînd cu bebeluşul ei iar Madeline avea să-i dispară din minte.

Logan a simţit cum whiskey-ul începea să-şi facă efectul şi-l amorţise plăcut. Aşa cum îi plăcea. A pus cu grijă sticla la loc şi a închis sertarul.

Capitolul 5

Madeline s-a dus devreme la culcare, hotărîtă să se eschiveze de la conversaţia de seară cu doamna Florence. Durerea provocată de respingere era prea proaspătă. Poate că avea să fie în stare să vorbească despre asta a doua zi, sau în ziua următoare, dar nu acum.

Privea în gol în întuneric şi se gîndea să nu se mai întoarcă la *Capital*. Nu mai putea suporta să dea cu ochii de Scott. Din nefericire însă îi promisese ducesei să o ajute la repetiţii pînă cînd se înzdrăvenea domnişoara Barry. Nu-şi putea încălca promisiunea, dar şi să stea în faţa lui Scott, pe scenă, să-l privească în ochi... Nu se prea simţea în stare.

Doar o zi-două... Cu siguranţă că nu dura mai mult ca domnişoara Barry să-şi revină. Trebuia să se adune şi să-i facă faţă lui Scott. Trebuia să fie stăpînă pe sine şi calculată.

Madeline s-a răsucit în aşternuturi toată noaptea, încercînd în van să scape de gînduri. De dimineaţă, extenuată, s-a întrebat dacă se mai temuse vreodată de vreo zi aşa cum se temea acum. Nu era

prima femeie care nu reuşise să seducă un bărbat, era un lucru sigur, dar cîte dintre ele fuseseră obligate să dea ochii cu el chiar a doua zi şi să pretindă că nu se întîmplase nimic?

S-a îmbrăcat şi şi-a prins părul într-un coc strîns la ceafă. A reuşit să iasă din casă înainte ca doamna Florence să se trezească şi a luat o trăsură pînă la *Capital*.

Teatrul era pustiu şi neobişnuit de liniştit. Descoperind că repetiţiile de dimineaţă fuseseră anulate, Madeline s-a dus la atelierul de croitorie şi a fost imediat luată în primire de doamna Lyttleton.

– Se pare că jumătate din companie s-a îmbolnăvit, a spus femeia în timp ce mînuia cu îndemînare acul. Cel puţin douăsprezece persoane au trimis vorbă de dimineaţă că nu pot veni. Iar eu am o mulţime de treabă, ca de obicei, şi nici un ajutor.

Madeline a muncit cot la cot cu ea întreaga dimineaţă, recunoscătoare că nu era obligată să dea ochii cu Scott. Abia cînd doamna Lyttleton i-a spus să ducă nişte schiţe ale unor costume la biroul ducesei, Madeline s-a îndreptat cu paşi timizi spre clădirea principală. În timp ce se apropia de birou a auzit o voce necunoscută, de bărbat, care se amesteca cu vocea limpede a Juliei. Madeline a rămas în prag, ezitînd.

– Ajunge! spunea bărbatul. Ţi-am spus să te ţii departe de teatrul acesta blestemat!

– Dar sînt atîtea de făcut! i-a răspuns Julia. Încă o zi, doar. Poate două, cel mult. Nu pot lăsa treburile neterminate, dragule...

– Sănătatea ta înseamnă totul pentru mine.

– Îţi promit că voi fi bine...

– Vino cu mine acasă, Julia.

– Trebuie mai întîi să-mi împachetez una-alta.

– Trimit mai tîrziu un servitor să-ţi aducă tot ce-ţi trebuie.

– Nu eşti deloc înţelegător...

A urmat o pauză lungă, apoi un geamăt înfundat pe care Madeline nu a reuşit să-l descifreze. După care s-a auzit vocea îmblînzită a bărbatului:

– Mai ai de gînd să te cerţi în continuare cu mine, Julia?

– Nu.

Madeline n-o mai auzise niciodată pe ducesă folosind acel ton dulce. De obicei era fermă şi autoritară. A aruncat pe furiş o privire şi a văzut-o sărutîndu-se cu un bărbat cu părul închis la culoare. Era ducele de Leeds, şi-a spus Madeline, brusc interesată. El a ridicat capul şi şi-a privit uşor exasperat soţia. A simţit imediat că nu mai erau singuri şi s-a uitat în direcţia lui Madeline cu ochii lui gri, alerţi.

Madeline a roşit şi a făcut un pas înainte.

– Vă rog să mă scuzaţi, n-am vrut să deranjez...

– Nu-i nimic, Maddy, i-a răspuns Julia, îmbujorată, în timp ce se desprindea din braţele soţului ei. A făcut prezentările iar Madeline a făcut o plecăciune, plină de respect.

– Este plăcerea mea, a murmurat ducele. În ochi i se citea o sclipire prietenească. Domnişoară Ridley, te rog să o ajuţi pe ducesă să-şi strîngă hîrtiile pe care le consideră necesare. Doresc să plece imediat de aici.

– Da, domnule.

Julia a dat ochii peste cap şi a oftat.

– Se pare că nu am încotro, Maddy. Te rog să-i spui domnului Scott că vreau să-i vorbesc neîntîrziat.

Este în biroul lui de azi-dimineaţă. Încearcă să adapteze programul zilnic la numeroasele absenţe din companie.

Deşi nu voia să dea ochi cu el, Madeline a dat din cap, hotărîtă. În timp ce se îndepărta, ducele şi ducesa şi-au reluat discuţia, părînd să savureze fiecare replică în contradictoriu.

Madeline a ajuns la uşa lui Scott şi a ezitat, atentă să audă vreun zgomot venit dinăuntru. În birou domnea însă liniştea. Sperînd ca Scott să nu fie înăuntru, a bătut uşor în uşă.

– Lucrez! s-a auzit un mormăit ameninţător.

Madeline şi-a împreunat mîinile şi a rămas privind fix uşa. Şi-a adunat tot curajul şi a vorbit răspicat, pe un ton stăpînit:

– Ducesa vrea să-ţi vorbească.

A urmat o tăcere.

– Tu, a zis el pe un ton neprietenos.

– Cred că ducesa vrea să te anunţe că pleacă. Ducele a venit s-o ia acasă. Nu e deloc înţelept să rămînă în teatru, în starea ei. Sînt atîţia care s-au îmbolnăvit şi...

– Cale bătută, din partea mea. Iar acum dispari de la uşa mea.

Madeline l-a ascultat bucuroasă, însă după doar cîţiva paşi s-a oprit. Simţise ceva straniu în vocea lui, ceva care o tulburase. Sau poate era doar obosit? N-ar fi fost de mirare, doar lipseau atîţia din oamenii lui. În ciuda faptului că îi spusese să plece, în ciuda stînjenelii pe care o simţea încă, s-a întors la uşa lui.

– Pot să te ajut cu ceva? Vrei un ceai?

– Pleacă, a murmurat el. Am treabă... n-am chef de nimic altceva.

– Bine. Dar nu se simţea în stare să plece. Era convinsă că era ceva în neregulă. În încăpere era prea multă linişte. Nu-i stătea în obicei să ţină uşa încuiată, să se izoleze de restul companiei. A pus mîna pe clanţa din alamă, a închis ochii şi a inspirat adînc. Dacă suspiciunile ei aveau să se dovedească neîntemeiate, Scott avea să-i ia capul, mai mult ca sigur.

A intrat, dar Scott a observat-o abia atunci cînd a ajuns lîngă el. Stătea la birou, înconjurat de teancuri de hîrtii şi scria ceva, ştergîndu-şi în răstimpuri fruntea cu mîneca de la cămaşă. Nu purta nici haină şi nici vestă şi părea să tremure uşor din cauza frigului din cameră. A tuşit violent iar cîţiva stropi de tuş au împroşcat biroul.

– Domnule... a spus încet Madeline.

Scott a întors capul spre ea. Era roşu la faţă iar privirea îi părea îngheţată. Ca şi cum ar fi privit-o printr-o ceaţă deasă. Fără să stea pe gînduri, Madeline i-a mîngîiat părul şi i-a atins fruntea. Avea temperatură.

– Lasă-mă să te ajut, i-a spus deşi el încerca să o îndepărteze.

– Am ceva de terminat. A întins din nou mîna după stilou.

– Ai febră, Scott. Trebuie să te duci acasă şi să te odihneşti.

– Nu sînt bolnav. Eu niciodată... A tresărit cînd ea i-a atins din nou fruntea, apoi a închis ochii. Ai mîna rece, i-a spus răguşit, prinzîndu-i mîna. Dumnezeule, îmi plezneşte capul!

Madeline era foarte îngrijorată. Nu exista chiar nimeni care să aibă grijă de el? Împietrită din cauza nehotărîrii, a rămas lîngă el, privindu-l cum tremura.

– Trebuie să te duci acasă, i-a spus ferm şi a repetat asta de cîteva ori, pînă l-a redus la tăcere. El şi-a sprijinit capul pe pumnul închis, pe birou, fără să-i dea drumul din strînsoare. Madeline a reuşit să-i descleştеze degetele şi i-a spus: nu te mişca. Mă întorc imediat.

Scott nu i-a răspuns.

Printr-un noroc, Jeff, unul din băieţii de la atelierul de tîmplărie, tocmai trecea pe acolo. Madeline l-a strigat iar el s-a oprit imediat.

– Domnul Scott este bolnav, i-a spus arătînd spre uşa semi-închisă din spatele ei. Trebuie să plecăm imediat. Vrei să le spui tu să tragă trăsura la scară?

– Domnul Scott... este bolnav? a repetat băiatul, părînd că nu mai auzise şi restul. Arăta ca lovit de trăsnet, ca şi cum aşa ceva depăşea limitele posibilului.

– Mai e ceva, a adăugat Madeline. Transmite-i tu ducesei să plece imediat. Nu trebuie să se vadă cu domnul Scott. Ar fi prea periculos.

Băiatul s-a îndepărtat, aruncînd priviri îngrijorate spre uşa biroului.

– Şi tu? a întrebat-o preocupat. N-ar trebui să te ţii şi tu departe?

– Nu cred să mă îmbolnăvesc, i-a răspuns Madeline. Dacă chiar era să se întîmple, m-aş fi îmbolnăvit deja. Haide, du-te repede. Rămîn eu cu domnul Scott pînă cînd soseşte trăsura.

– Bine, domnişoară Maddy. I-a aruncat o privire plină de admiraţie. Nu te supăra că-ţi spun, dar eşti un adevărat înger. Cea mai dulce fată din cîte am cunoscut eu.

Madeline a clătinat din cap, absentă.

– Îţi mulţumesc, Jeff. S-a întors în birou, i-a luat din cuier pelerina şi i-a pus-o pe umeri. Materialul gros ar fi trebuit să-i ţină de cald, dar el continua să tremure şi să tuşească. Cînd l-a văzut că încerca să se ridice, s-a repezit la el: nu te mişca! Vin imediat băieţii să te ajute!

– Sînt în stare să merg şi singur, a mormăit el dîndu-i mîinile deoparte.

– Eu nu te pot susţine, a insistat Madeline. Iar dacă vei cădea în drum spre trăsură e posibil să te loveşti... şi gîndeşte-te cum vei apărea în ochii celorlalţi. Nu cred că vrei să fii văzut într-o asemenea stare.

Scott a rămas nemişcat iar Madeline a înţeles că-i atinsese un punct sensibil. El nu avea voie să dea semne de slăbiciune. Trebuia să-şi menţină imaginea autoritară în faţa angajaţilor. Şi-a sprijinit capul în palme şi a aşteptat cu o supunere care aproape că a înspăimîntat-o pe Madeline. Nu-l mai recunoştea.

După doar cîteva minute care ei i-au părut o eternitate şi-a făcut apariţia un servitor îmbrăcat într-o livrea neagră cu borduri argintii. S-a străduit să nu o arate, dar a făcut ochii mari văzîndu-l pe Scott. Madeline l-a rugat să-l sprijine iar el a ascultat-o, uluit. Madeline se întreba de ce era atît de surprins să-şi vadă stăpînul bolnav. Scott părea să fie o adevărată legendă, iar cei din jurul lui păreau să uite că era şi el doar un biet om.

Un pîlc de actori şi recuziteri se adunaseră în faţa biroului. Pe feţele lor se citeau de toate, de la curiozitate la panică. Cu toţii încercau măcar să-l zărească pe Scott.

– Cred că ar fi mai bine să vă daţi înapoi, le-a spus Madeline. Ar fi groaznic dacă v-aţi îmbolnăvi şi voi.

Au ascultat-o imediat cu toţii şi s-au retras la o distanţă respectabilă.

– Ce e de făcut acum? a întrebat cineva, fără să se adreseze cuiva în mod special. Ducesa pleacă iar domnul Scott e bolnav. Cine va conduce totul pe-aici?

– Îl întreb pe domnul Scott, a spus Madeline şi a intrat înapoi în birou. Servitorul l-a ajutat pe Logan să se ridice în picioare. Era palid, căpătase o culoare cenuşie. Şi-a rotit privirea prin încăpere, apoi şi-a aţintit-o pe Madeline. Pot să le spun oamenilor că vrei ca domnul Bennett să se ocupe de teatru în absenţa ta?

Bennett era asistentul regizorului de scenă, cel care ţinea repetiţiile şi arbitra disputele atunci cînd ducesa şi Scott erau ocupaţi. Scott a privit-o cu ochii tulburi din cauza febrei iar Madeline s-a întrebat dacă înţelesese ce-i spusese. După care a făcut un semn scurt din cap.

Madeline s-a întors şi le-a dat celorlalţi ultimele instrucţiuni. Scott a ieşit la rîndul lui, cu mîna încleştată pe umărul servitorului, concentrat asupra mersului.

Madeline a luat-o înainte spre ieşirea din spate, deschizîndu-le drumul. Îi auzea respiraţia anevoioasă, zgomotul paşilor nesiguri şi ştia că nu va mai rezista mult în picioare. Iar servitorul dădea deja semne de oboseală, pentru că trebuia să-i susţină întreaga greutate.

– Aproape că am ajuns, a spus Madeline, sperînd cu disperare ca el să nu se prăbuşească.

Au ajuns la ieşire şi au păşit afară, în vîntul tăios. Un al doilea servitor a deschis uşa trăsurii din lemn negru, lăcuit, cu ornamente aurii. A coborît scăriţa şi a privit-o întrebător pe Madeline.

Ea a ezitat. Ştia că nu avea nici un drept să-l însoţească. Şi totuşi, dacă avea nevoie de ea?

S-a urcat în trăsură fără să mai stea pe gînduri. Cu un ultim efort, cei doi l-au împins pe Scott înăuntru. Pelerina îi alunecase de pe umeri, aşa că Madeline i-a strîns-o în jurul gîtului. El respira greu şi a început din nou să tuşească.

Trăsura a pornit. Interiorul era cel mai frumos din cîte văzuse Madeline pînă atunci: lemnul era impecabil lucrat, tapiţeria era de culoarea cafelei iar blazonul complicat al teatrului era pictat pe tavan, cu bronz. Chiar şi tatăl ei, care se mîndrea cu trăsurile lui, ar fi fost impresionat.

S-a uitat din nou la Scott, care aducea cu un leu rănit. L-a auzit gemînd cînd trăsura s-a poticnit într-o groapă. A întins mîna spre el, încercînd să-i răcorească fruntea cu palma ei.

Atingerea ei a părut să-i aducă un moment de luciditate.

– M-Maddy, a rostit el cu greutate, pentru că dinţii îi clănţăneau.

– Da? l-a atins uşor obrazul.

– N-ar fi trebuit... să vii cu mine.

– Îmi pare rău. Şi-a retras mîna. Ştiu că pui mare preţ pe intimitate. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Nu rămîn mult. Vreau doar să mă asigur că ajungi cu bine acasă.

– N-nu e vorba de asta. Te poţi îmbolnăvi.

Madeline l-a privit surprinsă. Cîţi oameni aflaţi în starea lui s-ar fi gîndit la binele altora? A zîmbit, impresionată.

– Mă simt bine.

Părînd prea extenuat ca să o contrazică, Scott a închis ochii şi şi-a sprijinit capul de spătar. Zîmbetul a dispărut de pe chipul lui Madeline, care încerca să-şi amintească ce făcea de obicei doica ei atunci cînd se îmbolnăveau fie ea, fie surorile ei. Le îmbrăca bine, le punea comprese cu muştar pe piept şi cărămizi calde la picioare, le dădea supă de viţă. Iar atunci cînd tuşeau le făcea un sirop din lămîi şi ulei de alune. Cam asta era tot ce ştia ea, din păcate. A oftat, simţindu-se neputincioasă.

Trăsura a străbătut St James Square şi a trecut de o poartă mare, împodobită cu grifoni din bronz. Madeline s-a uitat pe după perdele la aleea lungă, străjuită de copaci, şi la conacul cu coloane canelate.

Trăsura a încetinit iar unul dintre servitori a sărit de pe platformă şi a luat-o la fugă. A ajuns la uşile mari, duble, şi a început să bată cu putere, Una dintre uşi s-a deschis şi a ieşit cineva.

Un băiat îmbrăcat cu o haină groasă şi cu pălărie a venit să-l ajute pe vizitiu să-i priponească pe cei doi cai. Doi servitori l-au scos aproape tîrîş pe Scott din trăsură şi l-au dus în casă, fiind urmaţi de Madeline. Ei i se părea că păşea pe un teren interzis, că Scott nu i-ar fi permis să pătrundă în intimitatea lui dacă s-ar fi simţit bine.

Au intrat cu toţii într-un hol superb, luminat de un candelabru din cristal, apoi într-o încăpere unde menajera le dădea instrucţiuni celorlalte servitoare:

– Aduceţi aşternuturi curate şi apă, le spunea pe un ton autoritar. Tilda, adu-mi geanta cu medicamente şi spune-i lui Gwyn să aducă borcanul cu lipitori. S-ar putea ca doctorul să aibă nevoie de ele.

Un majordom grizonant le dădea şi el instrucţiuni servitorilor de gen masculin: să aducă cîteva sticle de coniac şi whiskey şi să-l ajute pe valet să-l aşeze pe Scott în pat. Madeline stătea deoparte şi privea neputincioasă cum Scott era urcat în braţe pe scara din marmură albă şi gri.

Menajera i-a remarcat prezenţa şi s-a prezentat ca fiind doamna Beecham.

– Vă rog să ne scuzaţi, domnişoară...

– Ridley.

– Domnşoară Ridley, a repetat menajera. Mă tem că acum suntem cam bulversaţi. E o situaţie foarte neobişnuită.

– Înţeleg.

Îşi dădea seama că menajera o studia din cap pînă în picioare, încercînd să înţeleagă ce legătură era între ea şi domnul Scott. Se abţinea însă să o întrebe.

– Foarte drăguţ din partea ta că l-ai însoţit de la teatru, a spus femeia.

Madeline s-a uitat în direcţia în care fusese dus Scott.

– Sper să fie bine.

– Încercăm ca domnul Scott să stea cît mai confortabil pînă la sosirea doctorului. Vreţi să-l aşteptaţi în salon?

– Da, mulţumesc.

Doamna Beecham a condus-o într-un salon spaţios, decorat în nuanţe aurii şi mov închis, cu fotolii franţuzeşti tapiţate în catifea şi mătase şi măsuţe

încărcate de cărţi de poezii şi gravuri. Pe unul din pereţi era o tapiserie care înfăţişa un peisaj din Franţa. Iar între două geamuri mari, care se întindeau de la podea la tavan, era o masă lungă pe care erau aşezate figurine orientale.

Remarcîndu-i interesul pentru una dintre statuetele japoneze care reprezenta un bărbat în vîrstă, cu barbă, ţinînd un toiag aurit, menajera a zîmbit:

– Este zeul norocului, aşa spune domnul Scott. Nu ştiu să-i pronunţ numele. Are o mulţime în colecţia lui de obiecte păgîne.

– Mie îmi place aceasta, a spus Madeline atingînd statueta cu vîrful degetelor. Sper să facă cinste reputaţiei lui şi să-i aducă noroc lui Scott.

– Sînt destui care ar spune că a avut parte deja de mult noroc, a comentat doamna Beecham şi a ieşit.

Rămasă singură, Madeline s-a apropiat de fereastră, privind la fîntîna din marmură din grădină. Era o zi senină dar răcoroasă, iar vîntul bătea printre arbuştii ornamentali, făcîndu-i să tremure.

Madeline s-a înfiorat şi s-a retras pe unul din fotolii. S-a aşezat şi a început să bată din picior, nervoasă, pe covorul gros. A observat că pe măsuţa de lîngă ea era o casetă din lemn şi a deschis-o, curioasă. În interior, pe o pernuţă argintie, era o medalie cu chipul gravat al lui Shakespeare şi cu inscripţia *„Domnului Logan Scott, din partea Corporaţiei Stradford"*.

O voce i-a întrerupt reveria. Două servitoare îi aduceau o ceaşcă cu ceai.

– Caseta a fost confecţionată chiar din dudul lui Shakespeare, i-a spus cu mîndrie una dintre fete.

Stăpînul primeşte adesea astfel de premii, pentru operele caritabile pe care le face.

Madeline a zîmbit, văzînd cu cîtă afecţiune şi admiraţie vorbeau servitoarele despre el.

Servitoarea a aşezat tava pe o măsuţă joasă.

– Doamna Beecham a spus să sunaţi dacă doriţi ceva.

– Îţi mulţumesc, dar nu am nevoie de nimic. Pentru mine contează doar sănătatea domnului Scott.

– Doctorul Brooke trebuie să sosească. Îl va pune pe picioare cît ai clipi.

– Sper să fie aşa, i-a răspuns Madeline, privind spre uşă şi întrebîndu-se cît mai dura pînă cînd doctorul avea să se pronunţe asupra stării lui Scott.

Cele două au ieşit din salon, şoptind în timp ce se îndepărtau:

– Crezi că e ultima cucerire?

– Nu.

– E destul de drăguţă.

– Da, dar e prea tînără... Nu e genul lui.

Madeline a lăsat ceaşca jos, încruntată. S-a ridicat de pe scaun şi a început să se învîrtă prin cameră. Aluzia la tinereţea ei o rănea profund. A zărit în oglindă că i se desprinseseră cîteva şuviţe din coc şi a oftat. Chiar arăta ca un copil dezordonat care zburdase pe-afară.

S-a apropiat de uşile aurite din cealaltă extremitate a salonului şi a descoperit că dădeau spre camera de muzică, spre două galerii lungi şi spre camera de desen. Peste tot erau adevărate comori: portrete şi peisaje, statuete din marmură, ceramică şi porţelanuri.

Madeline străbătea încăperile elegante, simţind că Scott alesese personal totul. Era o reflectare a

ceea ce admira el, a ceea ce îşi dorea să fie. O fascina. Madeline ar fi vrut să-l cunoască mai bine, să-i împărtăşească cele mai intime gînduri, să facă parte din lumea pe care şi-o crease doar pentru el. Numai că el îi spusese clar că nu o dorea. Întristată, s-a întors în holul de la intrare. Doctorul era probabil sus, îl examina pe Scott. În casă era o tăcere stranie, ca şi cum toţi servitorii îşi ţineau răsuflarea.

– Aveţi nevoie de ceva, domnişoară Ridley? a întrebat-o majordomul, ridicîndu-se de pe un scaun aflat la baza scării.

– Da. Madeline s-a apropiat de treptele din marmură, temîndu-se ca nu cumva el să o oprească să urce. Aş vrea să ştiu unde este camera domnului Scott.

Majordomul nu şi-a schimbat expresia, dar Madeline a simţit că era consternat. Ştia că şi el şi ceilalţi servitori se întrebau care era relaţia ei cu Scott, dacă era o angajată a lui, ca şi ei, sau ultima lui cucerire.

– Este doctorul cu el, domnişoară, a spus majordomul. Dacă salonul nu vă este pe plac, poate că doriţi să aşteptaţi în altă parte...

– Aş prefera să merg în camera lui, a spus sec Madeline, imitînd tonul pe care mama ei îl folosea mereu în prezenţa servitorilor.

– Da, domnişoară Ridley, a spus el fără convingere. A sunat după un alt servitor, căruia i-a spus să o conducă în apartamentul lui Scott, aflat în aripa estică.

Holul era luminat de un şir lung de ferestre care străjuiau patru alcovuri în care se aflau statui, inclusiv un nud de femeie care se îmbăia şi care a făcut-o pe Madeline să roşească. Au trecut de o

arcadă din lemn de mahon lustruit şi au intrat în încăperile cu aer masculin, cu lambriuri şi un set de hărţi germane înrămate în lemn de trandafir sculptat, cu covoare groase, persane.

Servitorul a condus-o pînă la o uşă închisă, acolo unde era doamna Beecham. O altă servitoare aştepta acolo, gata să o ia la fugă după orice ar fi avut doctorul nevoie.

Doamna Beecham a ridicat întrebător o sprînceană văzînd-o.

– Domnişoară Ridley... Salonul nu a fost suficient de confortabil?

– Voiam să ştiu dacă aveţi vreo veste.

Doamna Beecham a clătinat din cap.

– Doctorul este încă înăuntru. Vă anunţ imediat ce vom afla ceva. Pînă atunci, daţi-i voie fetei să vă conducă într-una dintre încăperile de primire de la parter.

Madeline se pregătea să riposteze.

– Aş vrea mai degrabă...

Zgomotul făcut de clanţă a întrerupt-o. Un valet deschisese uşa din interior. A tăcut, aşteptînd ca doctorul să iasă.

Doctorul Brooke era un bărbat trecut de treizeci de ani, cu un început de chelie şi ochelari rotunzi care îl făceau să semene cu o bufniţă. Avea o figură blîndă şi ochi negri, solemni. S-a uitat mai întîi pe doamna Beecham, apoi la Madeline.

– Mă numesc Madeline Ridley, a spus ea făcînd un pas înainte. Aş dori să vă întreb cum se simte domnul Scott. Eu sînt... însoţitoarea lui.

Doctorul i-a luat mîna într-a lui şi s-a aplecat, politicos.

– În ce stare este? a întrebat menajera.

Privirea doctorului le cuprindea pe amîndouă.

– Am văzut recent numeroase cazuri asemănătoare. Din păcate acesta pare să fie din cele mai grave. Este surprinzător pentru un bărbat care era mereu sănătos... deşi moderaţia nu-l caracterizează niciodată, nu-i aşa?

– Mă tem că nu, a răspuns menajera.

– Voi veni şi mîine, să văd cum evoluează febra, a continuat doctorul. Din nefericire ce e mai rău abia urmează. Răcoriţi-l cu comprese frecvente cu apă rece şi gheaţă.

– Ştiu o reţetă veche cu frunze de eucalipt fermentate în coniac, a spus doamna Beecham. Să-i dau cîte o doză, seara?

– Nu văd de ce nu. Doctorul a făcut o pauză, cu privirea aţintită pe Madeline. Domnişoară Ridley, ai de gînd să ne ajuţi să-l îngrijim pe Scott?

– Da, a spus ea hotărîtă.

– Îţi sugerez atunci să limitezi pe cît posibil contactul cu cei din afara casei. Febra aceasta este foarte contagioasă. Este posibil să te îmbolnăveşti şi tu, să ştii.

Doamna Beecham o privea uimită.

– Înseamnă că trebuie să mai pregătim o cameră.

Madeline îi înţelegea reţinerea. Nimeni nu auzise de ea pînă atunci. Ţineau cu toţii la stăpînul lor şi erau reticenţi în a permite cuiva să-i invadeze intimitatea în timp ce el nu era în stare să se opună.

– Mulţumesc, doamnă Beecham. Te asigur că singura mea intenţie este să-l ajut pe domnul Scott... pe Logan... cît de mult pot.

Menajera a încuviinţat din cap, continuînd să pară tulburată, apoi a început să dea instrucţiuni

cameristei. Doctorul Brooke şi-a luat la revedere şi a plecat, însoţit de un lacheu iar Madeline a profitat de ocazie şi s-a strecurat prin uşa întredeschisă.

Dormitorul era mobilat şi decorat simplu, fără vreo operă de artă cu excepţia unui cer înstelat pictat pe tavan. În mijloc era un pat imens, cu o tăblie capitonată cu mătase mov închis. Scott era acoperit cu un cearşaf şi o pătură subţire şi dormea adînc, ca şi cum ar fi fost drogat cu medicamente.

Un valet a adus un vas cu apă şi un teanc de cîrpe frumos împăturite şi le-a aşezat pe măsuţa de la capul patului. Deşi lîngă pat fusese tras un fotoliu, Madeline a preferat să se aşeze pe marginea saltelei. Logan s-a întors şi a murmurat ceva, incoerent, cu ochii închişi.

– Totul va fi bine, i-a şoptit Madeline. A înmuiat o cîrpă în apa rece şi i-a pus-o pe frunte. Răcoarea a părut să-l mai liniştească. Şi-a cufundat capul şi mai adînc în perne. Ea a întins mîna şi i-a mîngîiat părul frumos, aşa cum îşi dorise dintotdeauna.

I-a studiat chipul: paloarea îi accentua frumuseţea osaturii. Genele lungi îi adumbreau obrajii iar pleoapele îi tremurau uşor, fiind cufundat probabil într-un vis indus de febră. Un bărbat solitar, atît de mîndru, părea acum neputincios, un copil. Dacă l-ar fi iubit ar fi fost distrusă să-l vadă aşa.

A rămas nemişcată, încercînd să înţeleagă de unde venea durerea pe care o simţea în capul pieptului. Dacă ar fi fost îndrăgostită de el această durere n-ar mai fi părăsit-o niciodată. Amintirea lui avea să o bîntuie întreaga ei viaţă... pentru că nu avea să mai cunoască un bărbat ca el.

Şi-a adus aminte de problema ei. Nu mai avea prea mult timp la dispoziţie. Probabil că era deja

prea tîrziu; părinţii ei aflaseră mai mult ca sigur că fugise de la şcoală. Iar acum erau înnebuniţi de spaimă. Şi o căutau – iar de îndată ce o găseau aveau să o ameninţe, să o terorizeze. Urma să devină soţia lordului Clifton, în ciuda eforturilor ei.

Ar fi trebuit să plece imediat de acolo şi să găsească un bărbat cu care să aibă o aventură. Fără îndoială că existau şi alţii, mai dispuşi ca Logan Scott. Nu-şi imaginase niciodată că putea fi atît de greu să seduci un bărbat cu reputaţia lui. Nu se gîndise că ar fi putut să aibă scrupule. Refuzase să o dezonoreze iar ea nu avea cum să-l facă să se răzgîndească.

Nu era nevoie de ea acolo. Scott avea destui servitori care să-i poarte de grijă, un doctor excelent şi numeroşi prieteni. Avea să se însănătoşească şi fără ajutorul ei. A rămas un timp îndelungat privindu-l, încruntată. I-a schimbat compresele şi i-a turnat pe gît cîte o linguriţă de tonic, atunci cînd tusea îl chinuia.

Din cînd în cînd apărea cîte un servitor s-o întrebe dacă avea nevoie de ceva, iar ea refuza. I se părea că lumea de afară nu mai exista. Minutele s-au transformat în ore şi curînd s-a făcut seară.

Chiar atunci cînd Madeline a vrut să ceară să i se aducă o supă de vită, Scott a dat semne că se trezea. S-a foit şi a clipit. Madeline i-a luat compresa de pe frunte şi şi-a reluat locul pe marginea patului.

– Scott, a spus ea, zîmbindu-i.

El o fixa cu privirea, ca şi cum ar fi fost o apariţie din vis. I-a zîmbit la rîndul lui şi a şoptit, răguşit:

– Se pare... că nu mai scap niciodată de tine.

Madeline l-a ajutat să bea puţină apă, susţinîndu-i capul. El a înghiţit cu greu iar cînd nu a mai vrut să bea a întors capul.

– Vrei să plec? l-a întrebat ea încet.

El a închis ochii şi nu a răspuns imediat, făcînd-o să creadă că adormise la loc.

– Rămîi, a spus el într-un sfîrşit.

– Vrei să chem pe cineva care să aibă grijă de tine? Vreo prietenă, vreo rudă...?

– Nu. Te vreau pe tine. A închis ochii. Conversaţia se încheiase. Degetele lui s-au încleştat în faldurile rochiei ei.

Madeline a zîmbit, în ciuda îngrijorării. Chiar şi bolnav fiind, era la fel de poruncitor. Nu ştia ce motiv putea să aibă, dar voia ca ea să rămînă. Avea încredere în ea. Iar ei nici prin minte nu-i trecea să plece.

– Logan, i-a şoptit ea numele.

Planul ei de seducere eşuase şi se trezise veghind un bolnav. Nimic nu mersese conform planului. I se părea ciudat dar nu-i mai păsa deloc de problemele ei. Îşi dorea numai să-l vadă pe Scott din nou pe picioare.

S-a aşezat la biroul din faţa uneia dintre ferestre şi i-a scris un bilet doamnei Florence, explicîndu-i ce se întîmplase. A împăturit scrisoarea, a sigilat-o cu ceară şi i-a cerut cameristei să-i fie dusă doamnei Florence, pe Somerset Street.

– Spune-i te rog celui care o va duce să-mi aducă şi cîteva haine de schimb, a adăugat.

S-a întors la căpătîiul lui Logan. Starea lui părea să se fi agravat în ultima oră. Nici măcar nu a mai avut putere să se împotrivească atunci cînd ea i-a

turnat pe gît puţină supă de vită. După care a adormit la loc.

Undeva, în casă, o pendulă a bătut de douăsprezece ori. Deşi n-ar fi recunoscut, pe Madeline o doborîse oboseala. S-a întins, făcînd eforturi să nu adoarmă şi s-a întors brusc auzind că intra cineva.

Doamna Beecham şi un valet s-au apropiat de pat.

– Cum se mai simte? a întrebat-o ea pe un ton mai prietenos decît cel folosit mai devreme. Părea să se fi obişnuit cu prezenţa ei şi să fi lăsat suspiciunile deoparte.

– Mi se pare că i-a crescut temperatura.

– Doctorul ne-a spus să ne aşteptăm la asta. Denis este valetul domnului Scott şi mă va ajuta să-l spălăm cu apă rece. Să sperăm că febra va mai ceda. M-am gîndit că vei avea nevoie să te odihneşti cîteva ore. Poţi folosi dormitorul mic din apartamentul privat al domnului Scott.

– Mulţumesc, dar vreau să fiu aici în caz că are nevoie de mine...

– Rămîn eu cu el, a asigurat-o menajera. Ai nevoie de cîteva ore de somn, domnişoară Ridley, altfel nu vei mai fi bună de nimic mîine dimineaţă.

Avea dreptate. Madeline era epuizată şi aveau să treacă ore, chiar zile pînă cînd febra să cedeze.

– Mulţumesc, a răspuns şi s-a lăsat condusă în dormitorul aflat la doar cîteva uşi depărtare.

Rochiile şi celelalte obiecte de îmbrăcăminte îi fuseseră aşezate în dulapul din mahon. Patul era acoperit cu o cuvertură din mătase albastră care se asorta perfect cu tăblia brodată. Madeline a refuzat-o pe servitoarea care se oferise să o ajute, preferînd să se dezbrace singură.

Şi-a pus o cămaşă de noapte albă, încheiată pînă la gît şi s-a aşezat pe pat. Nu mai fusese niciodată atît de obosită. A adormit imediat.

Madeline s-a trezit odată cu primele raze de lumină, simţindu-se ceva mai refăcută. Şi-a tras grăbită halatul peste cămaşa de noapte şi s-a grăbit spre camera lui Logan, în picioarele goale. O servitoare aprindea focul în şemineu în timp ce doamna Beecham strîngea cearşafurile umede cu care îl răcorise pe Logan peste noapte.

Femeia avea cearcăne adînci iar fruntea îi era străbătută de cute pe care nu le văzuse cu o zi înainte.

– Nici o schimbare, a răspuns întrebării nerostite.

Madeline s-a apropiat de pat şi l-a privit pe Logan. Dormea cu buzele uşor întredeschise iar pielea îi ardea. Era dezbrăcat pînă la brîu, iar ea nu mai văzuse pînă atunci un bărbat gol. Privirea i-a poposit pe zona acoperită de cearşaf, pe picioarele lungi, pe zona intimă acoperită de faldurile de pînză albă. A roşit cînd şi-a dat seama că doamna Beecham o privea atentă.

– Nu eşti „însoţitoarea" lui, aşa cum ai pretins, a spus ea cu convingere. Orice-ai fi... amanta lui nu eşti, cu siguranţă.

Capitolul 6

Luată pe nepregătite, Madeline a rămas fără răspuns. Inima îi bătea cu putere în timp ce încerca să gîndească:

– Cum de eşti atît de sigură?

Doamna Beecham a zîmbit:

– Totul spune asta. Cămaşa de noapte, de exemplu. Este menită doar pentru somn. Iar felul în care îl priveşti... e clar că nu aţi fost intimi. Eşti o fată bine-crescută, abia ieşită de pe porţile şcolii. Iar domnului îi place un anume fel de femei... cele care au halate din mătase transparentă, care dorm pînă la două după-amiaza şi care nu s-ar obosi să aibă grijă de un om bolnav. Nu eşti amanta lui, sînt sigură de asta.

– Lucrez la *Capital,* a recunoscut Madeline. Nu sînt nici măcar actriţă... dar sînt prietena lui Scott. Cel puţin sper că mă consideră aşa.

– Şi eşti îndrăgostită de el, a mai spus doamna Beecham.

– Oh, nu, i-a răspuns Madeline, simţind cum roşea. Sentimentele mele pentru el sînt doar de prietenie şi admiraţie...

– Îţi pui sănătatea în pericol doar din prietenie?

Madeline o privea înmărmurită. Parcă o strîngea ceva de gît, pieptul îi părea apăsat de o greutate.

– Nu are rost să mai discutăm, a spus doamna Beecham părînd impresionată de ceea ce citea pe chipul ei. Nu mă interesează motivele tale, oricare ar fi ele. Poţi să rămîi atît cît doreşti... sau pînă cînd domnul Scott va porunci altfel.

Madeline a dat din cap şi a pipăit braţul fotoliului înainte de a se aşeza.

– N-a mai mîncat de multişor, a continuat menajera. O să-i trimit nişte pîine prăjită şi lapte. Poate reuşeşti să-l convingi să înghită ceva.

Madeline abia dacă a observat că femeia pleca. Se uita fix la profilul bărbatului care dormea.

I-a luat mîna mare într-a ei şi i-a mîngîiat-o uşor. Era puternică şi îngrijită, cu unghiile tăiate scurt şi degete catifelate. Nu avea nici un inel, doar cîteva cicatrici. Şi-a amintit senzaţia pe care o încercase atunci cînd îi atinsese faţa, sînul...

Ar fi vrut ca el să o mîngîie din nou. Voia de la el lucruri pe care nu avea să le obţină niciodată. Nici nu şi-a dat seama cînd şi-a lipit obrazul de palma lui, cînd i-a sărutat-o.

Logan nu o dorea... i-o spusese suficient de clar. Iar între ei nu mai putea fi vorba de încredere, de vreme ce îşi dăduse un alt nume, îi spusese o mulţime de minciuni şi îl transformase în ţinta unui plan sordid. Cum putea un bărbat mîndru cum era el să îi ierte o asemenea purtare? N-avea cum.

Nu mai simţise niciodată o asemenea durere: persistentă, grea, doborîtoare, care să-i şteargă şi ultima fărîmă de fericire. Ce ironie! Fusese foarte hotărîtă să-şi ducă planul la îndeplinire, cu răceală

şi detaşare, şi sfîrşise cu inima zdrobită. Ştiuse de la început ce riscuri îşi asumase, sociale şi de ordin fizic. Nu se gîndise însă şi la cele emoţionale. Nu-şi imaginase că se va îndrăgosti de Logan.

Avea de gînd să plece în clipa în care febra ceda. Nu mai voia să-l insulte, folosindu-l pentru scopul original. Brusc, era fericită că nu făcuseră dragoste, că nu-l rănise, nu-l trădase. N-ar fi putut trăi cu acest gînd.

S-a auzit o bătaie în uşă. O servitoare a intrat, aducînd o tavă cu ceai şi pîine prăjită muiată în lapte. A lăsat tava pe noptieră şi a ajutat-o pe Madeline să-l ridice, îndesîndu-i la spate mai multe perne. Madeline i-a mulţumit şi i-a făcut semn că putea pleca. S-a aşezat lîngă Logan, aşteptîndu-l să se trezească. El a clipit de cîteva ori, apoi a privit-o un lung moment. La început a părut să nu o recunoască. După cîteva momente i-a rostit numele.

– Maddy... teatrul... Vocea lui cîndva catifelată era acum aspră, răguşită.

– Domnul Bennett se ocupă de tot, i-a răspuns Madeline, ezitînd înainte să-i tragă mai sus cearşaful care îi alunecase pînă la brîu. Nu părea conştient de asta. Sînt sigură că are totul sub control.

Logan nu i-a răspuns, dar Madeline îi citea în ochi tulburarea. Probabil că nu mai lăsase niciodată teatrul pe mîinile altcuiva.

– Să-i cer să-ţi facă un raport zilnic, pînă cînd te vei întoarce?

Logan a încuviinţat şi a lăsat capul pe spate, cu ochii închişi.

– Să nu adormi încă, i-a spus Madeline, scuturîndu-l uşor de umăr. Trebuie să mănînci ceva.

– Nu. A încercat să se întoarcă pe o parte şi a gemut, din cauza efortului.

– Atunci nu-ţi voi spune nimic din ce voi afla de la domnul Bennett, l-a ameninţat ea.

A întredeschis ochii şi a privit-o, fără să se mai mişte.

– Doar puţin ceai şi nişte pîine prăjită, a continuat Madeline, străduindu-se să nu bufnească în rîs. Dacă nu ar fi fost atît de îngrijorată i-ar fi plăcut să-l ştie la cheremul ei. I-a ridicat cu grijă ceaşca cu ceai fierbinte la buze, încurajîndu-l să soarbă din lichidul dulce. El i-a făcut pe plac, savurînd senzaţia ceaiului care îi aluneca pe gît. Dar după prima înghiţitură de pîine cu unt muiat în lapte – hrana clasică a bolnavilor – a întors capul, scoţînd un sunet de dezgust.

– Lapte, a şoptit el.

– Nici mie nu-mi place, a recunoscut ea, îndesîndu-i în gură un alt dumicat. Numai că nu eşti în postura de a refuza. Hai, mai ia o înghiţitură.

El a refuzat, strîmbîndu-se.

– Raportul domnului Bennett, i-a reamintit ea iar el i-a răspuns cu o privire ostilă. Te rog, a murmurat ea, schimbînd tactica. Îţi promit că atunci cînd voi fi bolnavă te voi lăsa să mă îndopi cu castroane întregi de pîine muiată în lapte.

Ideea părea să-l determine să mai ia cîteva înghiţituri.

– Îţi mulţumesc, i-a spus ea în final, punînd castronul deoparte. S-a aplecat deasupra lui ca să dea deoparte pernele în plus şi i-a mîngîiat părul. O să te însănătoşeşti curînd iar atunci îţi vei putea alege răzbunarea.

El a adormit imediat, respirînd cu greutate. Încă aplecată deasupra lui, Madeline i-a atins uşor urechea fină... avea urechi mici pentru un bărbat atît de impunător... şi l-a sărutat pe obraz. Preţ de o clipă a simţit cum fericirea o inunda – era lîngă omul pe care îl iubea, era liberă să-l atingă. Şi ar fi făcut orice, doar să-i fie lui pe plac. A sunat după servitoare şi s-a aşezat la birou, să-i scrie un bilet domnului Bennett.

Doamna Beecham, Denis şi alte două servitoare au făcut cu schimbul, ajutînd-o pe Madeline să-l îngrijească pe Logan. Nu era deloc o muncă uşoară; trebuiau să încerce tot timpul să-l răcorească, pînă cînd îşi uda toată partea din faţă a rochiei şi mînecile, pînă la coate. La început, goliciunea lui a fascinat-o şi a speriat-o, dar cu timpul i-a privit tot mai puţin trupul, indiferent cît de atrăgător i s-ar fi părut, ştiind că el suferea atît.

Madeline nu se oprea deloc. În camera întunecată, îl obliga pe Logan să bea lichide, îi răcorea necontenit pielea înfierbîntată. Umerii şi spatele o dureau din cauză că stătea mereu aplecată, pete de supă şi infuzii din ierburi îi pătaseră rochia, de la gît şi pînă la poale. Din cînd în cînd, doamna Beecham o silea să facă o baie sau să doarmă puţin, dar Madeline nu se îndura să plece de lîngă Logan.

Cearşafurile la gheaţă şi compresele reci nu aveau nici un efect asupra febrei, care nu mai putea fi controlată. Într-una din dimineţi Logan a început să delireze şi nu a mai putut fi trezit. Servitorii s-au strîns la uşă, cu reţete şi remedii cunoscute din familie, cu prafuri şi amulete care jurau că vor avea un efect miraculos.

Atentă să nu-i facă să se simtă jigniţi, doamna Beecham le-a acceptat pe toate şi le-a pus într-o cutie, să le arunce mai tîrziu.

– Aici e pulbere de oase, a spus zîmbind cu subînţeles, arătîndu-i lui Madeline o batistă care îi fusese dată de unul din lachei. A cumpărat-o de la un magazin din Londra – i-au spus că e pulbere din cornul unui unicorn şi că vindecă orice boală. Bietul om! Şi-a sacrificat „leacul magic" de dragul stăpînului lui.

– Ţin mult la el, nu-a aşa? a întrebat-o Madeline, nedezlipindu-şi privirea de la chipul lui Logan.

– Domnul Scott este un bărbat unic, i-a răspuns menajera în timp ce umplea nişte săculeţi din pînză cu gheaţă sfărîmată şi îi aşeza pe o tavă. Se mîndreşte cu faptul că nu se lasă pradă emoţiilor şi cu toate astea nu suportă să audă plînset de copil sau să vadă pe cineva care are mari necazuri. Cîte a putut să facă pentru servitorii lui... ai fi uimită dacă ai afla. A făcut o pauză, gînditoare. Domnul Scott are un fel anume de a-şi atrage lîngă el oamenii, de a-i face să conteze pe el... reuşind în acelaşi timp să-i ţină la distanţă.

– Pentru că astfel are control absolut, a spus Madeline, ridicînd pe rînd săculeţii şi aşezîndu-i în jurul lui. Se protejează.

Menajera a ridicat ochii spre ea, surprinsă.

– Pari să-l înţelegi desul de bine.

– Nu prea. Ştiu însă că ar prefera să-şi refuze ceva ce-şi doreşte în loc să rişte să se simtă rănit.

– Înţeleg. Faţa doamnei Beecham se luminase iar privirea îi era brusc interesată. Tu eşti acel ceva pe care-l doreşte el, nu-i aşa? Şi totuşi te-a refuzat.

Madeline trebuia să recunoască adevărul.

– A spus că o relaţie ne-ar dăuna amîndurora, a spus ea plecînd privirea.

Menajera i-a cîntărit ceva timp cuvintele.

– Probabil că aşa şi este, domnişoară Ridley. Dacă aş fi în locul tău, aş recunoaşte că are dreptate.

– Dar am acceptat. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este că nu-i pot întoarce spatele acum, cînd este bolnav... fără să-mi iau la revedere.

– Domnişoară Ridley... Tonul femeii se îmblînzise. A aşteptat ca Madeline să o privească în ochi. În adîncul sufletului, el ştie că ţii cu adevărat la el.

Madeline se străduia să nu dea frîu liber lacrimilor. Şi-a reluat locul, la căpătîiul lui.

A doua zi, lordul Drake i-a făcut lui Logan o vizită neaşteptată. Acesta aflase că prietenul lui era bolnav şi venise de la conac, fără întîrziere. Stătea acum în holul de la intrare, punîndu-i întrebări doamnei Beecham, cînd a văzut-o pe Madeline care trecea pe acolo, cu braţul plin de cearşafuri murdare.

– Aha, fetişcana de la teatru, a exclamat lordul Drake , făcîndu-i semn să se apropie. Era de aşteptat ca Jimmy să aibă o fată drăguţă care să-l îngrijească.

– Jimmy? a întrebat Madeline, nedumerită.

Lordul Drake i-a zîmbit.

– Nu a fost mereu Scott Logan, să ştii.

Doamna Beecham i-a luat cearşafurile din braţe:

– Le iau eu, domnişoară Ridley, i-a spus privind-o. Părea foarte obosită. Ar trebui să încerci să te odihneşti puţin.

– Ar trebui, i-a răspuns Madeline, frecîndu-şi tîmplele. Scuze, lord Drake...

– Aşteaptă, i-a spus el renunţînd la atitudinea de stăpîn. Madeline l-a privit cu atenţie: sub faţa buhăită de alcool şi de lipsa somnului se ascundea o îngrijorare sinceră. Am venit să-mi ofer serviciile, să vă întreb dacă-i pot fi de ajutor lui Jimmy. E cel mai vechi prieten al meu. N-a fost bolnav în viaţa lui. Am ştiut că trebuie să fie ceva grav, dacă a trebuit să stea departe de afurisitul lui de teatru. Spuneţi-mi dacă are nevoie de ceva, de orice, şi-i fac imediat rost.

– Mulţumim, i-a răspuns Madeline, impresionată de tonul lui sincer. Din nefericire, nici unul dintre noi nu poate face prea multe pentru el. Gîtul i s-a strîns şi nu a mai putut continua. S-a mulţumit să-l privească, neajutorată.

Din expresia ei lordul Drake a părut să înţeleagă gravitatea situaţiei.

– E atît de rău? a întrebat şi a înjurat printre dinţi. Vreau să stau de vorbă cu el.

Madeline a clătinat din cap.

– Delirează, lord Drake.

– Dar trebuie să-l văd!

– Te-ai putea molipsi.

– Nu-mi pasă. Jimmy mi-e ca un frate. Duceţi-mă la el... vă rog.

Madeline a ezitat dar într-un final l-a condus la etaj. Camera lui Logan era luminată slab. Chipul lui era ca o mască, lipsită de expresie. Respira greu printre buzele uscate. Nici nu mai semăna cu el. Era inert şi neajutorat.

– Dumnezeule! l-a auzit Madeline pe Drake, care se apropiase de pat. Se uita la Logan şi clătina din cap, uluit. La naiba, Jimmy, a murmurat el, să nu cumva să mori! În primul rînd pentru că am o datorie

imensă la tine, pe care nu mi-o pot plăti mai devreme de cîţiva ani. Iar apoi... eşti singurul meu sprijin. A oftat şi şi-a trecut degetele prin părul negru, cu un gest care lui Madeline i s-a părut foarte familiar. Îl văzuse şi pe Logan făcînd acelaşi gest în momentele în care era tensionat sau distras. Te avertizez, bătrîne: revino-ţi sau va trebui să-mi dai socoteală.

Lodul Drake s-a întors şi s-a îndepărtat de pat. S-a oprit lîngă Madeline şi a vorbit cu dificultate:

– Dacă eşti sigură că nu aveţi nevoie de serviciile mele... mă duc să mă îmbăt.

– Asta nu-i e nimănui de ajutor.

– Mie îmi este, domnişoară Ridley, te asigur. Şi-a trecut mîna pe frunte. Nu trebuie să mă conduci.

Doctorul Brooke a sosit spre seară iar Madeline a aşteptat afară în timp ce doamna Beecham era lîngă Logan. Cînd a ieşit, doctorul i-a spus:

– Te-ai descurcat grozav. În ton i se ghicea însă consolarea, nici o urmă de speranţă care să-i dea încredere.

Deşi era la fel de amabil cum fusese cu o zi înainte, Madeline a simţit că se schimbase ceva.

– Credeţi că febra va ceda curînd? l-a întrebat. Nu se poate să mai dureze mult.

– Nu are cum să mai dureze, domnişoară Ridley. Starea lui s-a agravat. Trebuie să vă pregătiţi sufleteşte: există posibilitatea ca el să nu se mai trezească niciodată.

Lui Madeline i-au trebuit cîteva clipe ca să înţeleagă ce-i spusese doctorul. A aşteptat ca doamna Beecham să răspundă, dar femeia tăcea.

S-a uitat din nou la doctor. Nu putea accepta aşa ceva.

– Trebuie să se poată face ceva. Trebuie să-i prescrieţi ceva!

– Nu-l mai pot ajuta cu nimic, domnişoară Ridley. În clipa de faţă nu vă pot sugera altceva decît să vă rugaţi.

– Să ne rugăm! a exclamat Madeline cu amărăciune. Se aşteptase la altceva.

– Mă întorc mîine dimineaţă. Continuaţi să-i daţi lichide şi încercaţi să-i coborîţi temperatura, pe cît posibil.

– Doar atît? a întrebat Madeline. Nu-i venea să creadă. Se spune că sunteţi cel mai bun doctor din Londra. Trebuie să-l vindecaţi! Nu puteţi pleca fără să fi făcut ceva, orice!

Doctorul a oftat.

– Nu pot face minuni, domnişoară Ridley. Şi am mult prea multe cazuri similare de care trebuie să mă ocup. Marea majoritate a pacienţilor mei au supravieţuit, dar au fost şi cazuri cînd febra nu a putut fi învinsă.

– Dar... era perfect sănătos cu trei zile în urmă, a exclamat Madeline, uimită şi furioasă totodată, de parcă doctorul ar fi fost vinovat pentru boala lui Logan.

Doctorul Brooke i-a privit chipul obosit şi a încercat să o consoleze:

– E un bărbat tînăr, care are pentru ce să trăiască. Uneori asta contează. Şi-a netezit uşor haina şi i-a făcut semn lacheului care venise să-l conducă.

– Care sînt aceste motive? a întrebat retoric Madeline în timp ce se întorcea în camera lui, cu pumnii încleştaţi. Teatrul? Era doar o clădire, un loc în care se putea refugia. Nu avea rude, nici iubită, nu-şi dăruise inima nimănui.

S-a gîndit la muntele de cadouri şi de flori care se adunase la parter, trimise de prieteni sau cunoştinţe care îşi exprimau astfel îngrijorarea. Era chiar şi un coş cu bomboane, trimis de doamna Florence, legat cu panglică albastră. Cum era posibil ca un bărbat care cunoştea atîta lume, un bărbat atîf de admirat să sfîrşească singur?

Şi-a dat seama că rostise cu voce tare ultimele cuvinte doar atunci cînd a auzit-o pe doamna Beecham răspunzîndu-i.

– Asta şi-a dorit, domnişoară Ridley. Şi nu este singur. Te-a rugat să rămîi, nu-i aşa?

– Nu vreau să-l văd cum moare.

– Vrei să pleci, atunci?

Madeline a clătinat din cap şi s-a apropiat de căpătîiul lui. Logan s-a întors şi a murmurat ceva, în delirul lui, de parcă ar fi încercat să scape dintr-un infern.

– Cineva trebuie să o anunţe pe ducesa de Leeds, a spus ea. S-a dus la birou, a luat o foaie de hîrtie şi a înmuiat tocul în tuş. Degetele abia dacă o ascultau în timp ce scria: *... Starea domnului Scott s-a înrăutăţit. După părerea doctorului, nu ne aşteptăm la...*

S-a oprit din scris şi s-a uitat fix la literele care păreau să-i joace în faţa ochilor.

– Nu pot, a spus ea şi a pus tocul la loc.

Doamna Beecham s-a aşezat în locul ei la birou şi a terminat scrisoarea.

– O trimit imediat, a spus ea şi a ieşit din încăpere, de parcă nu mai suporta să mai rămînă acolo nici o clipă măcar.

Aproape de miezul nopţii a sosit un alt doctor, medicul personal al ducelui şi ducesei de Leeds.

Era un bărbat în vîrstă, cu aer competent, care i-a dat lui Madeline noi speranţe.

– Ducesa m-a trimis să examinez pacientul, cu permisiunea dumneavoastră. Poate că voi reuşi să fac ceva pentru el.

– Sper din inimă, i-a răspuns Madeline, ieşindu-i în întîmpinare. A rămas acolo cît timp a durat consultaţia. Trupul lui Logan îi devenise familiar, nu se mai jena la vederea lui. Îi recunoştea conturul fiecărui os, fiecare muşchi, forţa latentă care-i amintea de un leu adormit.

Speranţele lui Madeline s-a năruit repede cînd şi-a dat seama că doctorul nu-i putea recomanda ceva ce nu încercaseră deja. Înainte de a pleca le-a lăsat nişte elixiruri preparate chiar de el, dar Madeline a simţit că nu era foarte convins de eficacitatea lor.

– Domnişoară Ridley, i-a spus doamna Beecham, nu te-ai mişcat de aici întreaga zi. Rămîn eu un timp cu el, apoi îmi va lua locul Denis.

Madeline i-a zîmbit menajerei, care părea extenuată.

– Nu sînt obosită, i-a răspuns deşi o dureau toate oasele. Mai rămîn puţin.

– Sigur? a întrebat-o doamna Beecham.

Madeline a dat din cap.

– Aş vrea să rămîn singură cu el.

– Bine. Sună-ne dacă ai nevoie de ajutor.

Uşa s-a închis. Încăperea era luminată doar de flăcările din şemineu. Profilul lui Logan era scăldat de o lumină roşiatică. Madeline i-a pus o compresă rece pe frunte, dar el a îndepărtat-o cu un gest violent.

– Şşt, a şoptit ea, mîngîindu-i pielea înfierbîntată.

În delirul lui, Logan recita pasaje din piese şi vorbea cu oameni nevăzuţi. Madeline a rămas cu el, în întuneric, roşie la faţă. Erau cuvinte pe care nu le mai auzise niciodată, care o şocau. A continuat să rostească obscenităţi pînă cînd Madeline a simţit că ar fi făcut orice să-l oprească.

– Taci, te rog, i-a spus în şoaptă, punîndu-i o altă compresă rece pe frunte.

A inspirat adînc atunci cînd el a prins-o de încheietură, strîngîndu-i cu putere oasele fragile. Auzindu-i ţipătul slab, a slăbit strînsoarea şi a repetat un nume... Olivia. Tonul îi devenea tot mai ameninţător. Voia să o omoare, spunea. Îi luase totul. A jelit-o şi a blestemat-o iar suferinţa îi era atît de mare încît gelozia lui Madeline a devenit de nesuportat.

N-ai fost îndrăgostit niciodată? îl întrebase ea, nu cu mult timp în urmă.

O dată, îi răspunsese el. *Dar nu a mers.*

Era clar că Olivia era femeia pe care o iubise, cea care îl trădase. Madeline l-a mîngîiat şi l-a alinat în şoaptă, folosindu-se de întreaga ei putere pentru a-l domoli. Curînd, el s-a relaxat.

– Eu nu te-aş părăsi niciodată, i-a şoptit. N-aş putea să-ţi fac vreun rău. I-a sărutat obrajii care ardeau, buzele crăpate. Te iubesc, a repetat, dorindu-şi cu disperare să-i poată transfera din forţa ei.

El a scos cîteva sunete incoerente şi a rămas nemişcat, adîncindu-se şi mai mult în uitare.

Madeline i-a pus palma pe piept. Răsuflarea lui era doar un şuier slab. Simţea cum vitalitatea îl părăsea încetul cu încetul. Îi era teamă să adoarmă. Avea să moară în braţele ei, şi-a spus, iar disperarea a făcut ca stomacul să i se strîngă.

A îngenuncheat pe podea. Deşi mersese regulat la biserică şi învăţase religie în şcoală nu era o persoană prea credincioasă. Dispreţuise ceea ce mama ei numise „voinţa lui Dumnezeu", şi anume căsătoria ei cu lordul Clifton. I se păruse dintotdeauna că voinţa lui Dumnezeu fusese să-i facă viaţa cît mai searbădă. Dar dacă El era cu adevărat milostiv, atunci El avea să accepte tîrgul ei... iar ea nu avea să-l mai ceară nimic, niciodată.

S-a rugat cu ardoare, punînd suflet în fiecare cuvînt. Era o uşurare neaşteptată după atîta teamă. Pentru prima oară în viaţă, rugăciunea nu era doar un ritual inutil, ci o confesiune făcută unui prieten drag.

– Îţi cer iertare pentru păcatele mele, a spus în şoaptă. Voi fi o fiică ascultătoare şi voi face tot ce doresc părinţii mei. Mă voi mărita cu lordul Clifton şi-l voi asculta în toate, fără să mă plîng... dacă îl faci bine. Nu-mi mai pasă ce se va întîmpla cu mine. Nu-mi doresc altceva decît să trăiască. Nu vreau să moară, e mult prea tînăr. Te rog, lasă-l să trăiască...

Nu şi-a dat seama cît timp s-a rugat. Cînd s-a ridicat, într-un sfîrşit, genunchii îi erau amorţiţi şi se simţea uşor ameţită. S-a apropiat din nou de Logan şi i-a înconjurat trupul cu alte pungi cu gheaţă.

S-a rugat iar şi iar de-a lungul nopţii. Se simţea prinsă într-un vis din care nu avea scăpare. Nu s-a odihnit nici o clipă: l-a forţat pe Logan să bea lichide şi i-a calmat delirul, fără să-şi dea seama cînd s-a luminat de zi.

– Domnişoară Ridley.

Madeline a tresărit şi s-a întors în direcţia din care venea vocea.

Doamna Beecham şi un valet se apropiau palizi din cauza îngrijorării.

– Cum se simte? a întrebat femeia. I-a pus mîna pe frunte. După cîteva clipe s-a întors spre Madeline, cu o expresie de uşurare pe chip. Îţi mulţumesc; Doamne! Febra a cedat. Cu un colţ al cearşafului i-a şters cîteva picături de sudoare.

Madeline îi privea fără să înţeleagă. Valetul s-a apropiat şi i-a vorbit cu un uşor accent franţuzesc.

– Totul va fi bine, domnişoară. Se va însănătoşi curînd.

S-a întors cu faţa spre el, fără să îndrăznească să creadă ce auzise. A încercat să-şi amintească numele lui:

– Denis? a întrebat, iar camera a părut să se prăbuşească în jurul ei. A leşinat, pentru prima oară în viaţa ei.

Cînd s-a trezit, lui Logan i s-a părut că ieşise la suprafaţă de sub straturi grele de apă şi întuneric. Se simţea foarte slăbit. I-ar fi fost foarte uşor să se afunde din nou în somnul adînc, dar un singur gînd îi sălăşluia în minte, forţîndu-l să rămînă treaz. Madeline. A deschis ochii şi a aşteptat ca ceaţa să se limpezească. Ea nu era acolo. A întredeschis buzele dar singurul sunet pe care l-a scos a fost un hîrîit.

– Domnule Scott! Faţa familiară a menajerei i-a apărut în faţa ochilor. Am fost tare îngrijoraţi. Slavă Domnului că eşti mai bine. Sînt sigură că ai bea ceva. I-a ridicat capul şi l-a ajutat să înghită puţină supă rece. Logan a băut tot, deşi lichidul avea un uşor gust metalic.

S-a gîndit să o întrebe ce mai era pe la teatru, dar pe moment subiectul i s-a părut lipsit de importanţă, în comparaţie cu celelalte întrebări care nu-i dădeau pace. Şi-a amintit prezenţa constantă a lui Madeline. Îi simţise mîinile pe trupul lui, respiraţia pe faţa lui, în timp ce încerca să-l trezească din visele care îl torturau. *Maddy*, şi-a spus în gînd, dorind-o, tînjind după ea. Dar ea nu era acolo. Fusese oare cu adevărat sau doar şi-o imaginase?

A ascultat fără urmă de interes pălăvrăgeala menajerei, auzind ca prin vis că doctorul Brooke urma să sosească ceva mai tîrziu, că familia de Leeds fusese într-atît de îngrijorată încît îşi trimisese doctorul personal şi că toţi servitorii din casă se bucurau pentru că se simţea mai bine. Şi-a înfipt degetele în cearşafurile proaspăt schimbate şi şi-a concentrat atenţia pe raza de lumină care răzbătea printre draperii. După care doamna Beecham a spus ceva care i-a atras atenţia:

– Poate că domnişoara Ridley va veni să te vadă ceva mai tîrziu. Cel mai probabil mîine, cred eu...

– Este aici? S-a străduit să se ridice.

– Domnule, nu trebuie să te forţezi...

– Unde e? a strigat el, înjurînd printre dinţi pentru că se simţea atît de slăbit.

– Domnişoara Ridley se odihneşte într-una din camerele alăturate. Mă îndoiesc că o voi putea trezi. A insistat să te îngrijească în ultimele trei zile şi nopţi, abia dacă a vrut să mănînce ceva sau să se odihnească. Biata de ea a leşinat azi-dimineaţă, după ce a aflat că nu mai ai febră. Doamna Beecham a făcut o pauză, văzîndu-i expresia. Nu trebuie să-ţi faci griji, domnule, a continuat repede.

Nu e bolnavă, e doar extenuată. Sînt sigură că se va simţi mai bine după cîteva ore de somn.

Logan îşi simţea gura uscată. A întins mîna după paharul de apă de pe noptieră şi l-a dus la gură, cu mişcări nesigure.

– De ce nu aţi obligat-o să se odihnească? Nu trebuia să o lăsaţi să se epuizeze.

– Nu am putut să o oprim. A insistat să te îngrijească...

– Aduceţi-mi un halat.

– Domnule? Doamna Beecham părea mirată, văzînd că el avea de gînd să coboare din pat. Domnule Scott, nu se poate... ar fi o nebunie...

– Cheamă-l pe Denis, a spus Logan, al cărui singur gînd era să o vadă pe Madeline. Şi trimiteţi după doctor.

– Dar, domnule, a spus că va veni mai pe seară...

– Vreau... O tuse puternică l-a întrerupt A apucat paharul cu apă şi a luat o înghiţitură. Vreau să o văd pe domnişoara Ridley. *Acum.* Trebuia să se asigure că Maddy era bine, că era doar vorba de epuizare şi nu de începuturile unei boli.

Doamna Beecham s-a retras spre uşă.

– Trimit după doctor, a spus ea, dar domnişoarei Ridley nu-i va fi de nici un folos dacă o trezeşti, după tot ce a avut de îndurat. Şi înainte de a părăsi patul îţi sugerez să mănînci ceva. Trimit imediat o servitoare cu nişte pîine prăjită şi omletă.

Logan s-a sprijinit de perne. Nu prea avea de ales, se simţea foarte nesigur. Picioarele păreau să nu-i mai aparţină. Fusese un bărbat neobişnuit de sănătos şi agil, iar slăbiciunea de-acum îl

înnebunea. Înjurînd printre dinţi s-a lungit înapoi în pat, aşteptînd să nu i se mai învîrtă capul.

Deşi doctorul l-a asigurat că Madeline nu se îmbolnăvise, Logan nu era deloc mulţumit.

– Prietene, i-a spus doctorul Brooke zîmbind, nu-ţi irosi energia făcîndu-ţi griji pentru ea. Te asigur că este sănătoasă, doar puţin obosită. Mîine dimineaţă va fi din nou pe picioare. Sănătatea ta ar trebui să te preocupe. Dacă îţi reiei imediat programul obişnuit, refacerea va dura de două ori mai mult decît ar trebui. Rămîi în pat cel puţin două săptămîni şi evită orice efort. I-a făcut cu ochiul şi a adăugat: asta include şi întîlnirile amoroase. Deşi trebuie să recunosc că şi eu m-aş simţi tentat. Domnişoara Ridley e de-a dreptul delicioasă.

Logan a fost deranjat de cuvintele doctorului, simţind o împunsătură de gelozie. A început să bată cu degetele în tăblia patului, nerăbdător, semn că Brooke trebuia să plece.

– Foarte bine, a spus Brooke. Nu cred să mai ai nevoie de mine. Urmează-mi sfaturile, Scott, şi încercă să nu exagerezi prea tare.

Logan a mormăit a încuviinţare şi a continuat să bată darabana pînă cînd doctorul a ieşit din cameră. După care a întins mîna după clopoţel şi l-a chemat pe Denis.

Nu a luat în seamă nici obiecţiunile valetului şi i-a poruncit să-l ajute să ajungă în camera lui Madeline. Efortul pe care trebuia să-l facă l-a uimit. Cînd a reuşit în sfîrşit să treacă pragul, inima îi bătea cu putere iar plămînii păreau să lupte din greu. S-a desprins de valet şi s-a apropiat singur de pat.

– Poţi pleca, i-a spus. Dacă am nevoie de ajutor te chem.

– *Oui, monsieur*, i-a răspuns valetul cu un ton care trăda scepticismul. Dar cred că un *rendez-vous*, în asemenea condiţii, nu e un plan prea bun...

– Du-te, Denis.

Uşa s-a închis în urma lui iar Logan a rămas privind silueta nemişcată din pat. Madeline dormea pe o parte, ca un copil, iar sînii îi erau acoperiţi de cămaşa de noapte albă, modestă, încheiată pînă la gît. Logan s-a aşezat lîngă ea, atingîndu-i şuviţele de păr brun-auriu răsfirate pe pernă. Ea a tresărit, după care şi-a îngropat şi mai adînc faţa în pernă iar respiraţia şi-a recăpătat ritmul normal.

A văzut că avea mîinile roşii, din cauză că-l îngrijise atîtea zile şi a simţit un val de căldură inundîndu-i faţa. Nu era stînjenit – nu obişnuia să se simtă ruşinat în faţa goliciunii sau a intimităţii fizice.

Şi-a pus întrebarea ce avea de făcut cu ea. Un lucru era sigur: nu o putea alunga tocmai acum. Ea intrase în viaţa lui, îi invadase toate colţişoarele şi se părea că nu avea încotro: trebuia să o accepte. De ce să nu profite de plăcerea pe care i-o oferise ea? Era tînără, frumoasă şi neînfricată, plină de un optimism pe care ajunsese să-l admire. I-a privit conturul trupului, ascuns în cearşafuri şi pături din lînă. I-a atins uşor sînii, desenînd cercuri cu vîrful degetelor, făcînd ca sfîrcurile să i se întărească. Madeline a murmurat ceva în somn şi a ridicat uşor genunchii.

Logan a zîmbit şi a continuat să-i mîngîie părul mătăsos. Preţ de o clipă s-a lăsat în voia imaginaţiei: ce anume ar fi putut să o înveţe, cîtă plăcere şi-ar fi dăruit unul celuilalt, pînă cînd a simţit că

începea să se excite. Cu o grimasă s-a ridicat de pe pat. Era prea devreme pentru astfel de gînduri. Aveau timp suficient, după ce îşi reveneau amîndoi. Atunci avea să-i satisfacă lui Madeline orice fantezie... şi cîteva de-ale lui.

Capitolul 7

Madeline s-a trezit şi a rămas nemişcată cîteva minute, amintindu-şi încet-încet ce se întîmplase. A încercat să se ridice din pat dar o dureau toţi muşchii. Cel mai rău o dureau spatele şi umerii. S-a întins cu grijă, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

O cameristă a bătut la uşă şi a intrat cu o găleată cu cărbuni în mînă. Venise să reaprindă focul.

– Domnişoară Ridley, a spus ea părînd uşurată că o vedea trează. Doamna Beecham spune că ar trebui să-ţi fim cu toţii recunoscători pentru ce ai făcut pentru stăpînul nostru.

– Cum se simte?

– Oh, foarte bine, domnişoară! Doarme mai tot timpul. Cînd e treaz, sună după noi din cinci în cinci minute. Vrea mîncare, băuturi, cărţi, dar doamna Beecham a spus să nu-i ducem nimic din toate astea.

Madeline a zîmbit. Logan nu era deloc genul de pacient cuminte. Ar fi vrut să se ducă imediat la el, dar şi-a dus instinctiv mîna la părul nespălat de zile întregi.

– Ţi-am pregătit baia în camera alăturată, i-a spus camerista. Şi aduc imediat tava cu micul dejun. Doamna Beecham ne-a spus să-ţi aducem orice îţi doreşti. S-a apropiat de dulap şi a scos cîteva obiecte de îmbrăcăminte. Acestea ţi-au fost aduse aseară.

Rochiile cele noi... Doamna Florence i le trimisese probabil din Somerset Street, de îndată ce fuseseră livrate. Mulţumind în şoaptă, Madeline s-a apropiat de dulap şi a ridicat o rochie galbenă, din mătase, strîmbîndu-se din cauza durerii din umăr. Camerista şi-a dat imediat seama care era motivul:

– Mă grăbesc cu baia, domnişoară. Poate că apa caldă îţi va mai alina din durere.

Două servitoare au ajutat-o pe Madeline să-şi facă baie. I-au spălat părul, l-au clătit cu apă cu parfum de violete, au înfăşurat-o în prosoape calde şi i-au periat părul în faţa focului. Apoi i-au adus o tavă cu cîteva felii de şuncă, soufflé şi fructe şi i-au călcat rochia, pînă la ultima cută.

I-au aranjat părul, ridicîndu-i o coadă împletită strîns în creştetul capului, cu cîteva şuviţe lăsate libere care îi încadrau chipul şi au ajutat-o să se îmbrace. Rochia galbenă avea o croială simplă care o avantaja, făcînd-o să nu mai pară nici prea tînără, nici prea sofisticată. S-a îmbujorat, auzind exclamaţiile admirative ale servitoarelor.

– Foarte frumos, a spus şi doamna Beecham care intrase în cameră cu un zîmbet aprobator. Te simţi mai bine în dimineaţa asta, domnişoară Ridley?

– Da, mulţumesc. Dar domnul Scott...

– Întreabă de tine o dată la cinci minute, i-a răspuns menajera. De fapt, am venit să-ţi spun că-ţi reclamă de urgenţă prezenţa.

Madeline a zîmbit.

– Se pare că şi-a revenit aproape complet.

– Nu mai durează mult, a asigurat-o menajera.

Madeline a urmat-o pe doamna Beecham spre dormitorul principal. În timp ce se apropiau au auzit o avalanşă de plîngeri:

– Nu mai vreau supă! Vreau carne, pîine, cafea... Cum naiba să trăiesc doar cu zeamă goală? Iar dacă mai îmi aduci ceva pe bază de lapte, îţi jur că...

S-a oprit brusc la vederea lui Madeline.

– Maddy, a spus. Vocea îi era în continuare răguşită.

Ca şi ea, tocmai făcuse baie. Părul îi era încă umed, faţa îi strălucea pentru că se bărbierise. Era îmbrăcat cu o flanelă albă, dar imaginea a ceea ce se ascundea dedesubt, fiecare centimetru de piele şi muşchi puternici i se întipărise pentru totdeauna în minte. Acum, cînd îl vedea în putere, la fel de poruncitor, aproape că i se părea imposibil să-l fi văzut şi atins atît de intim.

Doamna Beecham şi ceilalţi servitori s-au retras, discreţi.

– Nu eşti un pacient prea comod, i-a spus Madeline apropiindu-se de pat.

– Înnebunesc, i-a răspuns el. Vreau să afli de la Bennett ce naiba se întîmplă în teatrul meu şi să-mi găseşti ceva de făcut...

– Trebuie să te odihneşti, i-a răspuns ea. Sînt sigură că doctorul ţi-a spus să nu faci eforturi.

– M-am săturat să stau degeaba şi să fiu tratat ca un invalid.

Madeline s-a aplecat spre el zîmbind. Nasurile aproape că li se atingeau. S-a uitat direct în ochii lui, provocator.

– *Eşti* un invalid, Scott.

Privirea lui a poposit pe buzele ei şi timpul a părut să se oprească.

– Nu pentru mult timp.

Între ei era ceva, o intimitate care o lăsa fără aer.

– Deocamdată trebuie să stai în pat.

I-a studiat decolteul, sînii abia acoperiţi de mătasea galbenă. Cînd i-a privit din nou chipul, o flacără albastră îi strălucea în ochi.

– Obligă-mă.

Madeline s-a tras înapoi, grăbită.

– Îţi aduc cîteva cărţi şi ziare. Şi-ţi voi citi raportul lui Bennett.

– E un început, a spus el. Şi adu-mi ceva consistent de mîncare.

– Nu pot să fac asta. Doctorul Brooks n-ar fi de acord. Şi oricum ai vărsa-o imediat.

– *Mîncare*, Maddy, a spus el impetuos, urmărind-o cum ieşea din cameră. Şi întoarce-te repede. N-am fost atît de plictisit în viaţa mea.

Madeline a rămas în casa lui două săptămîni, conştientă că acestea trebuiau să fie cele mai fericite din viaţa ei. În fiecare zi îşi spunea că trebuia să plece, apoi hotăra să mai rămînă, numai puţin. Ştia că se purta iresponsabil, dar nu conta. Timpul ei cu Logan era limitat şi de aceea era cu atît mai preţios. Nu uitase că promisese în faţa lui Dumnezeu să se întoarcă acasă şi să se mărite cu lordul Clifton. Făcuse o înţelegere iar Dumnezeu îşi respectase partea Lui. Acum era rîndul ei.

Chiar dacă nu-şi părăsea patul, Logan părea să trăiască în ritm alert. I-a înnebunit pe Madeline şi pe ceilalţi pînă cînd aceştia l-au lăsat să se ocupe de afacerea lui, cîteva ore pe zi. Din pat sau din fotoliu, el dicta scrisori adresate domnului Bennett în legătură cu felul în care trebuia administrat teatrul, sau agenţilor şi stewarzilor în legătură cu proprietăţile lui. Coresponda cu aristocraţi, artişti şi figuri publice, le propunea proiecte, le amintea că-i promiseseră sponsorizări şi donaţii şi accepta sau refuza invitaţii.

– Cred că eşti cel mai ocupat om din Londra, a exclamat Madeline după o serie de scrisori. Lăsase tocul jos şi îşi masa degetele amorţite.

– Sînt aşa de ceva vreme, a recunoscut Logan, punîndu-şi mîinile sub cap şi sprijinindu-se de tăblie. Era îmbrăcat într-un halat din mătase cu dungi vişinii şi maro. O măsuţă fusese aşezată lîngă pat, ca să poată pune acolo cărţile şi celelalte obiecte pe care le voia la îndemînă. Un program foarte plin îmi ţine mintea departe de alte lucruri.

– Ce lucruri? l-a întrebat Madeline, fără să gîndească.

A zîmbit cu subînţeles, făcînd-o să roşească.

– Lipsa unei vieţi personale, de exemplu. Nu e uşor să găseşti un echilibru, mai ales cînd eşti atît de implicat profesional cum sînt eu.

– Ţi-ar fi foarte uşor să-ţi găseşti o parteneră, a spus Madeline îndreptîndu-şi privirea spre birou. A început să aranjeze hîrtiile, călimara cu cerneală şi tocurile, aliniindu-le cu precizie. Sînt sigură că orice femeie te-ar dori.

– Dar nu m-aş mulţumi eu cu orice femeie.

– Bineînţeles... Se juca cu o foaie de hîrtie, împăturind-o pînă cînd a transformat-o într-un pătrat mic, gros. Vrei o femeie cu experienţă. Pe cineva matur şi sofisticat.

– Asta îmi doream în trecut, a spus el şi a aşteptat ca ea să ridice privirea spre el. Ochii lui albaştri semănau cu cei ai unui pirat. Acum nu mai sînt atît de sigur.

Agitată, Madeline s-a ridicat şi s-a apropiat de uşă.

– Merg să vorbesc cu bucătarul, pentru cină.

– Poţi face asta şi mai tîrziu.

– Vrei puţină supă, legume cu o felie de friptură...

– Nu vreau să vorbim acum despre mîncare. Vreau să ştiu de ce ai rămas tot acest timp să mă îngrijeşti.

Ea a rămas în prag, păstrînd distanţa dintre ei.

– Nu avea cine să o facă.

– Am o armată de servitori care s-ar fi descurcat foarte bine.

Madeline a inspirat adînc.

– Îmi pare rău să aud că ai fi preferat asta.

– Nu mai contează ce aş fi preferat, nu erai obligată să ai grijă de mine. I-a făcut un gest să se apropie. Aş vrea să aud motivele pentru care ai rămas. Dumnezeu ştie că nu ţi-a fost uşor.

Madeline şi-a mascat stînjeneala cu un zîmbet.

– Nu ştiu cum s-a întîmplat. Am început prin a încerca să te seduc şi în loc de asta aproape că mi-ai murit în braţe.

– Ai rămas din milă, deci? a întrebat-o aţintind-o cu ochii lui albaştri. Sau încă mai speri să mă seduci?

– Nu, a spus ea imediat, roşind. N-aş mai face-o... Nu-mi mai doresc asta.

– Ar trebui să mă simt uşurat, probabil, a remarcat el cu voce tare, deşi în ton i se citea o urmă de regret. Privirea lui continua să o aţintească în loc. N-am înţeles niciodată de ce erai atît de hotărâtă să ajungi în patul meu.

Madeline a ridicat din umeri şi a aruncat o privire disperată spre hol, dorindu-şi să o poată lua la fugă. Nu ştia ce să-i răspundă.

El i-a observat imediat stînjeneala. A privit-o gînditor.

– Au existat femei care m-au abordat asemenea ţie doar pentru că mă considerau un soi de... trofeu. Eram o cucerire cu care se puteau lăuda în faţa prietenelor.

– Da, a spus Madeline, deşi era departe de a fi fost adevărat. De aceea te voiam şi eu.

Logan o privea încruntat şi nedumerit. Cînd a vorbit din nou, vocea îi era mai dulce, mai tandră:

– Micuţo... chiar nu ştii că meriţi mult mai mult?

Ea şi-a ferit privirea. Nu se mai putea uita la el. Dacă nu pleca în clipa aceea, avea să izbucnească în plîns şi să se arunce în braţele lui. Ar fi fost stînjeniţi amîndoi.

– Dar nu s-a întîmplat nimic între noi, a spus cu voce slabă. Doar asta contează.

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Madeline s-a îndepărtat repede, lipindu-şi palmele de obrajii înfierbîntaţi. Ştia că era mult prea tîrziu ca între ei să mai fie vorba de intimitate. Îl iubea prea mult ca să se folosească de el în felul acela.

Singurul lucru pe care îl mai putea face acum era să se reîntoarcă la vechea ei viaţă şi să-şi reia poziţia: onorabila Madeline Matthews. *Onorabilă*, şi-a repetat ea, ruşinată şi a oftat. Dezamăgise pe

toată lumea atunci cînd pornise în această escapadă. Mai rău decît atît, îşi dorea doar să poată rămîne cu Logan pentru totdeauna şi să trăiască asemenea unei demei decăzute. Era sigură că niciuna dintre surorile ei nu avusese gînduri atît de păcătoase. Pe de altă parte însă nici nu întîlnise un bărbat ca Logan Scott.

După îndelungi insistenţe, Logan a reuşit să revină la preparatele obişnuite, fine. Pe deasupra, a insistat ca Madeline să ia cina cu el, în apartamentul lui. Era prima seară în care el se simţea suficient de întremat ca să-şi respecte programul obişnuit, fără să adoarmă devreme, aşa cum se întîmplase în ultimele două săptămîni. Madeline acceptase fără tragere de inimă, gîndindu-se că în timpul cinei avea să-i spună că hotărîse să plece în ziua următoare.

S-a îmbrăcat în rochia din caşmir albastru care dădea o strălucire aparte tenului ei. Şi-a strîns părul într-un coc simplu, pe ceafă, lăsînd libere cîteva şuviţe care să-i încadreze chipul.

La ora opt, Madeline a intrat în dormitorul lui Logan. El o aştepta lîngă masa aranjată cu farfurii de argint şi lumînări. Purta un alt halat din colecţie şi o pereche de pantaloni cafenii; semăna cu un leu care se odihneşte în culcuşul lui. În aer plutea un amestec de arome: supă de praz, somon fiert în vin, pasăre cu legume, trufe şi şampanie.

A studiat-o la lumina lumînărilor:

– Sper că ţi-e foame, i-a spus şi a ajutat-o să se aşeze.

Felurile franţuzeşti de mîncare pregătite de bucătarul lui erau foarte diferite de mîncărurile fade englezeşti cu care fusese obişnuită Madeline.

Savura aromă după aromă în timp ce erau serviţi *â la russe* de servitori. În ciuda avertismentelor lui Logan, Madeline a mîncat prea mult din primele două feluri, aşa că din salate şi desert nu a mai putut lua mai mult de o înghiţitură.

– Uşor, a prevenit-o el cu ochii strălucind. A urmărit-o cum bea cu sete din paharul cu vin franţuzesc. Un hedonist ar savura fiecare picătură, să ştii.

– Hedonist? a repetat curioasă Madeline.

– Este o persoană preocupată doar de propriul bine, i-a explicat Logan umplîndu-i din nou paharul. Cineva care priveşte plăcerea ca pe un mod de viaţă.

– Asta eşti şi tu? l-a întrebat Madeline.

– Încerc să fiu.

– Dar munceşti atît de mult!

– Pentru mine şi asta e o plăcere.

Ea s-a încruntat:

– Mi se pare o idee ciudată: viaţa concentrată în jurul plăcerii.

– Ce-ar trebui să fie viaţa, după tine?

– Datorie, sacrificiu în folosul altora. Iar dacă te porţi frumos, plăcerea va sosi mai tîrziu, o răsplată în viaţa de apoi.

– Eu prefer să fiu răsplătit acum.

– E un sacrilegiu, i-a spus Madeline, continuînd să se încrunte.

– Hedoniştii nu pun prea mult preţ pe religie. Suferinţă, sacrificiu de sine, umilinţă.... nimic din toate astea nu mi-ar fi fost de ajutor în carieră.

Uimită, ea a rămas tăcută. Nu găsea nici o fisură în logica lui.

– Maddy, a spus el încet, apoi a izbucnit în rîs. Eşti al naibii de tînără.

– Rîzi de mine, l-a dojenit ea.

– Ba nu. Eşti însă altceva decît toţi degeneraţii de care am tot fost înconjurat. Iar idealurile tale au rămas intacte.

– Ca şi ale tale.

– Eu n-am avut idealuri, drăguţo. N-am crezut niciodată în onestitate sau bunătate, pentru că nu le-am întîlnit la nimeni. Pînă la tine.

Sentimentul de vinovăţie nu-i dădea pace. Nu fusese complet sinceră cu el, iar dacă şi-ar fi dus la îndeplinire planul original l-ar fi rănit şi l-ar fi transformat într-un bărbat şi mai cinic decît era deja.

– Ce este? a întrebat-o Logan.

– Nu sînt un om bun, a spus ea încet. N-ar fi drept să te las să crezi asta despre mine.

– Am şi eu părerile mele, i-a răspuns el mîngîind-o cu privirea.

Le-a fost adus desertul: pere în sos de vin roşu, garnisite cu frişcă. Printre înghiţituri, Madeline sorbea din paharul micuţ de lichior. Se ameţise puţin şi clipea des, deranjată de lumina pe care o dădeau lumînările de pe masă.

– E tîrziu, i-a spus Logan. Vrei să te retragi?

Madeline a clătinat din cap. Era cuprinsă de amărăciune, pentru că ştia că aceea era ultima lor seară împreună.

– Ce vrei, atunci? a tachinat-o el. Era relaxat, un bărbat frumos în al cărui păr negru se juca lumina aurie.

– Vrei să-mi citeşti? a sugerat Madeline. Împărtăşeau aceeaşi dragoste pentru literatură şi discutaseră în trecut subiecte diverse, cum ar fi superioritatea lui Keats faţă de Shelley sau teoriile lui Platon. Spre marea ei plăcere, descoperise

câteva cărţi rare în biblioteca lui, cumpărate la licitaţii private sau primite cadou din partea unor prieteni influenţi.

Logan a ajutat-o pe Madeline să se ridice de la masă şi a sunat după servitori, să vină să strîngă farfuriile. A condus-o în încăperea alăturată, un spaţiu privat plin cu perne de culoarea ambrei, porţelanuri chinezeşti, tablouri şi statuete din bronz. În faţa şemineului din marmură, care răspîndea o căldură plăcută, Madeline s-a înfiorat. Logan s-a întins pe podea, lîngă ea, sprijinit de perne şi a început să citească din Henric al V-lea. Ca vrăjită, Madeline abia dacă îi auzea cuvintele.

A încercat să-şi umple mintea cu fiecare detaliu al chipului său: umbrele lăsate de genele lungi, atunci cînd privea în jos, la carte, forma elegantă a pometilor, conturul gurii lui. Din timp în timp, el nu mai citea ci recita din memorie pasajele romantice în care Henry îi făcea curte lui Katharine, fiica regelui francez. Cuvintele erau ambigue, pline de tandreţe şi umor. Brusc, Madeline a simţit că nu mai putea rezista nici un minut măcar. Inima o durea prea tare, totul era mult prea intim, cuvintele prea apropiate de propriile-i dorinţe.

– Ajunge, te rog, a spus ea chiar în clipa în care el spunea: *Buzele îţi sînt vrăjite, Kate...*

Logan a lăsat deoparte cartea.

– Ce este?

Madeline a clătinat din cap şi a dat să se ridice însă el a întins mîna şi a prins-o. A tras-o lîngă el şi şi-a trecut palma deschisă de-a lungul trupului ei.

– Nu pleca, i-a şoptit.

Madeline a oftat cînd Logan s-a lipit de ea. Nu-i putea vedea faţa dar i-a simţit buzele atingîndu-i lobul urechii.

– Dormi în braţele mele în noaptea asta, Maddy.

Erau cuvintele pe care le aşteptase atît. Aproape că au înecat-o lacrimile.

– Nu pot, a reuşit ea să spună.

– Mi-ai spus că asta îţi doreşti, atunci cînd ne-am cunoscut.

– Aşa este... dar nimic nu a ieşit aşa cum credeam.

– Eşti o enigmă, i-a spus Logan, ştergîndu-i ochii. Spune-mi tu ce vrei, atunci.

Era atît de blînd, de tandru, încît pentru o clipă s-a gîndit să-i mărturisească totul. Dar dacă afla adevărul avea să o urască pentru că îl minţise şi pentru că avusese de gînd să se folosească de el, transformîndu-l în ţinta unui complot ridicol. Nu avea de ales: trebuia să-l părăsească, sperînd ca el să nu bănuiască niciodată ce anume încercase ea să facă.

– Logan, a spus ea, cu buzele aproape lipite de halatul lui. Nu mai pot rămîne. Voi pleca mîine.

El a îndepărtat-o puţin şi a privit-o cu ochi pătrunzători.

– De ce?

– Ultimele două săptămîni au fost ca un vis. Am fost foarte fericită aici... cu tine... dar trebuie să mă întorc la vechea mea viaţă. A venit timpul să mă întorc acasă.

El o mîngîia pe spate, încetişor.

– Unde este casa ta, Maddy?

– Într-o altă lume, i-a răspuns ea gîndindu-se la casa izolată, de la ţară, unde avea să-şi petreacă

restul zilelor, ca soţie a lordului Clifton, dăruindu-i copii şi străduindu-se să-i facă pe plac.

– Este vorba de un alt bărbat? a întrebat-o el, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Imaginea lordului Clifton i-a apărut în faţa ochilor. Lacrimi i se prelingeau pe obraz.

– Da.

Logan nu a părut surprins de răspunsul ei, dar Madeline a simţit că sub neclintirea lui se ascundea o emoţie puternică... să fi fost mînie?... gelozie?

– Spune-mi cine este. Mă ocup eu de toate.

Tonul lui tăios a alarmat-o.

– Nu poţi...

– Vei rămîne aici, Madeline. I-a scos acele din păr şi i l-a răsfirat pe umeri. Am nevoie de cineva asemenea ţie. Iar acum, că te-am găsit, nu voi lăsa pe nimeni să te ia de lîngă mine.

– Nu sînt cea pe care ţi-o doreşti, a spus Madeline frecîndu-se la ochi. Sîntem foarte diferiţi.

Logan a zîmbit aprobator.

– Nu sîntem chiar cea mai potrivită pereche, dar nici că-mi pasă. Am şi uitat de cînd nu am mai dorit atît pe cineva. După ceea ce s-a întîmplat ultima dată am jurat că nu voi mai trece prin aşa ceva.

– E vorba de Olivia, nu-i aşa? De ea ai fost îndrăgostit.

Zîmbetul i-a pierit şi a privit-o întrebător:

– Cum de-i ştii numele?

– Ai tot strigat-o în timp ce delirai. Erai furios... spuneai lucruri pe care nu le-am mai auzit niciodată... Madeline s-a oprit, roşie ca focul, amintindu-şi cuvintele pe care le folosise el.

– Da, a spus el. Din cauză că s-a culcat cu Andrew în timp ce era logodită cu mine.

– Cu lordul Drake? Era prietenul tău... de ce ai fi făcut asta?

– Olivia era foarte impresionată de titluri şi poziţii sociale, de lucruri la care eu nici nu aspir. Am fost un prost crezînd că o iubeam... dar era frumoasă şi sofisticată, genul de femeie pe care crezusem că nu o voi avea niciodată. A făcut o pauză. Nu ştiu ce anume ai auzit tu despre trecutul meu, dar e departe de a fi ilustru.

Madeline îl privea tăcută şi curioasă, aşteptîndu-l să continue.

– Tatăl meu este arendaş pe moşia lordului Rochester. Iar Andrew este singurul moştenitor al lordului. Am crescut împreună şi un timp chiar am luat lecţii cot la cot cu el. Dar am devenit de nestăpînit iar Rochester a hotărît că aveam o influenţă nefastă asupra fiului său.

– Nu pot să cred aşa ceva.

Logan a zîmbit ironic.

– Nu m-ai cunoscut atunci. Eram hoţ de buzunare, un vandal... mă mîndream cu faptul că eram bătăuşul satului.

– De ce?

– Tinereţe rebelă... furie. Eram supărat pentru că nu era niciodată destulă mîncare pentru toţi, pentru că trăiam într-o cocină... eram furios pentru că soarta îmi era hotărîtă, orice aş fi făcut.

– Te înţeleg, a spus încet Maddy. Şi eu am simţit asta.

A privit-o cu multă atenţie.

– Te cred.

– Cum ai devenit actor? l-a întrebat Maddy, stînjenită de privirea lui.

– Am plecat de acasă la şaisprezece ani şi m-am angajat ucenic la un negustor de vinuri din Londra. M-am descurcat destul de bine şi poate că aş fi continuat, dar am văzut un spectacol de teatru la *Drury Lane,* chiar în seara în care am împlinit optsprezece ani. Totul s-a schimbat de-atunci. Am plecat alături de o trupă ambulantă şi am învăţat, puţin cîte puţin. Doi ani mai tîrziu m-am întors la Londra şi am pus bazele teatrului *Capital*. Cam pe-atunci am cunoscut-o şi pe Olivia. A zîmbit amar. Am crezut că însurîndu-mă cu ea voi compensa toate lucrurile de care am fost văduvit.

– Înţeleg, a spus ea coborînd privirea, ca el să nu-şi dea seama că era geloasă.

– În timp ce eu eram ocupat cu teatrul, a continuat Logan, am făcut greşeala să i-l prezint Oliviei pe Andrew. Iar ea a hotărît, probabil, că titlul şi moştenirea lui erau de preferat unui viitor nesigur alături de mine. Aşa că şi-a concentrat întreaga atenţie asupra lui, fără să bănuiască măcar că el nu avea gînduri de însurătoare.

– Cum ai aflat că ei doi...? Madeline s-a oprit, căutînd cuvintele potrivite.

– I-am găsit în pat, împreună.

– Cum? a strigat ea, stînjenită şi indignată în acelaşi timp. Nu înţeleg cum ai putut să-i ierţi.

Logan a ridicat din umeri.

– Cu trecerea timpului am înţeles că Andrew îmi făcuse de fapt o favoare arătîndu-mi cum era Olivia cu adevărat. Şi nici pe ea nu puteam să o învinovăţesc pentru că îşi dorea mai mult decît îi puteam eu oferi.

– Ar fi trebuit să fie mîndră şi recunoscătoare că-ţi cucerise inima...

– M-a văzut exact aşa cum eram, a spus el sec. Am făcut avere dlstrînd oamenii, expunîndu-mă asemenea unei maimuţe, după cum spune Rochester. Actorul este servitorul oricărui om care plăteşte un bilet ca să-l vadă, fie ei negustori, fie nobili. Olivia a înţeles toate astea şi nu i-a plăcut deloc. Indiferent cît de des interpretez roluri de regi sau prinţi, eu voi rămîne mereu un Jennings. Am picioare şi mîini de muncitor. O spinare bună pentru cărat saci sau pentru mînuit plugul. Chiar şi chipul meu...

– Nu, a spus Madeline şi i-a pus un deget pe buze, făcîndu-l să tacă pentru o clipă.

El i-a prins mîna şi i-a pus un sărut în palmă înainte de a i-o îndepărta.

– Meriţi pe cineva mai bun ca mine. Un om bun, un idealist... cineva care să experimenteze anumite lucruri alături de tine, pentru prima oară. Eu nu sînt un bărbat blînd şi am numeroase defecte. Tot ce pot să-ţi promit este că te voi dori pînă la ultima suflare.

A înţeles ce făcea de fapt Logan: îşi dezvăluia sufletul, cu o onestitate care aproape că i-a frînt inima. Voia ca ea să înţeleagă cine era el cu adevărat, să nu-şi facă iluzii în ceea ce-l privea. Dar nimic din toate astea nu conta pentru ea, nici trecutul, nici profesia lui. Era un bărbat extraordinar care merita să fie iubit. Puţinor oameni li se dădea această şansă. Cu tristeţe şi-a amintit că trebuia să facă un lucru extrem de greu: să plece de lîngă el.

– Olivia a fost o proastă, a suspinat ea. Dar nici pe jumătate cît sînt eu.

I-a sărutat cu blîndeţe lacrimile din colţul ochilor.

– Nu-mi pasă cine eşti sau ce ai făcut în trecut. Spune-mi doar de ce vrei să pleci. Eşti îndrăgostită de acel bărbat?

– Oh, nu, i-a răspuns ea repede. Nu e vorba de asta... I-am promis lui Dumnezeu că mă întorc acasă dacă te însănătoşeşti.

El a zîmbit.

– Nu mi se pare un tîrg prea bun. Mai ales că nu am fost consultat. A privit-o în ochi cu intensitate, cu o foame care a făcut-o să rămînă nemişcată. Situaţia era pe punctul de a scăpa de sub control. O dorea, voia să o facă a lui şi spre disperarea ei şi ea îl dorea la fel de mult.

– Te iubesc, Maddy. A sărutat-o pe obraz. Mă sperie de moarte cînd spun asta, pentru că am privit mereu dragostea ca pe o slăbiciune. Şi aşa o privesc şi acum. Dar nu pot fi cu tine şi să nu-ţi spun... şi nu te pot lăsa să pleci. I-a prins capul în palmele lui mari şi a sărutat-o pe buze, explorînd cu o tandreţe aspră care aproape că a făcut-o să-şi piardă echilibrul. Lasă-mă să te iubesc, i-a spus cu voce răguşită. Lasă-mă să am grijă de tine. Gura lui a zdrobit-o pe a ei într-un sărut dulce. A sărutat-o iar şi iar, înfierbîntîndu-i fiecare centimetru de piele.

Ea nu se putea opri să nu-i răspundă. I-a cuprins gîtul cu braţele, simţind cum inima îi bătea năvalnic.

– Nu ştiu ce trebuie să fac, i-a şoptit cu buzele lipite de ale lui.

– Nu trebuie să faci nimic. Ai încredere în mine.

I-a simţit mîna croindu-şi loc prin spate, desfăcîndu-i rochia. Sfîrcurile i se întăriseră şi o dureau atunci cînd el i le-a eliberat din corset.

Un ultim avertisment i-a străbătut gîndurile însă l-a ignorat. Trăia doar pentru acele clipe, pentru această noapte, nu-i păsa de ce avea să se întîmple mai tîrziu.

– Sărută-mă, i-a spus în şoaptă, dorindu-şi gura lui fierbinte, ca un drog. El nu a ascultat-o însă, ci buzele i-au cuprins sfîrcul, necăjindu-l, aţîţîndu-i-l cu limba şi cu dinţii. Mîinile i-au alunecat pe trupul ei; a dezbrăcat-o, trăgînd de capse şi panglici, descoperind tot ce fusese ascuns de ciorapi şi pantalonaşi.

Adult fiind, Madeline nu stătuse goală în faţa nimănui. Nici măcar la şcoală: acolo îşi făceau baie în lenjeria de corp.

– Nu, a murmurat ea cu obrajii roşii ca focul în timp ce Logan îi desfăcea şiretul pantalonaşilor şi îi trăgea mai jos de genunchi.

Chipul lui era imaginea pasiunii.

– Draga mea iubită, i-a spus el văzînd-o cum încerca să-şi acopere goliciunea cu mîinile. M-ai văzut tot, fiecare centimetru. Acum este rîndul meu.

Madeline trăia un sentiment ireal. L-a lăsat să-i dea mîinile deoparte. *Nu poate fi vorba de mine*, şi-a spus ameţită pe cînd stătea goală printre pernele de catifea în timp ce Logan o privea atent şi o atingea atît de intim. Şi-a trecut degetele peste sînii ei, peste abdomen şi picioare, făcînd-o să se înfioare de plăcere. Simţea cum o studia, ca şi cum afla atunci anumite lucruri despre ea, şi i-a citit în ochi pasiunea mistuitoare.

– Frumoasă, a şoptit el. Mai frumoasă decît mi-am imaginat. Eu voi fi primul şi ultimul tău bărbat, Maddy... pentru totdeauna.

Ea nu i-a putut răspunde. Mîna lui se strecurase între coapsele ei. Inima îi bătea cu putere, răsunîndu-i în urechi. Deşi făcea eforturi să stea nemişcată, tremura ca un arcuş.

– Da, aşa... l-a auzit murmurînd în timp ce îşi apropia buzele de gura ei. Lasă-mă să te ating, să te iubesc... O explora cu multă gentileţe în timp ce ea gemea şi se arcuia de plăcere. Cu un deget el a dat primul semn al invaziei care urma, împingîndu-l tot mai adînc în locul umed. Asta îţi doreşti? a întrebat-o în şoaptă şi a repetat mai apoi întrebarea, pătrunzînd mai adînc. Ea s-a tras înapoi cu un strigăt înăbuşit, înainte ca senzaţiile să devină prea intense. S-a întors pe o parte, dîndu-i răgaz să se dezbrace la repezeală, cu respiraţia întretăiată.

După ce s-a dezbrăcat, Logan a întors-o cu faţa spre el.

– Atinge-mă, i-a spus şi a sărutat-o, trecîndu-şi degetele prin pletele ei. Madeline a ezitat: trupul lui excitat i se părea acum schimbat, diferit de cel pe care îl văzuse pe cînd fusese bolnav. Mîna i-a tremurat cînd l-a atins timid, absorbindu-i căldura şi duritatea. Logan a scos un geamăt adînc, masculin iar mîna lui s-a închis deasupra mîinii ei, ghidînd-o, apăsînd, arătîndu-i ce anume îi provoca plăcere.

A sărutat-o cu o asprime dulce, adîncindu-şi limba în gura ei. Madeline îi cerceta trupul cu ambele mîini. Voia să-i simtă textura pielii, aspră şi netedă în acelaşi timp, picioarele acoperite cu păr aspru, spatele cu muşchi puternici. Ea şi-a îngropat faţa la pieptul lui, inhalînd parfumul proaspăt, masculin, cu iz de scorţişoară.

– Mă iubeşti? l-a auzit întrebînd-o şi i-a răspuns cu voce frîntă:

– Întotdeauna.

l-a depărtat picioarele şi s-a aşezat între ele. Ţinînd-o strîns în braţe a împins destul de puternic, iar disconfortul pe care îl simţise la început s-a

transformat în durere. Madeline s-a zbătut în semn de protest, deşi întreg trupul îi ardea.

Logan i-a şoptit la ureche:

– Dumnezeule, Maddy, nu te mişca...

– Mă doare, a gemut ea.

– Va fi mai bine, i-a spus el. Gura i-a poposit pe sîni, cuprinzîndu-i sfîrcurile. Dorinţa i s-a reaprins, aşa că l-a tras mai aproape, uitînd de durere. El a început să se mişte ritmic înăuntrul ei, la început aproape imperceptibil, crescînd treptat în intensitate. Ea s-a agăţat de el; fiecare dintre pătruderile repetate, încete începeau să-i producă plăcere.

– Maddy, a spus el şoptit, eşti atît de strîmtă, atît de dulce... Nu am mai simţit niciodată... S-a oprit iar deasupra sprîncenelor i-au apărut cîteva broboane de sudoare.

Trupurile le erau înlănţuite iar Madeline simţea nevoia să-şi ridice coapsele, să-l tragă mai adînc în ea. Logan a părut să o înţeleagă şi i-a ridicat picioarele, şoptindu-i să le încrucişeze pe talia lui. Şi-a continuat mişcările ritmice pînă cînd Madeline a simţit că mintea i se înnegurează, ca şi cum ar fi fost suspendată în epicentrul unei plăceri intense. Valuri de senzaţii au cuprins-o, uimind-o.

Pe Logan l-a străbătut un tremur violent şi a scos un geamăt printre dinţii încleştaţi. Preţ de o clipă a strîns-o în braţe îngrozitor de tare, după care s-a relaxat, eliberîndu-se. Respirînd greu, a continuat să o ţină în braţe dar s-a întors pe o parte, ca să nu o zdrobească cu greutatea lui.

Furtuna trecuse şi se aşternuse calmul, întrerupt doar de sunetul lemnelor care trosneau în şemineu. Au rămas îmbrăţişaţi. Logan îi mîngîia părul şi-şi lipea buzele de fruntea ei transpirată. Nu mai

simţise niciodată o asemenea mulţumire. Ani întregi îşi păzise cu străşnicie inima – poate că făcuse o prostie dăruindu-i-o ei cu atîta uşurinţă. Dar nu-i păsa. Madeline era diferită de celelalte femei... era inocentă, iubitoare, onestă. Îmbătat de iubire, a ridicat capul ca să o privească. Ochii ei erau înlăcrimaţi, ca şi cum ar fi avut o durere ascunsă.

– Regreţi? a întrebat-o încet Logan, gîndind că multe femei erau probabil triste după ce renunţau la inocenţă. I-a mîngîiat obrazul cu vîrful degetelor, dorind să-i redea încrederea pierdută.

– Nu.

– Iubita mea... promit să te fac fericită. Îţi voi dărui orice îţi doreşti, orice ai nevoie...

– Vreau un singur lucru, a spus Madeline îngropîndu-şi faţa în umărul lui.

– Spune-mi, a insistat el, dar nimic nu o putea determina să vorbească. Într-un final, el a ridicat-o în braţe şi a dus-o în dormitor, aşa goală cum era. A aşezat-o între cearşafurile reci. Ea a tresărit şi şi-a muşcat buza cînd el i-a pus o cîrpă umedă între pulpe. Şi-a dat seama că o durea încă şi a simţit un amestec de regret şi mulţumire. Fusese virgină – şi nu avea să cunoască mîngîierile altui bărbat, cu excepţia lui.

– Vrei să faci baie? Sau un pahar cu vin? a întrebat-o strîngînd-o iar în braţe.

– Doar cămaşa de noapte...

– În seara asta nu. Şi-a lipit fruntea de fruntea ei. Vreau să-ţi simt pielea lipită de a mea.

Madeline a ezitat, după care a dat din cap, sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Stăteau întinşi unul lîngă celălalt.

– Nu mi-am propus să se întîmple asta, i-a spus ea. Voiam să plec mîine, fără să... S-a oprit, încleştînd pumnii.

– Totul va fi bine, a liniştit-o el. Dormi. A ţinut-o strîns şi i-a murmurat la ureche pînă cînd respiraţia ei a devenit regulată şi trupul i s-a relaxat.

Cîndva, în miez de noapte, Madeline s-a trezit, cuprinsă de regrete şi vinovăţie. Cum de fusese atît ne nechibzuită, de slabă? A dat să se tragă deoparte iar Logan a murmurat în somn, punîndu-i mîna pe şold. Abia dacă îl vedea în întuneric, i-a distins doar conturul capului şi al umerilor cînd el s-a ridicat deasupra ei. I-a atins cu blîndeţe sînul iar trupul ei cel trădător i-a răspuns imediat. Îi simţea răsuflarea pe piele, iar buzele lui s-au închis în jurul sfîrcului ei.

– Eşti tot ce poate să-şi dorească un bărbat, i-a şoptit Logan, strecurîndu-şi mîna între picioarele ei. Şi eşti a mea.

Madeline a gemut uşor cînd el s-a mutat la celălalt sîn.

– Am nevoie de tine, Maddy. I-a desfăcut picioarele. Aş face orice pentru tine.

Ea ar fi vrut să-l roage să nu spună asemenea lucruri, dar toate gîndurile i s-au şters din minte cînd el a posedat-o.

– Te iubesc, i-a şoptit, cu buzele lipite de obrazul lui, strîngîndu-l în braţe. Îşi dorea cu disperare ca acele clipe să nu se mai sfîrşească, ca dimineaţa să nu mai vină niciodată.

Capitolul 8

Logan a clipit cînd razele de soare au început să-i treacă prin faţa ochilor, trezindu-l din somnul adînc. S-a întins şi a constatat că era singur în pat. Zîmbetul i-a pierit de pe chip, întrebîndu-se dacă nu cumva visase. Nu... erau cîteva pete roşu-arămii pe cearşaf... urme de sînge. Un val de tandreţe l-a cuprins şi a simţit brusc dorinţa să o ţină în braţe, să-i spună cîtă plăcere îi dăruise şi cît de mult o iubea.

A coborît din pat, şi-a pus halatul şi şi-a trecut mîna prin părul răvăşit.

– Maddy? a strigat, făcînd cîţiva paşi prin cameră. Rochia ei dispăruse, nu mai era azvîrlită pe podea. Pînă şi acele de păr fuseseră strînse de pe covor. Logan a zîmbit. Probabil că Maddy se simţise jenată de urmele nopţii anterioare şi nu voise să devină subiect de bîrfă în faţa servitorilor. Nu era nevoie însă de toate astea... şi mai mult decît atît, nu trebuia să strîngă prin cameră, ca o servitoare. De-aici încolo nu mai avea să ridice un deget măcar. De-aici încolo avea să trăiască asemenea unei regine.

Logan a intrat în camera ei. Era ciudat de goală, părea părăsită, de parcă ea nu fusese niciodată acolo. Încruntat, a deschis uşa dulapului. Rochiile ei dispăruseră, la fel pantofii şi boneta.

Nu-i plăceau gândurile care îi treceau acum prin minte. A ieşit din încăpere şi a pornit desculţ spre scara mare. Spre marea lui uşurare a văzut-o pe Madeline în hol. Se oprise să vorbească cu menajera. Doamna Beecham părea tulburată şi încerca în mod evident să o reţină.

Madeline avea pe umeri pelerina de lînă iar în mînă ţinea o geantă în care avea, probabil, lucrurile ei. Încerca să-l părăsească.

Fără să facă vreun zgomot, s-a apropiat de Maddy prin spate. Privirea îngrijorată a doamnei Beecham l-a însoţit. Simţindu-i prezenţa, Maddy s-a întors spre el.

– Buna dimineaţa, a spus el, punîndu-i mîinile pe umeri. I-a privit atent faţa tensionată, observînd că era palidă şi că avea cearcăne. Părea să treacă printr-un adevărat iad. Din cîte ştia, nici o femeie nu mai arătase aşa după o noapte petrecută cu el. Nu se simţea deloc flatat.

Lăsînd la o parte falsa modestie, ştia că era un amant priceput. Partenerele lui nu mai conteniseră cu laudele în dimineţile care urmaseră. Fusese evident că şi lui Maddy îi făcuse plăcere – cunoştea prea bine cum arăta o femeie satisfăcută. Şi atunci de ce părea atît de chinuită?

A încercat să-i răspundă ceva dar el a întrerupt-o şi s-a adresat calm menajerei:

– Doamnă Beecham, vă rog să vă ocupaţi de micul dejun.

– Da, domnule. Înţelesese că aveau nevoie de intimitate, aşa că a dispărut cît ai clipi.

– Eu nu rămîn, a început Maddy, nefericită, dar el a redus-o la tăcere cu un sărut lung.

La început ea s-a opus, rămînînd ţeapănă în braţele lui, cu buzele lipite. Logan a continuat, cu hotărîre, pînă cînd ea a oftat şi a capitulat. Abia cînd a fost sigur de răspunsul ei Logan a ridicat capul. Obrajii i se coloraseră uşor dar avea aceeaşi expresie nefericită de mai devreme.

– Ce naiba se petrece, Maddy? a întrebat el cu blîndeţe.

– Ţi-am spus că plec.

Logan a privit-o lung, pînă cînd ea a lăsat ochii în pămînt.

– Aveai de gînd să pleci pe furiş, fără un cuvînt? După tot ce s-a întîmplat azi-noapte? Vocea îi devenise aspră. La naiba, ajunge! Ignorîndu-i protestele, a luat-o ferm de mînă şi a dus-o în cel mai apropiat salon. A închis uşa în urma lor şi a ţinut-o strîns lîngă el. Maddy, ştiu că prima noapte nu e uşoară sau plăcută pentru o femeie. Ar fi trebuit să fiu mai blînd cu tine...

– Nu, a spus ea cu ochii strălucind. Tu... ai fost foarte blînd.

– Data viitoare voi avea grijă să-ţi fie mai bine. I-a mîngîiat bărbia cu vîrful degetelor. Vino sus, cu mine, şi-ţi voi arăta cît de plăcut poate fi. Te voi face să uiţi durerea pe care ai simţit-o...

– Dă-mi drumul, l-a rugat ea.

– Doar dacă-mi spui ce s-a întîmplat.

Madeline s-a eliberat din îmbrăţişare şi s-a retras spre uşă.

– Nu pot să suport să mă mai priveşti aşa, cînd ştiu că în curînd mă vei urî... aproape la fel de mult cum mă urăsc eu.

Uimit, Logan s-a gîndit la ce încerca să-i spună.

– Te simţi jenată de ideea de a-mi fi amantă? Era singura explicaţie care i se părea că avea sens. Tristeţea din ochii ei... probabil i se părea imoral să i se dăruiască unui bărbat în afara căsătoriei. Cuprins de tandreţe, a străbătut distanţa care îi despărţea şi i-a cuprins faţa între palme. Iubita mea, ai avea conştiinţa împăcată dacă am fi căsătoriţi?

L-a privit cu ochi mari, uimită:

– Ai face asta pentru mine?

Logan a zîmbit. Inima îi bătea cu putere. Simplul cuvînt „căsătorie" îi dădea fiori pe şira spinării, dar nu era un laş. Îi trebuise mult timp să găsească o femeie pe care să o poată iubi. Nu avea să ezite în a-şi asuma răspunderea.

– Dumnezeu să mă ajute, doar ţi-am spus că-ţi voi dărui orice îţi doreşti.

– Îmi doresc... a început ea şi s-a oprit.

Înainte ca vreunul din ei să mai poată scoate un cuvînt s-a auzit o bătaie în uşă.

– Nu-i lua în seamă, i-a şoptit Logan lipindu-şi buzele de buzele ei. Bătăile în uşă s-au înteţit şi s-a auzit vocea doamnei Beecham:

– Domnule Scott...

Logan a privit spre uşă. Menajera ştia foarte bine că nu trebuia să-l deranjeze într-un asemenea moment.

– Ce s-a întîmplat? a răbufnit el.

– Avem o... problemă.

– Pot fi deranjat doar dacă a luat casa foc.

– Domnule... a insistat doamna Beecham.

Logan i-a dat drumul lui Madeline din îmbrăţişare şi s-a apropiat de uşă, înjurînd printre dinţi. A deschis-o şi a întrebat:

– Ai ceva să-mi spui, doamnă Beecham?

Menajera evita să-i întîlnească privirea lui Maddy.

– Vă aşteaptă un domn în holul de la intrare.

– Nu am nici o întîlnire stabilită pentru azi.

– Ştiu, domnule, dar e foarte agitat.

– Nu-mi pasă nici dacă face un atac de apoplexie la mine în prag. Spune-i să revină altădată.

Doamna Beecham părea stînjenită.

– Domnule Scott, vizitatorul spune că este lordul Matthews. Pretinde că îşi caută fiica dispărută şi că ea s-ar afla aici.

– Că ar fi... Logan s-a întors spre Madeline, care părea îngrozită. Buzele ei se conturaseră într-un *nu* mut.

Acelaşi cuvînt îi trecea şi lui prin minte. *Nu*... nu din nou... în clipa în care îşi găsise fericirea, totul se năruia. Nu înţelegea ce se întîmpla, cine era de fapt vizitatorul. Tot ce ştia era că faţa lui Maddy, pînă atunci palidă, era acum roşie ca focul. *Nu, Dumnezeule*, şi-a spus. Să fie o greşeală.

A încercat din răsputeri să-şi păstreze o expresie impasibilă, deşi emoţiile îl asaltau. Partea raţională a creierului analiza situaţia. Dacă Maddy era fiica lordului Matthews – cine naiba mai era şi el – însemna că ea îl minţise, nu doar o dată, ci de mai multe ori. Nu-i mai rămînea decît să afle cît de departe mersese ea cu înşelătoria şi care îi fuseseră motivele.

– Trimite-l încoace, a spus el încet.

Lui Logan i se părea că devenise un personaj dintr-o piesă de mîna a şaptea. Fusese distribuit în

rolul ticălosului, Maddy era ingenua neajutorată, iar lordul Matthews era tatăl îngrijorat.

Matthews a intrat timid în încăpere, de parcă s-ar fi temut de ce putea să vadă înăuntru. Avea expresia unui om care crezuse că intră într-o casă respectabilă ca să descopere că era una rău famată. Era trecut de patruzeci de ani, rotunjor, cu bărbia teşită şi început de chelie.

Pentru o clipă, Logan s-a simţit uşurat văzîndu-l, gîndindu-se că nu semăna deloc cu Maddy, deci nu puteau fi rude. Şi totuşi aveau amîndoi expresii identice de acuzare mută. Nu mai încăpeau îndoieli în privinţa identităţii lui Maddy.

– Ce-ai făcut, Madeline? a întrebat în şoaptă Matthews.

Ea era asemenea unei statui, doar capul îi tremura uşor, ca şi cum ar fi încercat să nege prezenţa tatălui ei.

– Eu... veneam azi acasă.

– Ar fi trebuit să vii acum o lună, a răbufnit Matthews. A încercat să-şi recapete stăpînirea de sine, după care s-a întors spre Logan. Domnule Scott, regret că a trebuit să ne cunoaştem în asemenea împrejurări.

– Şi eu regret, a murmurat Logan.

– Sînt lordul Matthews, din Hampton Bishop. Cu două zile în urmă am aflat că fiica mea Madeline lipseşte de la şcoală de o lună. Eu... S-a întrerupt, privind-o din nou pe Madeline. Ar fi trebuit să mă aştept la una ca asta. E cea mai mică dintre cei trei copii ai mei şi pe departe cea mai voluntară. Deşi i-a fost promisă lordului Clifton, nu mi-a preţuit deloc judecata, considerînd că nu e un soţ potrivit pentru ea...

– E bătrîn! a izbucnit Madeline.

– Nu a pus preţ pe judecata mea, a continuat Matthews, cu asprime. Aşa că a urzit un plan pe care ar fi trebuit să-l anticipez. Una din prietenele ei, domnişoara Eleanor Sinclair, mi-a dat detalii despre complot, sub ameninţarea cu excluderea din şcoală.

– Ce complot? A întrebat încet Logan.

Matthew i-a aruncat fiicei lui o privire încărcată de reproş:

– Poate că Madeline doreşte să îţi explice.

Logan s-a foţat să o privească pe fata care stătea lîngă el... inocenta care reuşise să-i redea speranţa şi visele pierdute demult. Pe chip i se citea o vină imensă. Orice ar fi făcut, era clar că acum îl părea rău. Sau poate că regreta doar faptul că se culcase cu el. Voia să afle adevărul, să-l smulgă de la ea. A fixat-o cu privirea, aşteptînd.

Într-un final ea a reuşit să vorbească.

– Nu am vrut să mă mărit cu Clifton. M-am opus cu disperare acestei căsătorii nepotrivite, lucru de care chiar şi Clifton este conştient. Pe cînd eram la şcoală mi-am dat seama că aveam doar o alternativă la sinucidere pentru a opri nunta. A început să se bîlbîie, implorîndu-l din priviri să o înţeleagă: a-aşa că am hotărît să m-mă compromit.

Logan a simţit că i se făcea rău de la stomac. A auzit vocea lui Matthews, venind de foarte departe:

– Se pare, domnule Scott, că tu ai fost ţinta fiicei mele. Spune-mi... este oare posibil... să fi reuşit să ajung la timp?

Logan a aşteptat ca la întrebare să răspundă Maddy. *Spune-i, la naiba!* şi-a spus în gînd, dar ea a rămas tăcută.

– E prea tîrziu, a răspuns el sec.

Matthews şi-a frecat fruntea şi ochii, de parcă durerea era de nesuportat..

Abia atunci Logan a înţeles pe deplin adevărul.

Pentru ea totul fusese doar un joc. În timp ce el fusese chinuit de dor şi de iubire, ea îl jucase pe degetul mic şi-şi bătuse joc de el. A simţit cum roşea din cauza umilinţei, iar asta era doar una dintre emoţiile care îl încercau. *Iarăşi*, şi-a spus. Încă o dată, o femeie îl trădase. Iar acum era şi mai rău ca ultima oară.

A privit-o pe Madeline, care era palidă şi tristă. Nu era cu nimic diferită de o iapă de prăsilă al cărei singur scop în viaţă era să producă urmaşi. Nu avea cum să ceară mai mult de la viaţă. Pentru cele ca ea căsătoria nu avea nimic de-a face cu dragostea, era doar un aranjament economic, o şansă de a urca pe scara socială. Iar Madeline Matthews se folosise de el ca să scape de responsabilităţi.

– De ce eu? a întrebat-o.

Ea a făcut cîţiva paşi spre el, ridicînd mîna spre obrazul lui. Logan a făcut un pas înapoi, instinctiv. Dacă îl atingea, totul se sfîrşea.

Madeline s-a oprit, dîndu-şi seama că el dorea să păstreze distanţa. Nimic din ce se întîmpla nu i se părea real – nici prezenţa tatălui ei, nici aparenta stăpînire de sine afişată de Logan, nici durerea pe care o resimţea ea. Dacă doar cuvintele ar fi putut repara totul! Dacă Logan ar fi putut să înţeleagă că ceea ce începuse ca o rebeliune de şcolăriţă sfîrşise prin a se transforma în iubire! Ar fi făcut orice ca el să nu mai sufere.

– Eleanor mi-a arătat o poză de-a ta, a spus ea, uitîndu-se la chipul pe care îl iubea. Mi-ai părut... izbitor de frumos. A roşit dîndu-şi seama cît de superficială trebuia să pară. Nu, nu sînt cuvintele potrivite. Eu... am început să mă îndrăgostesc de tine încă de atunci şi am vrut... S-a oprit şi a clătinat din cap. Nu reuşea să-şi pună faptele într-o lumină bună.

– Sînt flatat, a spus Logan, fără să pară deloc mulţumit.

– Nu mă înţelegi. Indiferent ce ar fi spus, el s-ar fi considerat insultat. *Te iubesc*, ar fi vrut să-i poată striga, dar nu avea nici un drept să o facă. Şi ar fi dispreţuit-o şi mai mult. S-a întors cu spatele iar tatăl ei s-a apropiat de Logan.

– Domnule Scott, înţeleg că ai intrat fără voie în această poveste. Speram să nu te fi atins de Madeline, dar pe de altă parte nu aveam cum să mă aştept la altceva din partea cuiva ca tine. Probabil că nu îţi pot pretinde reparaţii.

– Ce fel de reparaţii? a întrebat Logan cu răceală.

– Aş fi vrut să fie potrivită şi acum pentru lordul Clifton. Cum acest lucru e imposibil, mă văd nevoit să mă mulţumesc cu tăcerea ta. Şi eu şi familia mea vom înfrunta ruşinea cu cît mai multă discreţie. Vom vedea ce-i va rezerva viitorul. Îţi cer doar să negi orice zvon, în cazul în care ar apărea.

– Cu mare plăcere. Logan nici nu s-a uitat spre Maddy. Nu mai exista pentru el.

– Logan, te rog, i-a şoptit ea. Nu putem lăsa lucrurile aşa.

– Doamna Beecham vă va conduce, a spus cu voce neutră. La revedere, lord Matthews. A ieşit din cameră, fără să ştie încotro se îndrepta. Ştia doar că trebuia să plece de acolo imediat.

S-a trezit în apartamentul lui. A încuiat uşa, ca să fie singur. A rămas un timp în mijlocul încăperii, fără să îndrăznească să gîndească măcar. Dar vocea lui Madeline îi răsuna în minte: *Te iubesc, Logan... te iubesc...*

Era o actriţă mai bună decît ar fi crezut. Păruse complet sinceră. Iar el fusese atît de naiv încît s-o creadă.

Îl usturau ochii. Şi-a dus mîna la ochi, să alunge ceaţa şi a simţit cum îi aluneca o lacrimă pe obraz. „Dumnezeule", a şoptit. În acea clipă se ura pe el însuşi.

Cu un geamăt de disperare a apucat o vază din dinastia Tang şi a aruncat-o cît-colo. Zgomotul porţelanului spart i-a răsunat cu putere în urechi. Părea să fi eliberat totodată un demon distrugător. Fără să-şi dea prea bine seama ce făcea, a smuls un tablou de pe perete şi l-a rupt, după care a trecut la obiectele din preajmă, spărgînd sticlărie şi porţelanuri pînă cînd, într-un final, a căzut în genunchi, cu pumnii însîngeraţi.

A auzit o bătaie în uşă:

– Domnule Scott? Răspunde, te rog. Domnule Scott!

A auzit cheia răsucindu-se în broască şi s-a întors furios spre doamna Beecham şi Denis, care păreau foarte îngrijoraţi.

– Afară! a strigat, cu asprime.

Şocaţi şi înspăimîntaţi, ei s-au retras imediat, lăsîndu-l între cioburile obiectelor lui de artă. Logan a plecat ochii, studiind podeaua. Ceva murise înăuntrul lui... toată căldura, toată tandreţea care l-ar fi putut transforma viaţa. El nu avea să mai fie niciodată la fel. Pentru că nu va mai lăsa pe nimeni să-l rănească.

PARTEA A DOUA

Capitolul 9

– Logan! a exclamat încîntată Julla, ridicîndu-se de pe sofaua lungă, tapiţată în catifea. Era mai împlinită la faţă, rămăşiţe de pe vremea cînd fusese însărcinată, dar cu stilul ei de viaţă alert toate kilogramele în plus aveau să dispară curînd. De fapt, ele nu făceau altceva decît să-i sporească frumuseţea, făcînd-o şi mai atrăgătoare în ochii oricărui bărbat care nu împlinise încă nouăzeci de ani.

Pe chipul ei s-a citit preţ de o clipă îngrijorarea, pe care a ascuns-o imediat sub un zîmbet larg.

Trecuseră două luni de la naşterea moştenitorului familiei Leeds şi abia acum Logan făcuse drumul de la Londra la luxuriantul castel din Warwickshire. Clădirea veche, din piatră de culoarea mierii fusese modificată pentru a fi mai luminoasă şi mai confortabilă. Era locul ideal pentru a expune minunata colecţie de tapiserii, tablouri şi sculpturi pe care Logan le admira enorm. Şi totuşi

cele mai mari comori ale ducelui erau soţia lui şi cei doi copii: Victoria, fiica lor de patru ani, cu părul de culoarea aurului şi Christopher, ultimul sosit.

– Ţi-a luat ceva pînă să vii să-l vezi pe cel mic, i-a reproşat Julia, strîngîndu-i ferm mîna.

– M-am ocupat de fleacuri, cum ar fi teatrul *Capital,* i-a răspuns Logan. S-a apropiat de leagănul din lemn de mahon cu cearşafuri crem, brodate şi s-a uitat la copil. Christopher William, marchiz de Savage şi viitor duce de Leeds dormea cu degetul în gură. Era replica în miniatură a tatălui său, avînd aceleaşi trăsături impunătoare.

Julia s-a aşezat pe sofa şi a zîmbit, mîndră.

– Drăguţ din partea ta să ne trimiţi atîtea daruri, şi mai ales să incluzi unul pentru Victoria. Majoritatea oamenilor nu se mai gîndesc şi la copilul mai mare, ci doar la noul-venit pe lume.

Lîngă ea, pe podea, fiica ei se juca cu darul trimis de Logan, un teatru de jucărie comandat special. Semăna cu teatrul *Capital,* îi imita pînă şi draperiile şi avanscena şi era însoţit de cîteva păpuşi miniaturale, costumate asemenea actorilor.

– Draga mea, i-a spus Julia fiicei ei, el este domnul Scott. Ţi-l aminteşti, nu-i aşa? Trebuie să-i mulţumeşti pentru frumosul cadou pe care ţi l-a trimis.

Victoria rămăsese pe podea, pe jumătate ascunsă de faldurile fustei mamei ei şi-l privea curioasă pe Logan.

Fără să aibă vreo afinitate pentru copii, Logan o privea cu un interes politicos, fără să facă vreo încercare de a se apropia de ea.

– Bună, Victoria, i-a spus zîmbind.

Era un copil frumos, cu părul blond, ondulat şi ochi mari, albaştri.

– Mulţumesc pentru jucărie, i-a spus sfioasă, întorcîndu-i zîmbetul.

Chiar în clipa aceea ducele de Leeds a intrat în cameră. Ca de obicei, Logan a fost izbit de cît de diferit era în viaţa privată. Celor din afară Damon le arăta doar o mască, în timp ce alături de familia lui era cald şi zîmbitor şi îşi alinta nespus de mult fiica.

– Tata! a strigat Victoria şi a străbătut camera în fugă spre el. Damon a ridicat-o în braţe, rîzînd.

– Taci, ştrengăriţo, să nu-l trezeşti pe bebeluş. Iar dacă se întîmplă asta va trebui să te duc afară şi să te rostogolesc prin zăpadă, drept pedeapsă.

Copila a chicotit încîntată şi şi-a înlănţuit braţele în jurul gîtului tatălui ei.

– Iar eu o să-ţi pun zăpadă pe sub guler, tati.

– Sînt convins că ai face asta, i-a răspuns Damon, rîzînd de ameninţarea fiicei lui. S-a întors spre Logan şi buna dispoziţie a părut să mai dispară: Scott, l-a salutat el pe un ton politicos. Nu fuseseră niciodată apropiaţi şi probabil nici nu aveau să fie vreodată. Se învîrteau prin aceleaşi cercuri dar făceau parte din lumi diferite. Julia era singura punte dintre ei, era soţia lui Damon şi colega lui Logan.

Nu era nici un secret că lui Damon i-ar fi plăcut ca soţia lui să nu mai calce niciodată pe scenă, dar îi tolera profesia doar pentru că o făcea fericită. Logan îl respecta pe duce pentru asta, ştiind că doar un bărbat deosebit îi putea permite soţiei lui să se amestece cu cei din controversata lume a teatrului.

– Aveţi un copil frumos, a spus Logan, arătînd spre bebeluşul care dormea. Felicitările mele.

Înainte ca Damon să poată răspunde la compliment, Logan s-a întors spre Julia: cînd te întorci la *Capital*?

– Cînd voi fi în stare, i-a răspuns Julia, amuzată de felul lui abrupt de a o întreba.

Logan a cîntărit-o din priviri:

– Pari suficient de întremată.

– Indiferent de starea de sănătate a soţiei mele, a intervenit Damon, copilul e prea mic. Deocamdată nu se pune problema să se întoarcă la Londra.

Victoria a ridicat capul şi a întrebat, curioasă:

– Vrea să o ia pe mama de lîngă noi, tati?

– Bineînţeles că nu, Tori, i-a răspuns el cu blîndeţe. Hai să mergem la grajd, să vedem caii. Între timp, mama îi va explica domnului Scott că teatrul nu este nicidecum centrul universului.

– Nu-i uita haina, a strigat Julia în urma lor, rîzînd. S-a întors surîzătoare spre Logan şi i-a făcut semn să se aşeze pe scaunul din faţa ei. Eram cît pe ce să cred că ai uitat de existenţa mea.

– Ţi-am spus că am fost foarte ocupat. Logan s-a aşezat, întinzîndu-şi picioarele lungi şi privindu-şi absent vîrful pantofilor. Teatrul nu se conduce uşor fără tine, sînt nevoit să recunosc.

Julia a început să adune păpuşile împrăştiate pe jos.

– Îmi pare rău că nu ţi-am putut fi aproape atunci cînd ai fost bolnav...

– Nici nu te-aş fi lăsat, a asigurat-o el. Puteai pune în pericol viaţa bebeluşului.

– Oricum, se pare că ai fost pe mîini pricepute.

Au tăcut amîndoi pentru că nu doreau să pomenească numele lui Madeline.

– Am citit cronicile din *Times*, a continuat Julia. Nu au fost prea favorabile, în ultima vreme.

– Criticii n-au decît să se spînzure, a spus Logan. Toate scaunele sînt ocupate, seară de seară. Doar asta contează.

În ziare se menţiona o serie de interpretări aşa-numite „fără suflet" ale lui Logan, perfecte din punct de vedere tehnic dar lipsite de emoţie. Din nefericire, nici măcar el nu putea să nu fie de acord. Singurul lucru pe care se bazase dintotdeauna, legătura cu publicul, dispăruse. Dar nu-i păsa. Nu-l mai interesa nimic, acum.

Pînă şi interesul lui în ceea ce privea compania se evaporase, fiind înlocuit de o atitudine posacă. Toţi păreau să-i fie acum împotrivă. Actorii nu-i mai suportau indicaţiile, regizorii îi reproşau lipsa de maniere... şi aveau de comentat şi în legătură cu interpretările lui, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu înţeleg ce vrei să transmiţi publicului atunci cînd îţi spui replica aşa, îndrăznise să se plîngă Arlyss Barry în timpul repetiţiilor, cu o zi înainte.

– Vezi-ţi de jocul tău, răbufnise Logan. Lasă-mă pe mine.

– Dar personajul meu...

– Joacă-l cum vrei. Ce-mi pasă mie?

Arlyss continuase repetiţia fără tragere de inimă, citind replicile aproape în batjocură. Logan fusese tentat să o amendeze, dar s-a temut că astfel ar fi aprins scînteia unei revolte.

Poate că atmosfera din teatru avea să revină la normal odată cu întoarcerea Juliei, care avea o mare influenţă asupra tuturor şi ştia să fie diplomată. Poate că jucînd alături de ea Logan avea să redescopere rezervorul lăuntric de emoţii care îi însoţiseră mereu interpretările.

O nouă tăcere s-a aşternut între ei, apoi Julia a îndrăznit să abordeze subiectul de la care păreau să izvorască toate:

– Mai ştii ceva de Madeline?

El a privit-o fără să-i răspundă.

– Arlyss nu a putut să-mi spună prea multe, i-a şoptit Julia. Nimeni nu ştie mare lucru. Restul a trebuit să-l ghicesc.

Logan i-a povestit pe scurt totul.

– Se pare că Madeline a decis să scape de logodnicul ei renunţînd la virginitate, a concluzionat el sec. Şi m-a ales pe mine să o ajut.

Julia îl privea consternată. A lăsat deoparte colecţia de păpuşi.

– Şi voi doi aţi...?

– Cum să rezişti farmecului ei?

Julia se încruntase.

– Probabil că ţi-ai dat seama ce a plănuit Maddy doar după ce... Vocea i s-a stins. Oh, Logan, a şoptit ea.

– Nici o problemă, a spus el. Domnişoara Matthews şi-a atins scopul iar eu m-am simţit bine atunci cînd am ajutat-o. Toată lumea e mulţumită. Pentru că Julia continua să-l privească atentă, s-a ridicat de pe scaun şi a început să se plimbe prin cameră de parcă s-ar fi aflat într-o celulă.

Majoritatea bărbaţilor ar fi uitat cu uşurinţă cele întîmplate, poate că s-ar fi considerat chiar norocoşi să fi primit în dar virginitatea unei fete frumoase, fără obligaţii. De ce era el atît de tulburat? De ce trădarea lui Madeline era atît de dureroasă – la fel de dureroasă ca în ziua în care plecase?

Logan reuşea să-şi umple zilele cu munca şi cu obligaţiile sociale, aşa că imaginea lui Madeline îi

apărea doar rareori în minte. Dar noaptea o visa mereu. Îl îngrijise cu atîta tandreţe cînd fusese bolnav, îl îmbăiase, îl hrănise şi îl răcorise, făcîndu-i suferinţa mai uşor de suportat. Nu mai simţise niciodată nevoia să fie îngrijit... şi asta, mai mult ca orice, îl făcuse să o iubească.

Cînd înţelesese că Maddy făcuse totul doar ca să-şi atingă propriul scop aproape că înnebunise. Noaptea, în întuneric, se zvîrcolea în pat iar dimineţile se trezea epuizat şi furios, urîndu-se pe el însuşi şi pe toţi cei care erau suficient de ghinionişti să-i iasă în cale.

– Nu cred că a existat răutate în faptele lui Maddy, a spus încet Julia. Ci doar o inconştienţă de copilă. Sînt convinsă că a fost un lucru nevinovat – nu se poate să fi înţeles exact ceea ce făcea.

El a făcut un gest, reducînd-o la tăcere.

– Ajunge. Să nu mai vorbim despre ea. Avem de discutat lucruri mai importante.

– Cum poţi să spui asta cînd e evident că nu ţi-ai revenit încă după cele întîmplate?

– Nu vreau să vorbesc despre ea.

– Logan, nu îţi vei găsi pacea pînă cînd nu vei afla o cale de a o ierta pe Maddy.

– Mai pomeneşte-i o dată numele, a şuierat el, şi parteneriatul nostru se sfîrşeşte. Ameninţarea era cît se poate de serioasă.

Brusc, Julia a redevenit ducesă:

– Nu-mi place tonul tău, i-a spus înălţînd capul cu mîndrie.

– Iartă-mă, ducesă, a spus el cu o curtoazie exagerată.

Iritarea Juliei a dispărut la fel de repede cum apăruse.

– Cînd aveam vîrsta ei, a spus evitînd să pomenească numele lui Madeline, şi eu am fugit de acasă pentru un motiv similar. Voiam să scap de planurile tatălui meu în ceea ce mă privea. Nu o pot condamna pentru asta, şi nici tu nu ar trebui să o faci.

– Nici nu o fac. O condamn pentru că a fost o mincinoasă şi o manipulatoare.

– Ce se va întîmpla acum cu ea?

– Nu-mi pasă.

– Bineînţeles că îţi pasă, i-a răspuns Julia privindu-i profilul mohorît. Nu-ţi mai poţi vedea de treabă aşa cum ar trebui, întreaga companie este în pragul revoltei iar cronicarii te sfîşie. Ai slăbit, ceea ce înseamnă că nu mănînci şi arăţi de parcă ai fi mahmur. Asta e mai mult decît o simplă mîndrie rănită. Din cîte văd eu, totul în jurul tău s-a năruit.

Nu era vorba de mahmureală. Erai mahmur atunci cînd încetai să mai bei, ceea ce nu avea să se întîmple prea curînd. Logan i-a aruncat Juliei o privire plină de răceală.

– Nu se năruie nimic. Orice actor are parte şi de critici nefavorabile de-a lungul carierei. Acum a venit şi rîndul meu. Mai mult decît atît, actorii teatrului *Capital* vor trebui să înţeleagă că nu mai sînt dispus să-i cocoloşesc. Şi am slăbit pentru că am făcut mai multe fandări decît de obicei, pregătind un rol. Aş vrea ca un lucru să fie foarte clar: nu am iubit-o *niciodată* pe Madeline. Am dorit-o, am avut-o şi am terminat cu ea.

O bătaie în uşă a venit ca o întrerupere binevenită. O servitoare a intrat în cameră purtînd o tavă din argint cu ceştile de ceai. În trecere, i-a aruncat lui Logan un zîmbet timid.

– Nu trebuie neapărat să fii sincer cu mine, i-a spus Julia în şoaptă, privindu-l exasperată. Dar măcar fii cinstit cu tine însuţi.

Se lăsa seara pe Somerset Street iar inima lui Madeline bătea cu putere cînd a coborît din trăsură: Se uita la casa doamnei Florence cu un amestec de speranţă şi teamă.

– Să spun vizitiului să coboare valizele? a întrebat servitoarea.

Madeline a ezitat puţin înainte să răspundă.

– Nu ştiu dacă vom rămîne, Norma. Te rog să mă aştepţi în trăsură cîteva minute, cît îmi vizitez eu prietena.

– Da, domnişoară.

Madeline i-a zîmbit recunoscătoare. Doar datorită blîndei şi înţelegătoarei cameriste putuse să-i facă o vizită doamnei Florence. Madeline ar fi trebuit să ajungă în acea zi acasă la sora ei Justine, pentru o vizită de o lună. Cu ajutorul unui bilet măsluit trimis surorii ei şi a unei mite date vizitiului, Madeline era aşteptată abia a doua zi.

– Îţi mulţumesc, Norma, a spus în şoaptă. Nici nu ştii cît îţi sînt de recunoscătoare pentru că o pot vizita în secret pe doamna Florence. Ştiu cît de mult rişti ajutîndu-mă.

– Te cunosc de atîţia ani, domnişoară, i-a răspuns Norma. Eşti o fată bună, cu suflet mare – cea mai bună din toată familia Matthews, îndrăznesc să spun. Toţi servitorii s-au întristat văzîndu-te cît suferi. Iar dacă vizita la prietena ta te va mai alina, merită orice risc. Camerista s-a întors în trăsură şi şi-a acoperit picioarele cu o pătură groasă.

Madeline a păşit cu grijă pe aleea îngheţată care ducea la casa doamnei Florence. Trecuseră două luni de cînd plecase de acolo şi nu ştia la ce fel de primire să se aştepte. Probabil că doamna Florence nu avea să o alunge – era prea politicoasă ca să facă aşa ceva. Cu toate astea, Madeline a bătut stînjenită la uşă.

După ce părăsise Londra Madeline îi scrisese o scrisoare în care îi dădea explicaţii şi îşi cerea scuze, cerîndu-i totodată să nu-i răspundă, pentru că părinţii îi interziseseră orice legătură cu exteriorul. Probabil că toţi cei care o cunoscuseră aveau impresia că dispăruse fără urmă.

Părinţii ei făcuseră o mulţime de planuri, pînă la a o trimite în străinătate, ca domnişoară de companie a unei rude vîrstnice. Cel mai tare îi înfuriase atunci cînd le spusese că oricare din opţiuni era mai bună decît să se căsătorească cu lordul Clifton.

Lordul şi lady Matthews primiseră vizita lordului Clifton, care venise să pună formal capăt logodnei şi să-şi recupereze inelul. În timp ce stătea în faţa lui, văzîndu-l cît era de indignat, Madeline nu se putuse să nu se abţină să nu zîmbească stins. Doar gîndul la Logan şi durerea pe care i-o provocase au împiedicat-o să se simtă triumfătoare.

– Am amanetat inelul, lord Clifton, i-a spus fără urmă de remuşcare.

El arăta ca un broscoi lovit de apoplexie:

– Mi-ai amanetat inelul? Ca să-ţi finanţezi complotul?

– Da, domnule.

Privirea lui ultragiată s-a mutat de la chipul ei hotărît la cele uluite ale părinţilor ei şi înapoi.

– Ei bine, a şuierat el furios, se pare că am fost scutit de o greşeală imensă. Regret doar că nu mi-am dat seama mai devreme că nu erai potrivită să-mi fii soţie.

– Lord Clifton, a intervenit Agnes, nu vă pot spune cît de mult regretăm...

– Nu. Eu sînt cel care are regrete – pentru voi toţi. I-a aruncat lui Madeline o privire încărcată de dispreţ. Nu ştiu ce se va alege de tine. Sper că eşti conştientă de ce ai fi putut avea, dacă nu ai fi fost atît de proastă.

– Ştiu exact la ce am renunţat, l-a asigurat Madeline cu o undă de ironie şi un zîmbet dulce-amar. Reuşise să scape de lordul Clifton, dar preţul fusese mare. Nu numai pentru ea, ci şi pentru Logan.

Îi părea rău şi pentru părinţii ei. Suferinţa lor era evidentă. În special cea a mamei ei.

– Nu pot să nu mă gîndesc la ce va spune lumea, spusese Agnes cu voce stinsă, iar broderia îi tremura în mînă. Nu voi putea suporta ruşinea pe care ne-a adus-o Madeline. E clar că trebuie să plece în străinătate. Vom spune că a decis să-şi termine studiile pe continent.

– Cît timp va trebui să stau departe? întrebase Madeline, înroşindu-se. Nu-i era uşor să o asculte pe mama ei plănuind cum să scape de ea.

– N-am idee, i-a răspuns ea scurt. Oamenii au memoria lungă. Vor trece ani pînă cînd scandalul va fi uitat. Fată prostuţă, nici nu-ţi dai seama cît de bine ţi-ar fi fost dacă te măritai cu lordul Clifton!

– Ţi-am spus că nu-l vreau, i-a spus Madeline calmă. Nu mi-aţi dat de ales. Sînt dispusă să accept consecinţele faptelor mele.

– Nu ai regrete? a întrebat-o Agnes ultragiată. Ceea ce ai făcut este un păcat, o faptă crudă.

– Ştiu, a şoptit Madeline. Nu o să-mi iert niciodată că l-am făcut să sufere pe Scott. În ceea ce priveşte restul...

– Nu l-ai făcut să sufere pe actorul acela desfrînat, ci pe tine! Ţi-ai distrus viaţa şi ai pogorît ruşinea asupra noastră.

Madeline tăcuse, convinsă că era ceva în neregulă cu ea... pentru că nu o chinuia deloc ruşinea adusă familiei ei, ci doar durerea pe care i-o provocase lui Logan. Amintirea chipului lui în dimineaţa în care se despărţiseră – atît de inexpresivă, de controlată – o aducea în pragul agoniei.

Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, s-ar fi purtat cu totul altfel. Ar fi avut încredere în Logan şi ar fi fost sinceră cu el, în speranţa că ar fi ascultat-o. Tînjea să-l poată alina, să-l mai vadă o singură dată, să fie sigură că era bine. Dar bunul simţ îi spunea că aşa ceva nu era posibil. Trebuia să plece cît mai departe şi să salveze ce mai era de salvat din viaţa ei.

Din nefericire, acest lucru era foarte dificil.

Uşa s-a deschis şi servitoarea doamnei Florence, Cathy, a scos capul afară.

– Da? A făcut ochii mari cînd a văzut-o pe Madeline. Oh, domnişoară Maddy!

– Bună, Cathy, a spus Madeline. Ştiu că este o oră destul de nepotrivită, dar vin de departe. Crezi că doamna Florence mă poate primi?

– Fug să o întreb, domnişoară Maddy. Tocmai şi-a terminat cina.

Rămasă în prag, Madeline a inspirat aroma de vanilie atît de liniştitoare şi de familiară. Panica a

părăsit-o cînd a văzut-o pe doamna Florence apropiindu-se. Într-o mînă ţinea un baston din mahon, încrustat cu argint. Acesta scotea un zgomot surd ori de cîte ori înainta cîte un pas.

– Maddy, a spus ea cu blîndeţe.

– Te-ai rănit cumva? a întrebat-o Madeline îngrijorată.

– Nu, draga mea. Numai că vremea rece îmi pătrunde uneori în oase. I-a luat mîna lui Madeline între degetele ei reci. Ai fugit din nou, copilă?

Madeline a simţit un val de recunoştinţă. Era singura figură prietenoasă pe care o vedea în ultimele două luni.

– Trebuia să te văd. Am nevoie să mă destăinui cuiva. Şi ştiu că nu mi-ai dezvălui nimănui secretul... şi că nu mă vei judeca.

– Nu ai şi tu o bunică?

– Doar una, din partea mamei. Madeline s-a gîndit o clipă la bunica ei cea aspră şi profund religioasă. Dar nu cred că mi-ar putea fi de ajutor.

– Părinţii tăi nu se vor alarma cînd vor vedea că ai plecat?

Madeline a clătinat din cap:

– Le-am spus că plec în vizită la sora mea Justine, Cred că s-au bucurat să dispar o vreme de acasă. Le-am provocat destule necazuri. A făcut o pauză, după care a continuat cu voce stinsă: iar altele mă tem că abia urmează.

Doamna Florence i-a susţinut privirea. Ochilor ei nu le scăpa nimic, niciodată. A bătut-o uşurel pe umăr.

– Înţeleg de ce eşti aici, draga mea. Ai avut dreptate să vii la mine – mai multă decît bănuieşti.

Intră în salon, copilă. Îi spun eu vizitiului să-ţi aducă valizele. Poţi să rămîi la mine cît timp doreşti.

– Am şi camerista cu mine...

– Îi vom găzdui pe amîndoi, şi pe ea şi pe vizitiu. S-a întors spre servitoarea care aştepta: Cathy, adu-i ceva de mîncare în salon musafirei noastre.

– Nu mi-e foame, a protestat Madeline.

– Ai slăbit, Maddy... şi nu e sănătos pentru cineva în situaţia ta.

S-au privit cu subînţeles.

– Cum de ţi-ai dat seama? a întrebat-o Madeline.

– Cum să nu-mi dau? Doamna Florence a privit-o cu tristeţe. Ochii tăi spun totul. Să înţeleg că familia ta nu a aflat încă?

– Nu, a răspuns Madeline cu voce stinsă. Şi nu mă simt în stare să le spun. Mă simt... foarte singură, doamnă Florence.

– Haide înăuntru, draga mea, şi vom sta de vorbă.

Strigăte de entuziasm şi aplauze furtunoase l-au însoţit pe Logan la ieşirea de pe scenă. Fusese o reprezentaţie reuşită, deşi după părerea lui propria interpretare lăsase de dorit. Încercase să surprindă adîncimile sufleteşti pe care le presupunea rolul lui, dar o făcuse fără prea mare tragere de inimă.

Logan i-a ignorat pe actorii şi recuziterii care încercau să-i atragă atenţia. A intrat în cabina lui şi şi-a scos cămaşa, aruncînd-o pe podea. În timp ce se îndrepta spre măsuţa pe care era aşezat ligheanul în care se spăla a văzut ceva cu coada ochiului. S-a întors rapid şi a privit-o mirat pe femeia în vîrstă aşezată în colţ.

Se uita la el cu calm, ca şi cum ar fi avut toate drepturile din lume să se afle acolo. Deşi era mică de statură avea o prezenţă care impunea şi îşi purta anii cu o mîndrie regală. Mîna cu vene proeminente, încărcată de bijuterii, era încleştată pe mînerul unui baston elaborat, din argint. Părul ei era acum de culoarea piersicii, dar era clar că fusese cîndva roşu ca focul. Ochii ei căprui străluceau plini de interes, fixîndu-l.

– Mi s-a spus că pot aştepta aici, i-a zis ea.

– Nu obişnuiesc să primesc vizitatori în cabina mea.

– Jocul a fost acceptabil, a continuat ea, ignorîndu-i remarca. Curat şi ritmat.

Logan a zîmbit ironic, întrebîndu-se cine naiba era.

– Ai fost un Othello mulţumitor, a continuat ea. Orice alt actor ar fi considerat-o ca fiind performanţa vieţii. Numai că eu te-am văzut interpretîndu-l pe Iago, cu cîţiva ani în urmă. Pot să spun că te-am preferat în acel rol... ai fost magistral. Ai un talent unic, atunci cînd te decizi să-l foloseşti. Mi-am spus adesea că e mare păcat că nu am putut juca împreună, dar vremea mea trecuse demult atunci cînd tu abia îţi începeai cariera.

Logan o privea cu atenţie. Părul ei roşu, figura vag familiară, referirile la teatru...

– Doamna Florence? a spus el întrebător. Ea a dat din cap. Nu era prima oară cînd un coleg dorise să-l cunoască, dar niciunul nu fusese atît de direct ca ea. I-a dus mîna la buze. E o mare onoare să vă cunosc, doamnă.

– Ştii probabil că avem o prietenă comună, pe ducesa de Leeds. O femeie minunată, nu crezi? Şi-a început cariera în teatru ca protejată a mea.

– Da, ştiu, a spus Logan îmbrăcînd un halat de brocart. A luat borcanul cu cremă de salvie şi un prosop şi a început să-şi cureţe bronzul care îl făcuse să semene cu Othello. Doamnă Florence, de obicei am nevoie de cîteva minute de intimitate după o reprezentaţie. Dacă ai vrea să aştepţi în salonul verde...

– Rămîn aici, i-a răspuns ea ferm. Am venit să-ţi vorbesc despre o chestiune personală urgentă. Nu e cazul să fii pudic cu mine. Am fost în camerele multor bărbaţi, la urma urmei.

Logan a rîs admirativ. Intrase cu aplomb în cabina lui şi-i pretindea atenţie.

– Foarte bine, doamnă, a spus el sec continuînd să-şi cureţe faţa şi gîtul. Vorbeşte. Voi încerca să-mi înfrîng pudoarea.

Ea i-a ignorat remarca sarcastică şi a vorbit, hotărîtă:

– Probabil că nu eşti la curent cu faptul că domnişoara Madeline Matthews mi-a fost chiriaşă în perioada în care a lucrat aici, la *Capital*.

Numele ei, rostit pe neaşteptate, i-a răsucit un cuţit în rană. Trăsăturile i s-au împietrit:

– Îţi sugerez să pleci, dacă ai venit să discutăm doar despre asta.

– Domnişoara Matthews a sosit acasă la mine în seara aceasta, a continuat doamna Florence. Acum doarme. Şi trebuie să-ţi spun că nu este la curent cu hotărîrea mea de a te vizita...

– Ajunge! Logan a lăsat jos prosopul şi s-a îndreptat spre uşă. Cînd mă voi întoarce vreau să nu mai găsesc pe nimeni în cabina mea.

– Crezi că eşti singurul care se simte rănit? l-a întrebat ea. Eşti foarte arogant, tinere!

– Iar tu eşti o bătrînă băgăcioasă, i-a răspuns el cu răutate. La revedere.

Doamna Florence părea mai degrabă amuzată decît oripilată de insulta primită.

– Am unele informaţii importante pentru tine, Scott. Dacă refuzi să mă asculţi vei regreta într-o bună zi.

Logan s-a oprit în prag.

– Voi risca.

Doamna Florence şi-a încrucişat mîinile pe mînerul bastonului şi l-a privit cu ochi strălucitori.

– Madeline aşteaptă un copil. Oare asta înseamnă ceva pentru tine? Se uita la el cu atenţie, în tăcere, părînd să savureze tulburarea pe care o provocase.

Logan rămăsese cu privirea fixată pe perete. Inima îi bătea acum cu putere, răsunîndu-i în urechi. Era probabil o minciună inventată de Madeline ca să-l manipuleze în continuare.

A clătinat din cap, orbeşte.

– Nu. Nu înseamnă nimic.

– Înţeleg. Bătrîna îl privea cu ochi pătrunzători. Ştii bine ce se va întîmpla cu Maddy. Într-o familie ca a ei, singura cale este să nască în secret şi să dea copilul unor străini. Fie asta, fie va trebui să plece în lumea largă şi să încerce să se descurce pe cont propriu, pentru ea şi copilul ei. Nu cred că-ţi poate fi pe plac vreuna din aceste alternative.

El s-a forţat să ridice din umeri.

– Să facă orice doreşte, din partea mea.

– Refuzi să-ţi asumi responsabilitatea?

– Da.

Acum îl privea cu dispreţ.

– Se pare că nu eşti deloc diferit de tatăl tău.

Logan a izbucnit, înfuriat:

– De unde naiba îl cunoşti pe Paul Jennings?

A ridicat mîna de pe baston şi i-a făcut semn:

– Vino încoace, Scott. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Du-te naibii!

Ea a clătinat din cap, văzînd cît era de încăpăţînat. Şi-a deschis săculeţul şi a scos o casetă mică, verde, din lemn lăcuit.

– Este un dar... O parte din trecutul tău. Nu am nici un motiv să te înşel, crede-mă. Vino să arunci o privire măcar. Nu eşti curios deloc?

– Nu ai nici o legătură cu trecutul meu.

– Ba am, i-a răspuns ea. Soţii Jennings nu au fost părinţii tăi buni. Le-ai fost încredinţat pentru că mama ta a murit la naştere iar tatăl tău nu a vrut să aibă de-a face cu tine.

O privea de parcă ar fi fost nebună.

– Nu te uita aşa la mine, i-a spus doamna Florence zîmbind slab. Nu mi-am pierdut încă minţile.

El s-a apropiat încet.

– Arată-mi.

Ea a scos cîteva miniaturi cu rame aurii şi i l-a aşezat în palmă. În ele era portretul unei fetiţe cam de seama Victoriei, fiica Juliei. Era un copil frumos, cu o bonetă roz aşezată peste buclele roşii. Logan s-a uitat la micul portret şi i l-a înapoiat fără vreun comentariu.

– Nu înţelegi, nu-i aşa? l-a întrebat femeia şi i-a întins o altă miniatură. Poate că asta te va ajuta.

Logan se uita la femeia frumoasă, cu trăsături puternice dar bine proporţionate. Părul ei bogat, cîrlionţat fusese ridicat în creştet. Părea încrezătoare, înclinată spre flirt, cu ochi de un albastru intens care păreau să privească direct în ochii lui.

Examinînd mai bine portretul şi-a dat seama că era de fapt versiunea lui feminină.

– Vrei să recunosc că există o anume asemănare, a murmurat Logan. Foarte bine, o văd şi eu.

– Ea a fost mama ta, i-a spus doamna Florence, punînd miniatura la loc. Se numea Elizabeth.

– Mama mea era – *este* – Mary Jennings.

– Spune-mi atunci cu care dintre părinţi semeni. Sau cu care dintre fraţii tăi. Cu niciunul, pot să pun pariu. Dragul meu băiat, tu nu aparţii acelei familii. Nu ai făcut niciodată parte din ea. Eşti de fapt fiul ilegitim al fiicei mele – eşti nepotul meu. Poate că îţi este greu să accepţi adevărul, dar adînc în inima ta trebuie să recunoşti că aşa este.

El a rîs:

– Am nevoie de ceva mai multe dovezi. Un set de miniaturi nu este de ajuns, doamnă.

– Întreabă-mă orice vrei.

Logan şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a sprijinit de uşă.

– Bine. Spune-mi de ce nu ne-am cunoscut pînă acum... bunică.

– Mult timp nu am ştiut de existenţa ta. Tatăl tău mi-a spus că ai murit odată cu mama ta. A ţinut secretă naşterea ta şi te-a dat în grija familiei Jennings. Tatăl tău şi cu mine nu ne-am înţeles niciodată iar el a vrut să fie sigur că nu voi avea nici un fel de influenţă asupra ta. Sînt convinsă că s-a temut că, dacă ne vom cunoaşte, te voi atrage spre lumea teatrului şi a vrut să prevină asta cu orice preţ. Mama ta a fost actriţă, ştii...

Doamna Florence a făcut o pauză iar faţa i s-a luminat de un zîmbet.

– Nu ştii cîtă plăcere îmi face succesul tău, dragul meu băiat. Într-un fel este răzbunarea perfectă. După cît s-a chinuit tatăl tău să te împiedice, tu ţi-ai găsit drumul spre teatru... şi ai devenit unul dintre marii actori ai timpului tău.

Logan s-a îndepărtat de uşă. Deşi nu credea nici un cuvînt, a simţit nevoia să bea ceva. S-a apropiat de dulăpiorul din colţul camerei şi a căutat pînă cînd a găsit o sticlă de coniac.

– Ce idee excelentă! A auzit vocea femeii, în spatele lui. Puţin alcool îmi va alunga frigul din oase.

Logan a găsit într-un sfîrşit şi un pahar curat. I-a turnat nişte coniac şi i-a întins paharul, apoi a luat o înghiţitură direct din sticlă. O senzaţie de căldură i-a cuprins gîtul şi pieptul.

– Continuă, i-a spus. Aş vrea să aud şi sfîrşitul acestei poveşti captivante. Cum de ai aflat că aş fi bastardul fiicei tale?

Ea l-a privit mustrător la auzul cuvintelor pe care le folosise dar a continuat, calmă.

– Nu am bănuit nimic pînă în clipa în care te-am văzut pe scenă, pe cînd aveai cam douăzeci de ani. Asemănarea izbitoare cu fiica mea m-a frapat. Am început să pun întrebări despre trecutul tău şi suspiciunile s-au adîncit. Aşa că m-am dus la tatăl tău şi l-am acuzat că mi-a ascuns existenţa unui nepot. A recunoscut totul. La vremea aceea nu-i mai păsa dacă aflam sau nu de existenţa ta. Iar tu hotărîseşi deja să devii actor, aşa că nu mai putea face nimic care să te întoarcă din drum.

– Mie de ce nu mi-ai spus nimic?

– Nu aveai nevoie de mine pe-atunci. Aveai familie şi nu te îndoiai cîtuşi de puţin de identitatea ta. Nu avea rost să te bulversez sau să fac ceva

care ţi-ar fi putut afecta cariera. I-a zîmbit şi l-a privit pe deasupra ochelarilor şi a mai luat o înghiţitură de coniac. Am fost mereu la curent cu ceea ce făceai, prin intermediul Juliei. Fără să mă ştie nimeni, mi-am făcut griji pentru tine şi m-am bucurat de succesele tale.

– Julia a ştiut?

– Nu, a spus ea repede. Nu era nevoie ca ea să ştie. Cred că singurii care îţi cunoaştem adevărata identitate sîntem eu, Jennings şi bineînţeles tatăl tău.

Logan a zîmbit sarcastic:

– De-abia aştept să aflu cine este.

– Nu ştii? i-a răspuns ea cu blîndeţe. Credeam că ţi-ai dat seama, de-acum. Îi semeni în multe privinţe. Este contele de Rochester, dragul meu băiat. De aceea ţi-ai petrecut copilăria pe domeniul lui, la umbra conacului său. Dacă nu mă crezi, du-te la el şi întreabă-l.

Logan s-a întors cu spatele, împiedicîndu-se de măsuţa de machiaj. Cu gesturi neîndemînatice a pus sticla jos şi s-a sprijinit de suprafaţa netedă. Rochester era tatăl lui... nu era posibil.

Nu putea fi adevărat. Dacă era aşa, însemna că Andrew îi era frate vitreg. Nici măcar Rochester nu putea fi într-atît de crud, nu putea să-şi privească fiii crescînd împreună fără să le spună că erau rude. Unul crescuse în lux, în bogăţie, iar celălalt cunoscuse doar foame şi abuzuri.

– Nu se poate... Logan şi-a dat seama că vorbise cu voce tare abia cînd a auzit-o pe doamna Florence răspunzîndu-i.

– Acesta este adevărul, dragul meu. Îmi pare rău că ţi-am spulberat iluziile. Sper doar că soţii

Jennings au fost nişte părinţi cumsecade. Rochester a avut grijă cel puţin ca tu să creşti sub ochii lui.

Amărăciunea aproape că l-a înecat. Ar fi vrut să-i spună ce fel de viaţă dusese, cît suferise din cauza brutalităţii lui Jennings şi a indiferenţei aşa-zisei lui mame. Iar Rochester ştiuse toate astea. Logan a tăcut însă, strîngînd din dinţi. Din nefericire, nu a părut să fie în stare să-şi ascundă adevăratele sentimente.

– Ei bine, a spus doamna Florence privindu-l cu atenţie, înţeleg că nu au fost vremuri tocmai fericite. Este şi vina mea, în parte. Nu ar fi trebuit să-l cred pe Rochester – ar fi trebuit să cer dovezi legate de aşa-zisa ta moarte. Dar am fost prea absorbită de durerea pierderii fiicei mele.

Logan simţea că i se învîrte capul. A căutat pe pipăite un scaun şi s-a aşezat. A auzit o bătaie în uşă şi vocea unui angajat care venise să-i ia costumul la spălat.

– Sînt ocupat! i-a strigat. Vino mai tîrziu.

– Domnule Scott, vă aşteaptă nişte admiratori...

– Îl omor pe cel care îndrăzneşte să intre pe uşă. Lăsaţi-mă în pace.

– Am înţeles, domnule. În cabină s-a lăsat din nou tăcerea.

– Julia a avut dreptate în ceea ce te priveşte, a spus într-un final doamna Florence, terminînd băutura din pahar. Mi-a spus cîndva că nu eşti fericit. Este unul dintre motivele pentru care am încurajat-o pe Madeline să te seducă. I-a susţinut fără să clipească privirea uimită, acuzatoare. Da, am ştiut totul despre planul ei, deşi nu eram foarte sigură în privinţa motivaţiei. Am sperat să te îndrăgosteşti de ea. Am crezut că o fată ca Madeline te va face fericit.

– De ce naiba te-ai amestecat în viaţa mea? i-a spus el cu sălbăticie.

Doamna Florence nu a părut impresionată de accesul lui de furie.

– Păstrează-ţi pasiunea pentru scenă, l-a sfătuit ea. Poate că am greşit, dar urletele tale nu vor schimba nimic.

A reuşit cumva să-şi recapete calmul.

– De ce acum? a întrebat-o el printre dinţi. Dacă tot ce mi-ai spus este adevărat – deşi eu nu cred nici un cuvînt – de ce ai venit tocmai acum?

Ea i-a zîmbit uşor provocator.

– Istoria pare să se repete. Mi s-a părut o ironie faptul că eşti pe cale să te comporţi asemenea tatălui tău şi să-ţi condamni copilul la o viaţă asemănătoare cu a ta: nu va avea cine să-l apere, cine să-i asigure cele necesare. Am crezut că dacă te determin să-ţi conştientizezi trecutul vei avea şansa să te porţi onorabil faţă de Maddy.

– Şi dacă nu vreau? a răbufnit el, roşu la faţă. Nu poţi face nimic, nu-i aşa?

– Dacă nu vii după Maddy, eu am posibilităţile financiare să-i asigur ei şi copilului o viaţă confortabilă. Copilul ei este strănepotul meu şi voi face orice îmi stă în putere să-l ajut... să-i ajut pe amîndoi.

Logan o privea clătinînd din cap. Părea fragilă dar avea o voinţă uimitoare.

– Joci dur, i-a spus el. Aproape cred că sîntem rude.

Doamna Florence părea să-i fi citit gîndurile. I-a zîmbit iar.

– Cînd mă vei cunoaşte mai bine nu te vei mai îndoi de asta, dragul meu. S-a ridicat de pe scaun,

s-a sprijinit în baston iar Logan a sărit să o ajute, cu un gest automat. Plec acasă, i-a spus. Vii cu mine, Scott? Sau ai de gînd să ignori buclucul la care şi tu ai contribuit?

I-a dat drumul şi s-a strîmbat. Singurul lucru onorabil pe care îl putea face era să se căsătorească cu Madeline. Dar i se părea scandalos de-a dreptul să fie forţat să facă asta. În plus, el nu fusese niciodată un bărbat onorabil.

S-a uitat lung la sticlă, tentat să bea pînă avea să uite de toate.

– O să cheleşti de tot dacă nu încetezi, i-a spus doamna Florence.

Logan şi-a dat seama că revenise la vechiul obicei de a se trage de părul din frunte atunci cînd era absorbit de ceva. A lăsat mîna jos, bombănind.

– Ai mîndria rănită pentru că Maddy te-a păcălit, i-a spus doamna Florence. Sînt convinsă că vei avea nevoie de timp ca rănile să se vindece. Dar dacă vei reuşi să priveşti dincolo de asta, vei vedea că o fată speriată are nevoie de ajutorul tău...

– Ştiu care îmi este datoria, a spus el sec. Numai că nu ştiu dacă o voi mai putea privi vreodată în ochi pe Madeline.

Doamna Florence s-a încruntat, bătînd nerăbdătoare cu bastonul în podea în timp ce el s-a apropiat din nou de masă şi a mai luat o gură de coniac. Simţea nevoia să o pedepsească pe Madeline, să o umilească, aşa cum făcuse şi ea... şi totuşi abia aştepta să o revadă.

– Vii cu mine? l-a întrebat doamna Florence.

El a lăsat jos sticla şi a dat din cap.

– Şi ce-i vei oferi?

– Voi şti după ce voi sta de vorbă cu ea, a mormăit el, căutînd o cămaşă curată. Iar acum, dacă nu te superi, aş vrea să mă schimb... *fără* spectatori.

Capitolul 10

Cînd au intrat în casă, ceasul bătea miezul nopţii.

– Unde este? a întrebat Logan.

– Are nevoie de odihnă, a spus femeia. Vei fi condus într-o altă cameră unde poţi rămîne pînă la o oră decentă, mîine dimineaţă...

– Unde este? a repetat el, gata să ia la rînd toate camerele ca să o găsească pe Madeline.

Doamna Florence a oftat

– Este sus, în camera de la capătul holului. Te previn însă: dacă o tulburi în vreun fel...

– Fac ce vreau cu ea, i-a răspuns el cu răceală. Şi nu doresc să fiu întrerupt.

Ea a dat ochii peste cap, într-un gest teatral şi i-a făcut loc să treacă.

Logan a străbătut tăcut casa încărcată de amintiri legate de lumea teatrului. A urcat la etaj şi a localizat camera lui Madeline. Inima îi bătea cu putere cînd a apăsat pe clanţa din alamă. Simţea cum sîngele îi curgea năvalnic prin vene. Reacţia pe care o avea îl alarma... era tentat să se întoarcă pe călcîie şi să fugă... dar nu reuşea să ia mîna de pe clanţă.

După un timp destul de îndelungat a intrat în cameră. Singurul sunet pe care l-a făcut a fost cel al cheii care se învîrtea în broască. A ghicit conturul siluetei ei în pat, i-a văzut părul răvăşit pe pernă. Sînii i se mişcau într-un ritm regulat. Şi-a amintit senzaţia pe care o încercase cînd îi simţise răsuflarea pe piele, cînd trupul ei gol se lipise de-al lui.

S-a aşezat pe un scaun, lîngă pat, incapabil 10 să-şi ia ochii de la ea. După două luni de amorţeală, viaţa părea să revină în corpul lui. Ar fi vrut să o facă a lui chiar atunci, să o pătrundă înainte de a o dezbrăca complet, înainte ca ea să se trezească pe deplin.

A rămas ore întregi în întuneric, privind-o cum dormea. Cea mai neînsemnată mişcare pe care o făcea îl fascina: felul în care strîngea degetele, în care îşi răsucea capul pe pernă. Prin viaţa lui trecuseră multe femei – pline de erotism, talentate, pasionale – dar niciuna nu avusese un asemenea efect asupra lui.

Era bucuros că starea în care era făcea necesară o nuntă făcută în grabă. Oricum avea să îndure batjocura londonezilor pentru că fusese „prins în laţ". Fără îndoială aveau să apară numeroase caricaturi cu el întruchipat de un bou cu un inel în nas, dus de funie de o ciobăniţă însărcinată. Poate că avea să fie şi mai rău de atît. Oamenilor le făcea plăcere să rîdă de celebrităţile zilei iar el era o ţintă foarte vizibilă.

S-a gîndit la ce aveau să spună prietenii lui, în special Andrew. Cu siguranţă că Andrew avea să se amuze copios de întreaga situaţie, ticălosul! Înainte să apuce să se gîndească la el, la Rochester şi la

problema paternităţii silueta firavă din pat a început să se mişte. Se lumina de ziuă.

Deşi Logan nu a scos nici un cuvînt, Maddy şi-a dat seama imediat că era cineva în cameră. S-a întors spre el, murmurînd ceva pe jumătate adormită. Sunetul ca de pisică l-a excitat şi l-a enervat deopotrivă. Catalogase iubirea pentru ea ca pe o nebunie de moment... dar se părea că ea avea şi acum aceeaşi putere asupra lui. Tînjea după ea, fizic dar şi emoţional. Ea îl făcuse să-şi piardă detaşarea datorită căreia se simţise mereu în siguranţă. Niciodată nu avea să se mai simtă superior altora. Madeline îi demonstrase că era şi el om, şi deci vulnerabil. Avea de gînd să o pedepsească pentru asta, în toate felurile posibile.

Madeline a deschis ochii şi l-a privit uimită. El a aşteptat ca ea să dea semne că l-a recunoscut şi abia apoi s-a mişcat, aplecîndu-se deasupra ei şi imobilizînd-o.

Madeline a oftat cînd Logan a dat deoparte cearşafurile, dezvelindu-i trupul. Cămaşa de noapte i se ridicase în somn, pînă la mijloc. Privirea lui fierbinte şi aerul rece din încăpere au făcut ca sfîrcurile să i se întărească. Se întreba dacă nu cumva visa. Cum de ştiuse să vină acolo? Probabil îi spusese doamna Florence.

Privirea lui a coborît pe sînii ei. Mîna lui mare i-a acoperit unul din ei şi s-a jucat cu el pînă a auzit-o gemînd înăbuşit. Degetele l-au cuprins strîns, aproape provocîndu-i durere. Mult prea uimită ca să poate scoate un cuvînt, Madeline îl privea în ochii albaştri.

I-a dat drumul sînului şi şi-a coborît palma pe pieptul ei.

– Eşti la fel de frumoasă cum îmi aminteam, a spus cu vocea joasă, catifelată pe care ea şi-o amintea atît de bine. Cred că trebuie să o consider o compensare a faptului că mă pricopsesc cu tine pe viaţă.

Degetele lui au alunecat pe adîncitura dintre coapsele ei, dar Madeline l-a prins de mînă.

– Te rog, i-a şoptit, nu aici.

Logan şi-a tras brusc mîna:

– Vei fi examinată de doctorul Brooke, chiar azi, i-a spus sec. Dacă sarcina se confirmă, te duc înapoi la părinţii tăi şi le spun că intenţionăm să ne căsătorim. Voi obţine licenţa specială şi voi face toate pregătirile necesare. Totul ar trebui să se întîmple înainte de Anul Nou.

Madeline clipea des, confuză. El voia să se însoare în cel mult două săptămîni. Dar nu era bine... se vedea clar în privirea lui că ideea îl revolta.

– Nu e nevoie să facem asta, a spus ea. Nu am nici cea mai mică intenţie să te forţez să te însori cu mine.

– Nu? a întrebat-o el, calm. Atunci de ce ai venit la Londra?

– Eu... voiam să stau de vorbă cu doamna Florence.

– Şi nu te-ai gîndit că ea va veni la mine, i-a spus el sceptic.

– Nu. Nu ar fi trebuit să-ţi spună nimic.

El s-a strîmbat şi i-a dat drumul. Aşezat pe marginea patului, a privit cum ea se acoperea cu un cearşaf.

– Aş fi vrut să fi ales pe altcineva care să cunoască fericirea de a se culca cu tine, i-a spus în zeflemea. Dar de vreme ce mi-ai făcut mie această

onoare şi ne găsim acum în încurcătura asta, nu am de ales: trebuie să mă însor cu tine. Doar aşa pot fi sigur că nu va duce lipsă de nimic copilul meu.

– Mă pot descurca şi singură. Nu trebuie să-ţi faci griji nici pentru mine nici pentru copil.

– Mi se pare că nu înţelegi, drăguţo. Nu-mi pasă cîtuşi de puţin ce se întîmplă cu tine, dar vreau acest copil. Nu-l voi lăsa la cheremul familiei tale.

– Nu vreau să mă mărit cu tine, i-a spus ea răspicat. Nu aş putea trăi lîngă un bărbat care mă urăşte.

– Nu vom sta prea mult împreună. Eu am mai multe reşedinţe. După naşterea copilului vei putea alege una din ele. Iar eu îmi voi petrece mare parte din timp la teatru, ca de obicei.

Madeline încerca să-şi imagineze aranjamentul pe care i-l propunea el. Înţelegea că el dorea să se răzbune pentru cît de mult îl rănise. Nu avea să mai fie vorba de tandreţe, de apropiere între ei. Nu aveau să se bucure de sosirea pe lume a copilului lor. Iar dacă afla că ea îl mai iubea încă, avea să folosească acest lucru împotriva ei fără milă.

– Răspunsul este nu, a spus ea. Nu trebuie să te căsătoreşti cu cineva pe care nu-l iubeşti doar pentru binele copilului. Voi avea grijă de el şi te voi lăsa să-l vezi oricînd...

– Eu nu *te rog* nimic, Maddy. Îţi *spun* ce se va întîmpla. Şi voi avea toate drepturile imaginabile asupra copilului pentru că tu vei fi a mea, trup şi suflet.

– Nimic nu mă poate face să mă răzgîndesc, a spus Madeline, conştientă că nu ar fi putut trăi ştiind că el o dispreţuia. Nu mă poţi obliga să mă mărit cu

tine... S-a oprit pentru că el o trîntise pe spate pe pat şi o ţinea imobilizată.

– Nu pot, zici? a întrebat-o el aplecîndu-se deasupra ei. A lăsat-o să-i simtă erecţia în timp ce îşi încleşta degetele în umerii ei. N-ai nici cea mai mică idee ce pot face, drăguţo. Eu obţin ceea ce-mi doresc, indiferent de preţul plătit. Ar fi bine să cedezi fără luptă – ţi-ar fi mult mai uşor.

Scandalizată, Madeline încerca să scape de sub apăsarea lui. El era însă mult prea greu iar muşchii îi păreau de oţel. Cu fiecare mişcare, ea îi simţea sexul tot mai aproape de trupul ei, aşa că într-un final s-a relaxat, oftînd adînc.

– Ar fi trebuit să ştii că vei plăti pentru ce mi-ai făcut, i-a spus Logan. Trupul tău îmi va sta la dispoziţie oricînd. Şi nu te aştepta să fie ca mai înainte. Nu va fi nici pe departe la fel de plăcut.

Madeline a tăcut. Prin minte îi treceau sute de planuri, care mai de care mai nebuneşti. Avea să găsească o modalitate de scăpare înainte ca nunta să aibă loc.

Logan i-a citit cu uşurinţă gîndurile şi a zîmbit.

– Nici să nu te gîndeşti să fugi. Pentru că te voi găsi oriunde şi atunci o să-ţi pară rău că te-ai născut.

Ea şi-a coborît privirea.

– Toată lumea îşi va da seama că ai fost obligat să te însori.

– Ştiu. Nu am nici cea mai mică îndoială că vom fi subiect de bîrfă.

Şi avea să o pedepsească şi pentru asta, şi-a spus.

O ţinea strîns de umeri, provocîndu-i durere. A ridicat mîinile ca să-l îndepărteze, lipindu-şi palmele de pieptul lui.

– Eşti prea greu, i-a spus arcuindu-se sub el. Te rog, dă-te deoparte.

Logan a scos un sunet înfundat, de parcă mişcarea şoldurilor ei l-ar fi pus pe jar. S-a lăsat pe o parte, intenţionînd să-i dea drumul, dar în loc de asta a tras-o după el. Piciorul lui şi-a găsit loc între pulpele ei iar sînul ei era foarte aproape de buzele lui. Aproape că îl putea atinge cu vîrful buzelor.

Un val de plăcere i-a străbătut trupul. Acum... acum... pulsul îi răsuna în urechi, îndemnîndu-l să o facă a lui. Parfumul ei dulce, ca un elixir îl scotea din minţi. Voia să o guste, să o atingă peste tot. Mîna i-a tremurat cînd i-a cuprins sînul, rotund şi ferm.

A auzit-o protestînd slab, i-a simţit trupul vibrînd şi brusc tentaţia a devenit de neoprit. I-a prins sfîrcul între buze, l-a umezit prin materialul subţire şi i-a savurat dulceaţa. Palma lui a coborît de pe sîn pînă pe coaste. Ea a ţipat uşor şi a părut să încerce să-i îndepărteze capul, apoi a renunţat şi şi-a trecut degetele prin părul lui. Se căutau înfometaţi, într-o căutare sălbatică a satisfacţiei.

Logan şi-a coborît mîna spre pîntecul ei, acolo unde ea îi purta sămînţa. Gîndul că acolo era copilul lui l-a adus brusc la realitate. S-a răsucit şi a coborît din pat.

– Îmbracă-te, i-a spus cu o voce lipsită de expresie. S-a îndreptat spre uşă. Trimit după doctor.

– Logan... Am vrut să-ţi spun că... Îmi pare rău pentru ce am făcut.

– O să-ţi pară şi mai rău, pe viitor.

Lui Madeline nu i s-a părut umilitor faptul că era examinată de doctorul Brooke, ci prezenţa lui Logan în încăpere. Stătea într-un colţ şi privea impasibil, de parcă aştepta să i se spună că nu exista nici o sarcină. Şi-a fixat privirea în tavan, concentrîndu-se asupra modelului grecesc. Undeva, adînc în suflet, spera şi ea să nu fie însărcinată. Dar nu putea nega prezenţa unui copil înăuntrul ei şi ştia exact ce avea să spună doctorul Brooke.

Se întreba dacă Logan avea să fie un tată blînd, dacă animozitatea faţă de ea avea să se răsfrîngă şi asupra copilului. Nu... nu putea să-l considere pe copil responsabil pentru ceea ce nu era vina lui. Poate că timpul avea să-l îmblînzească... era singura ei speranţă.

Doctorul s-a îndepărtat de pat şi a privit-o grav, uşor dezaprobator. Inima i s-a strîns.

– În urma consultului şi cunoscînd data ultimului ciclu, cred că vei naşte undeva la sfîrşitul lunii iunie, domnişoară Ridley.

Madeline s-a înfăşurat cu halatul. Nu s-a mai obosit să-i spună adevăratul ei nume, pentru că nu voia să-i povestească întreaga ei situaţie. Spre uşurarea ei, nici Logan nu l-a corectat.

– Poate că paternitatea îţi va face bine, i-a spus doctorul lui Logan. Te vei mai gîndi şi la altceva în afară de blestematul acela de teatru.

– Fără îndoială, a încuviinţat Logan lipsit de entuziasm.

– Dacă vreţi ca eu să fiu doctorul personal al domnişoarei Ridley, aş vrea să-i dau unele indicaţii...

– Chiar te rog. Logan a ieşit grăbit din cameră. I se părea că suferea brusc de claustrofobie. Ştia

sigur că Madeline era însărcinată dar asta nu îl bucura deloc. Copilul nu i se părea real. De fapt nimic din ce se întîmpla nu i se părea adevărat. I se părea însă ciudat că furia pe care o simţise de două luni încoace părea să fi scăzut considerabil începînd cu dimineaţa aceea. Părea cuprins de un sentiment de uşurare. A coborît treptele, făcînd planuri în tăcere. Avea multe de rezolvat în următoarele două săptămîni.

Doamna Florence îl aştepta în capul scării. L-a privit plină de speranţă.

– Bănuielile lui Madeline sînt sau nu întemeiate? I-a citit răspunsul în privire. Oh, ce veste minunată! A zîmbit iar chipul i s-a luminat. La ce te gîndeşti de eşti atît de serios?

– Mă gîndesc că ar fi trebuit să te dau afară din cabina mea, aseară, în loc să te ascult.

Doamna Florence a rîs.

– Îmi imaginez că nici Madeline nu este prea încîntată de amestecul meu. Mă consolez însă cu ideea că îmi veţi mulţumi amîndoi, într-o bună zi.

– Eu n-aş conta prea tare pe asta... bunică. A accentuat intenţionat ultimul cuvînt.

Ea şi-a înclinat capul şi l-a privit cu ochi strălucitori:

– Ai început deci să-mi crezi povestea?

– Nici un cuvînt măcar, pînă nu-l văd pe Rochester.

– Cît de suspicios poţi fi! E clar că ai ceva din Rochester. Eu una am fost mereu optimistă.

Logan nu a atins-o pe Madeline nici măcar o dată în timpul drumului spre Gloucestershire. Stăteau aşezaţi faţă în faţă iar conversaţia lor era punctată

de lungi tăceri. Camerista lui Madeline, Norma îi urma într-o altă trăsură, ca să nu le tulbure intimitatea.

– Cum merge teatrul? l-a întrebat Madeline.

A privit-o deopotrivă defensiv şi acuzator, ca şi cum o bănuia că îşi bătea joc de el.

– Nu ai citit în *Times?* a întrebat-o ironic.

– Mă tem că nu. Nu am avut deloc contact cu lumea înconjurătoare în răstimpul în care părinţii mei au încercat să hotărască ce aveau de făcut cu mine. A ridicat o sprînceană, preocupată. Nu a fost un sezon reuşit?

– Nu, i-a răspuns el scurt. Criticii au fost necruţători.

– Dar de ce...

– Vina a fost doar a mea, a murmurat el.

– Nu înţeleg, a exclamat ea. Erai strălucitor la repetiţii şi am crezut că... Vocea i s-a stins cînd a înţeles că piesele despre care era vorba se jucaseră după ce ea părăsise Londra. Şi-a amintit chipul lui, privirea lui ciudată din ziua în care îl părăsise şi inima i s-a strîns. Deci îi mai făcuse rău şi într-o altă privinţă. Ai fost foarte bolnav, la fel mulţi dintre actorii companiei. Sînt sigură că în timp şi tu şi ei vă veţi recăpăta abilitatea de a...

– Nu am nevoie să-mi găseşti tu scuze, a ripostat el.

– Aşa este... îmi pare rău.

– Regret că îţi rănesc vanitatea, dar dificultăţile mele profesionale nu au nici o legătură cu tine. După ce-ai plecat mi-a fost incredibil de uşor să mi te scot din minte, pînă aseară, cînd m-am pomenit cu doamna Florence în cabină.

Obrajii îi ardeau din cauza umilinţei. Era exact ce urmărise el, şi-a zis Logan, satisfăcut.

– Aş vrea să pot spune acelaşi lucru, dar eu m-am gîndit la tine zi şi noapte. Nu-mi voi ierta niciodată purtarea faţă de tine. Dacă ai şti cît de mult am... S-a oprit, stăvilind avalanşa de cuvinte.

Logan a strîns din dinţi. Se dovedea într-atît de vulnerabilă că nu mai avea nici un haz să o zdrobească. S-a simţit brusc ruşinat şi enervat.

A văzut-o pe Madeline închizînd ochii şi rezemîndu-şi capul, cu un oftat. Pălise brusc iar pielea ei contrasta puternic cu tapiţeria de culoarea ciocolatei.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o el cu asprime.

Ea a clătinat din cap şi i-a răspuns continuînd să ţină ochii închişi.

– Nimic. Numai că mă simt aşa... cîteodată... Trăsura s-a poticnit într-un bolovan iar ea a strîns din buze.

Logan o privea bănuitor, întrebîndu-se dacă nu cumva încerca să-i cîştige simpatia. Nu, era mult prea palidă ca să se prefacă. Acum, că se gîndea mai bine, şi Julia avusese greţuri în primele trei luni de sarcină şi lipsise frecvent de la teatru.

– Să-i spun vizitiului să oprească?

– Nu. Sînt bine... zău.

Dar nu părea deloc aşa. Logan s-a încruntat şi a început să bată cu degetele pe genunchi. Fusese prea ocupat ceva mai devreme ca să insiste ca ea să ia micul dejun. Din cîte ştia el, ea nu mîncase nimic întreaga zi.

– Vom ajunge curînd la Oxford. Ne oprim la un han şi mănînci ceva.

Madeline a clătinat din cap înainte ca el să termine fraza.

– Îţi mulţumesc, dar numai gîndul la mîncare... Şi-a dus mîna la gură şi a inspirat adînc.

– Vom opri imediat, i-a spus el ridicînd o sticlă de apă din cufărul din mahon aflat în trăsură. A umezit o batistă şi i-a întins-o. Ea i-a mulţumit în şoaptă şi şi-a pus-o pe frunte.

Şi-a amintit de coşul cu provizii pe care i-l dăduse doamna Florence. A căutat sub banchetă şi a găsit cîteva fructe, brînzeturi, cîteva felii de pîine neagră şi pandişpan învelit într-o bucată de pînză umedă.

– Uite, încearcă să mănânci ceva, i-a spus întinzîndu-i o bucată de pîine.

Ea a întors capul.

– Nu pot să înghit nimic.

S-a aşezat lîngă ea şi i-a apropiat pîinea de gură.

– Ia măcar o înghiţitură, la naiba! Doar n-o să ţi se facă rău în trăsura mea!

– N-o să-ţi distrug preţioasa trăsură, i-a răspuns ea.

Lui Logan îi venea să zîmbească văzînd-o cît era de nesupusă. I-a umezit din nou batista, a împăturit-o şi i-a pus-o pe frunte.

– Ia o înghiţitură măcar, i-a spus cu mai multă blîndeţe.

L-a ascultat şi a început să mestece ceva ce părea să aibă gust de rumeguş. Într-un final a reuşit să înghită, străduindu-se să nu verse. Lui Logan i s-a părut că îi revenea culoarea în obraji, aşa că a insistat:

– Încă una.

A mîncat încet şi i s-a părut că într-adevăr începea să se simtă mai bine. S-a relaxat şi a oftat adînc.

– Sînt mai bine, mulţumesc.

Logan şi-a dat seama că o ţinea strîns pe după umeri. Capul ei era pe umărul lui, sînul îi apăsa uşor pieptul. Poziţia era atît de naturală, de confortabilă că abia atunci o conştientizase. Şi-a amintit de zilele în care fusese bolnav iar ea avusese grijă de el. Indiferent ce altceva făcuse, nu uita că-i fusese alături şi-l îngrijise, îi dăduse speranţă şi un stop de fericire.

După care îi luase totul.

Copleşit de amărăciune, i-a dat drumul.

– Pe viitor să ai grijă de tine, i-a spus revenind pe locul lui. Nu-mi place să fac pe infirmiera.

Madeline era moartă de spaimă cînd trăsura a intrat pe aleea care ducea la casa părinţilor ei, aflată printre dealurile molcome din Gloucestershire. Domeniul familiei Matthews era mai impresionant decît casa în sine, care părea nepotrivită cu restul de clădiri, mult mai joase. Casele minuscule, cu una sau două camere fuseseră adăugate ulterior, pentru bucătărie şi servitori.

Logan s-a uitat pe geamul trăsurii dar nu a făcut nici un comentariu.

– Părinţii mei nu vor agrea ideea căsătoriei, a spus Madeline netezindu-şi fusta. Era îmbrăcată într-o rochie anostă, cu o croială copilărească. Corsetul i se părea deja prea strîmt pe sîni. S-a întrebat cum de părinţii ei nu bănuiseră că putea fi însărcinată.

– Cred că vor fi încîntaţi de-a dreptul că te măriţi cînd vor afla în ce stare te afli, i-a răspuns el.

Madeline nu l-a privit cînd a spus:

– Părinţii mei nu au o părere prea bună despre cei din lumea teatrului. Cred că ar prefera să moară decît să mă vadă măritată cu un actor.

– Nu mă mir că m-ai ales pe mine, a şoptit, privind-o atent. Nu numai că ai scăpat de povara virginităţii dar ai reuşit să găseşti un bărbat care să-i ofenseze pe părinţii tăi.

– Nu am vrut să afle nimeni cu cine m-am culcat, i-a răspuns ea. Trebuia să rămînă un secret.

Logan s-a strîmbat şi şi-a înghiţit comentariul acid, amintindu-şi că nu era momentul să se certe. Avea un singur obiectiv – să-l informeze pe Matthews de evenimentul care urma să aibă loc peste două săptămîni.

Trăsura a oprit în faţa casei. Logan a ajutat-o pe Madeline să-şi pună pelerina. I-a legat-o strîns în jurul gâtului şi i-a prins bărbia între degete. A privit-o în ochi, străduindu-se să nu-i lase semne pe piele din cauza strînsorii:

– Vreau ceva de la tine, i-a şoptit. Nimeni nu trebuie să ştie că nu suntem încîntaţi de această căsătorie. Oricine ne vede, inclusiv părinţii tăi, trebuie să creadă că este un aranjament dorit de amîndoi. O singură privire nefericită, o aluzie că eşti obligată să te măriţi şi-ţi sucesc gîtul. E clar?

– Nu sînt actriţă, i-a răspuns ea. Nu ştiu cît de convingătoare voi fi. Dacă te aştepţi să intru pe uşă şi să mă prefac fericită...

– Exact asta aştept de la tine. S-a auzit o bătaie discretă în uşa trăsurii. Vizitiul dorea să-i ajute să coboare, dar Logan l-a ignorat. Arăţi ca naiba, a

continuat el privindu-i chipul palid. Zîmbeşte. Şi încearcă să te relaxezi.

– Nu pot. I-a aruncat o privire plină de teamă.

Logan o privea, gîndindu-se că avea să fie a lui pentru tot restul vieţii. Sîngele lor urma să se amestece în venele copilului lor. Şi nimeni nu trebuia să ştie cum stăteau cu adevărat lucrurile între ei. Iar mîndria lui avea să fie satisfăcută doar dacă Madeline arăta şi se comporta ca o femeie îndrăgostită, dacă îl accepta drept soţ cu o aparentă bucurie.

I-a cuprins faţa între palme şi şi-a apropiat buzele de ale ei. A sărutat-o cu toată măiestria de care era în stare, explorînd-o şi mîngîind-o cu limba pînă cînd ea i-a răspuns, neajutorată. Cînd a ridicat capul, ea respira întretăiat iar faţa îi era roşie ca focul.

Logan s-a tras înapoi şi a cercetat-o cu privirea:

– Aşa e mai bine.

A ajutat-o să coboare şi a condus-o pe aleea pietruită care ducea la uşa din faţă. Vizitiul alergase deja înaintea lor şi bătuse la uşă, anunţîndu-le sosirea. Aerul cald, plăcut i-a învăluit pe amîndoi.

Logan o ţinea pe după talie, într-un gest afectuos cu care urmărea să-i şocheze pe soţii Matthews. Deşi Madeline ştia că susţinerea lui era doar de aparenţă, era recunoscătoare. Se întreba cum aveau să reacţioneze părinţii ei la veste. Lui Logan Scott îi lipseau originea aristocratică şi moştenirea de familie. Mai mult decît atît, spuseseră foarte clar că un bărbat cu o profesie nu era potrivit pentru nici una dintre fetele lor, chiar dacă erau doctori sau avocaţi. Iar ideea unui actor în familie era de neacceptat.

Ambii ei părinţi au apărut în prag, uimiţi şi oripilaţi deopotrivă. Chipul aristocratic al mamei ei era palid iar gura i se rotunjise într-o expresie de indignare.

– Ar fi trebuit să fii cu Justine!

– A avut loc o schimbare de planuri, i-a răspuns Logan făcînd un pas înainte şi înclinîndu-se uşor. Este o onoare să vă cunosc, lady Matthews.

Madeline s-a înfiorat văzînd că mama ei l-a jignit în mod deliberat, dîndu-se un pas înapoi şi refuzînd să facă cel mai neînsemnat gest de bun-venit.

– Domnule Scott, i-a spus lordul Matthews, privindu-i neîncrezător pe amîndoi, poate că ar fi mai bine să ne retragem în salon, să-mi poţi explica.

– Da, domnule.

Lordul Matthews s-a întors ameninţător spre fiica lui.

– Nu e cazul să vii şi tu. Te vei duce în camera ta şi vei rămîne acolo. Mă ocup de tine mai tîrziu.

Madeline a dat să protesteze dar a fost întreruptă de Logan.

– Madeline va rămîne cu noi, domnule. Prezenţa ei este necesară pentru că va trebui să discutăm chestiuni legate şi de viitorul ei.

– Aşa cum ţi-am mai zis, Scott, mă voi ocupa eu de viitorul fiicei mele. Dai dovadă de o mare îndrăzneală venind aici şi amestecîndu-te într-o situaţie care nu te mai priveşte.

– Mă tem că nu este atît de simplu, domnule. Continuînd să o ţină pe după mijloc, i-a urmat pe soţii Matthews într-un salon minuscul cu mobilier de mahon şi ornamente aurii. Singurul tablou din încăpere era un peisaj al unui pictor necunoscut.

Lady Matthews s-a aşezat şi le-a făcut semn şi celorlalţi să facă la fel.

– Poţi sta acolo, i-a spus cu răceală, arătînd spre un scaun mai îndepărtat de celelalte.

Logan a simţit-o cum se încorda. I-a luat mîna rece şi a dus-o să se aşeze pe o banchetă, lîngă el. S-a uitat la lady Matthews, provocînd-o din priviri să spună ceva. Ea s-a mulţumit să-i arunce o privire de gheaţă.

Unii ar fi spus că lady Matthews era o femeie frumoasă, dar chipul ei era complet lipsit de căldură. Pe frunte avea două riduri adînci, orizontale, care îi dădeau un aer foarte hotărît. Şi-a dat seama că atunci cînd lua o hotărîre, lady Matthews nu mai putea fi determinată să se răzgîndească.

Nu era de mirare că Madeline fugise de la şcoală, doar ca să scape. Nu era de mirare că urzise acel plan ridicol, ca să scape de căsătoria aranjată pentru ea. Putea doar să-şi imagineze ce fel de om era lordul Clifton. Bătrîn, îi spusese Madeline... şi foarte respectabil, fără îndoială.

– Domnule Scott, i-a spus lordul Matthews, te rog să mă luminezi. Cum de ai venit aici, însoţit de fiica noastră? Aş fi întrebat-o chiar pe ea, dar am mari dubii că este capabilă să spună adevărul.

În mod deliberat, Logan şi-a trecut degetul mare pe obrazul lui Madeline. Sunetul înăbuşit, ultragiat al mamei ei i-a făcut plăcere.

– Madeline mi-a adus la cunoştinţă un lucru foarte important. A simţit că era obligaţia ei să-mi spună mie mai întîi, înaintea oricui altcuiva.

– Ce anume? l-a întrebat lordul Matthews.

Logan a îndepărtat o şuviţă de pe tîmpla lui Madeline.

– Domnule... *noi*... aşteptăm un copil. Din spusele doctorului, se va naşte în iunie. A făcut o

pauză, după care a continuat: natural, simţul onoarei îmi cere să fac ceea ce trebuie pentru Madeline şi pentru copil. De aceea am venit. Să vă cerem binecuvîntarea...

– Simţul onoarei? a izbucnit lady Matthews, ultragiată. Dacă ar fi avut un cuţit în mînă l-ar fi înjunghiat cu siguranţă. După ce i-ai făcut fiicei noastre mai ai tupeul să pretinzi că eşti un om de onoare?

– Nu a fost vina lui, a intervenit Madeline. Ar fi spus mai multe, dar i-a simţit mîna lui Logan pe ceafă, reducînd-o la tăcere.

Logan continua să se uite fix la lordul Matthews, în atmosfera plină de ostilitate:

– Domnule... Cred că situaţia poate fi salvată şi că toată lumea va fi mulţumită. Îţi dau cuvîntul meu că voi avea grijă ca fiicei tale să nu-i lipsească nimic. Cu permisiunea voastră, voi aranja ca nunta să se facă imediat...

– Nu te ridici la înălţimea ei, a răbufnit lady Matthews. Ani de zile am pregătit-o să devină soţia cuiva ca lordul Clifton. Iar acum viaţa ei este distrusă de un actor. Nu putea să decadă mai mult de atît, nu e decît o...

– Agnes, a întrerupt-o lordul Matthews. Soţia lui şi-a înghiţit cuvintele şi l-a privit oripilată pe Logan.

Lordul Matthews s-a întors spre Logan.

– Domnule Scott, îţi apreciez intenţia de a te achita de datorie. Cu toate acestea însă va trebui să ne gîndim bine. În ciuda situaţiei nefericite în care se găseşte fiica mea, trebuie să ne gîndim la interesul întregii familii. Dacă fiica mea se căsătoreşte cu tine vom fi ani la rînd subiect de discuţie. Ştiu că unul ca tine nu poate să înţeleagă ce efect

ar avea asta asupra familiei Matthews, însă buna noastră reputaţie este punctul central al existenţei noastre. Cred că am putea rezolva totul în secret, fără să fii implicat în vreun fel.

Logan a zîmbit dispreţuitor cînd şi-a dat seama ce voia să spună Matthews. Preferau să dea cuiva copilul în loc să-şi lase fiica să se mărite cu o persoană cu reputaţia lui. Dar el nu avea de gând să-i lase să-i trateze pe Madeline şi pe copilul lor ca pe un secret sordid.

– Gîndiţi-vă cît timp doriţi, le-a spus. Dar vă asigur că acest copil va avea un nume – numele meu. S-a ridicat de pe scaun, semn că discuţia se sfîrşise. E tîrziu, a spus el. Voi pleca acum dar mă voi întoarce peste cîteva zile, să vă pun la curent cu aranjamentele pentru nuntă. În două săptămîni Madeline va fi soţia mea.

Cei doi s-au ridicat la rîndul lor, perorînd refuzuri şi ameninţări. Logan i-a întrerupt imediat, lăsînd curtoazia la o parte:

– Vă previn să nu o supăraţi cît timp lipsesc. Mă aştept ca Madeline să se odihnească bine în acest răstimp. A privit-o în ochi. Să trimiţi imediat pe cineva după mine dacă ai probleme, i-a spus.

– Bine, Logan. I-a zîmbit slab.

– Domnule Scott, a răbufnit lordul Matthews, roşu la faţă. Mă văd nevoit să-ţi cer să nu mai calci niciodată pe domeniul meu.

– Nici o problemă, i-a răspuns Logan. Dar asta după ce vin după Madeline.

– Îndrăzneşti să mă înfrunţi? Te pot distruge, Scott. Am prieteni puternici, influenţi...

– Şi eu la fel. S-a înfruntat cîteva clipe în tăcere, după care Logan a vorbit pe un ton conciliant: aveţi

mai mult de cîştigat decît de pierdut din această căsătorie. În ciuda trecutului meu, veţi vedea că a mă avea drept ginere vă poate aduce şi beneficii.

– Şi care ar fi acestea? l-a întrebat lady Matthews. Putem obţine oricînd dorim bilete la teatru?

Logan a zîmbit ironic, fără să-şi ia ochii de la tatăl lui Madeline.

– Sînt convins că-i vreţi binele, domnule.

Lordul Matthews a dat din cap şi s-a întors spre soţia lui, să o potolească.

Logan şi-a luat la revedere şi a dat să iasă din cameră. Madeline l-a urmat.

– Logan... ce ai de gînd să faci?

E s-a oprit şi a privit-o nerăbdător.

– Îmi voi vizita familia.

– Ai de gînd să le spui despre mine?

– Printre multe altele. Nu îi povestise încă lui Madeline despre discuţia avută cu lady Florence. Nu avea rost să-i spună nimic pînă nu primea confirmarea – şi avea de gînd să o obţină chiar în seara aceea.

Madeline şi-a muşcat buza, plină de nervozitate.

– Te mai întorci?

Cu un zîmbet ironic, el i-a răspuns:

– Mult prea curînd. Apoi a plecat.

Capitolul 11

Era trecut de ora zece cînd Logan a ajuns în Buckinghamshire, dar era convins că Rochester nu se culcase încă. Contelui îi erau de ajuns cîteva ore de somn pe noapte. Era ca un păianjen bătrîn, ocupat să-şi ţească pînza cît mai adînc în întuneric, ca să-şi prindă prada cea lipsită de noroc în zori de zi.

Rochester avea darul de a descoperi vulnerabilităţile oamenilor şi de a profita de ele: era în stare să convingă o femeie rămasă văduvă să-şi vîndă casa şi toate bunurile la o treime din preţul real, era în stare să stea la căpătîiul unui muribund şi să-l convingă să semneze un alt testament – al cărui unic beneficiar era, bineînţeles, el. Andrew îi dăduse lui Logan numeroase astfel de exemple şi amîndoi obişnuiau să facă haz de dezgustătoarea lui lăcomie.

Trăsura a străbătut satul care se învecina cu domeniul lui Rochester şi a trecut pe lîngă curtea bisericii, plină de monumente din piatră care aduceau tribut realizărilor familiei Drake. Gîndul că era unul dintre ei... Dumnezeule, să fie fiul lui

Rochester... i se făcea rău. Îl urîse dintotdeauna pe conte pentru că era un ticălos calculat, o pasăre de pradă. Nu era posibil ca acelaşi sînge să-i curgă şi lui prin vene. Era chiar mai dizgraţios decît să fi fost fiul lui Paul Jennings. Acesta era doar o brută, în timp ce Rochester era mult mai calculat, se servea de orice om pentru a-şi atinge scopurile, după care se descotorosea de el.

Trăsura a trecut pe lîngă o casă mare cu ziduri rotunjite, din piatră. Era casa pe care o construise el familiei, cu cîţiva ani în urmă. Mary, Paul şi cei trei copii ai lor locuiau acolo, bucurîndu-se de confort. Paul încă mai avea în arendă o parte din pămîntul lui Rochester, însă acum avea şi un ajutor pe care îl plătea şi care se ocupa de toate, lăsîndu-i timp pentru băutură. Logan îi întreţinea pe toţi, cu condiţia ca ei să nu-l viziteze niciodată la Londra. Îl considera un preţ foarte mic pe care trebuia să-l plătească.

A ajuns la conacul mare şi gri al cărui contur se distingea cu greu în întuneric. Ca şi cel care îl ocupa în prezent, Rochester Hall avea o demnitate anume, părea impenetrabilă, de necucerit. Pînă şi ferestrele erau mici şi înguste, ca şi cum s-ar fi apărat de orice intruziune.

Îi cunoştea pe majoritatea servitorilor încă din copilărie, aşa că a intrat fără să se anunţe, împiedicînd-o pe menajeră să-şi prevină stăpînul de sosirea lui. A urcat în bibliotecă, acolo unde contele citea absorbit o carte despre gravuri.

– Scott, a spus Rochester ridicînd privirea. Dintre toţi cei care puteau veni la o asemenea oră, nu mă aşteptam tocmai la tine.

Logan a ezitat în prag, privindu-l fix. Nu i se părea că ar fi semănat cu Rochester, nu aveau nici aceeaşi înălţime, nici aceeaşi constituţie.

Ignorînd durerea puternică de cap, Logan a păşit înăuntru.

– Se pare că zilele astea fac o mulţime de vizite neaşteptate, i-a răspuns şi a atins cartea cu gravuri excepţionale de William Faithome.

Rochester a dat deoparte cartea, cu un gest brusc.

– Ai venit să mi te văicăreşti că am reuşit să-ţi suflu de sub nas colecţia Harris?

– Eu nu mă văicăresc niciodată, domnule.

– Ai făcut-o în producţia aceea ridicolă, *Richard al II-lea* la care am avut ghinionul să asist cu cîţiva ani în urmă. Sper să nu mai văd aşa ceva, o interpretare atît de plîngăcioasă, cu atîtea smiorcăieli.

– Am jucat acel rol exact cum a fost scris, i-a răspuns Logan.

– M-aş mira ca Shakespeare să fi avut aşa ceva în minte cînd a pus tocul pe hîrtie.

– Sunteţi cunoştinţe vechi, nu-i aşa? l-a întrebat Logan iar bătrînul s-a strîmbat.

– Corcitură insolentă. Spune-mi de ce ai venit şi apoi vezi-ţi de drum.

Logan l-a studiat cîteva clipe, dorindu-şi să fi putut să plece fără să mai scoată un cuvînt.

– Ei bine? a întrebat Rochester, arcuindu-şi o sprînceană.

Logan s-a sprijinit de masă şi a dat deoparte cu nonşalanţă cartea, ca să-şi facă loc.

– Am o întrebare, domnule: o cunoşti pe doamna Nell Florence?

Rochester nu a reacţionat în nici un fel la auzul numelui. Doar degetele au părut să i se încleştеze pe marginea mesei.

– Nell Florence... a repetat el. Numele nu-mi este familiar.

– A fost cîndva actriţă la *Drury Lane*.

– Ar trebui să fiu la curent cu asemenea frivolităţi? L-a privit pe Logan fără să clipească, ca şi cum nu ar fi avut nimic de ascuns.

Ceva s-a prăbuşit înăuntrul lui Logan, pentru că a înţeles că doamna Florence îi spusese adevărul. A inspirat adînc.

– Eşti un mincinos desăvîrşit. Doar ai în spate ani lungi de practică.

– Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce te-a făcut să dai buzna în biblioteca mea. Vreo bîrfă aflată de la doamna Florence?

Logan şi-a încleştat pumnii, forţîndu-se să nu facă masa bucăţi şi tot ce mai găsea în jur. Ştia că se înroşise de furie şi îşi dorea să fi avut aceeaşi expresie impasibilă ca a lui Rochester. Ce se întîmplase cu Logan Scott cel de mai devreme? Fusese întotdeauna în stare să-şi stăpînească emoţiile, pe scenă. Iar acum părea să fie copleşit de ele, în tot ce era legat de viaţa lui.

– Cum de te poţi suporta? l-a întrebat Logan cu voce nesigură. Cum ai putut să-ţi dai fiul unei brute ca Paul Jennings?

Rochester a lăsat jos cu grijă lupa. Pălise.

– Ai înnebunit, Scott? N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

– Dă-mi voie să-ţi împrospătez memoria. Acum treizeci de ani ţi-ai încredinţat bastardul lui Paul şi Mary Jennings, să-l crească de parcă ar fi fost

copilul lor. Problema este că ei nu erau în stare să crească nici măcar un cîine, darmite un copil. În cei şaisprezece ani care au urmat am fost bătut la sînge de nenumărate ori de „tatăl" meu. Tot acest timp ai ştiut ce se întîmpla dar nu ai făcut nimic să-l opreşti.

Rochester şi-a desprins privirea de la el şi s-a prefăcut să studia rama lupei, încercînd să cîştige timp. Logan l-a apucat de partea din faţă a cămăşii şi l-a luat pe sus, pînă au ajuns la acelaşi nivel, faţă în faţă.

– Îmi eşti dator cu adevărul, la naiba! a strigat el. Recunoaşte că sînt fiul tău!

Rochester l-a privit ameninţător.

– Ia mîinile de pe mine!

O clipă au rămas amîndoi împietriţi, apoi Logan şi-a descleştat mîinile. Rochester s-a aşezat la loc pe scaun, netezindu-şi cămaşa.

– Foarte bine, a spus el. Recunosc... Eşti bastardul pe care l-am conceput cu fiica lui Nell Florence. Şi aş fi putut să-ţi fac şi mai mult rău decît să te dau în grija soţilor Jennings. Te puteam trimite la un orfelinat, fără să mă mai gîndesc vreodată la tine. Mai mult decît atît, nu am stat nepăsător cînd am aflat că Jennings te chinuia. Cînd episoadele au devenit tot mai dese şi mai violente l-am ameninţat că-şi va pierde pămîntul şi renta pe care convenisem să i-o plătesc...

– Iar eu ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta? Logan şi-a şters mîinile pe haină, ca şi cum s-ar fi murdărit.

– N-am nici cea mai mică îndoială că tu consideri că ai fi meritat mai multe din partea mea, i-a spus bătrînul pe un ton glaciar. La un moment dat chiar

aveam planuri cu tine, dar ai insistat să devii actor. Aş fi făcut multe pentru tine dacă ai fi ales o altă profesie.

– Acum înţeleg de ce ai urît dintotdeauna teatrul, a murmurat Logan. Îţi aminteşte de mama.

Ochii lui Rochester au strălucit de mînie.

– I-am oferit lui Elizabeth o viaţă mult mai bună decît cea pe care o cunoscuse. Şi ar fi trăit şi acum dacă nu ai fi fost tu. Ai fost prea mare – a murit din cauza dimensiunilor tale, ticălos nesăţios!

Acuzaţia i-a răsunat în urechi asemenea unui foc de armă. Aproape că s-a dat un pas înapoi din cauza impactului.

– Dumnezeule! a exclamat. Simţea că i se făcea rău.

Rochester rămăsese la fel de neclintit în expresie dar tonul i s-a îmblînzit cînd i-a spus:

– Poate că nu a fost vina ta. Poate.

Logan s-a prins de marginea mesei, continuînd să-l privească fix.

– I-ai spus lui Andrew despre mine? s-a auzit întrebînd.

Rochester a clătinat din cap.

– Nu mi s-a părut necesar. Şi ţinînd seamă de ultimele lui excese, cred că i-ar face şi mai rău dacă ar afla tocmai acum. Nu l-am mai văzut treaz de luni întregi. Asta l-ar putea termina definitiv.

– Nu-l condamn pentru că bea, Cînd doamna Florence mi-a spus că eşti tatăl meu primul meu gest a fost să caut o sticlă.

– Nell... mereu a fost băgăcioasă, a spus Rochester frecîndu-se la bărbie. Am ştiut mereu că-mi va face necazuri într-o zi. De ce s-a hotărît să-ţi spună tocmai acum?

Logan nu avea de gînd să-i explice cum stăteau lucrurile cu Madeline şi nici să-i spună că urma să se căsătorească. Rochester n-avea decît să afle de la alţii.

– Nu ştiu.

– Şi... care va fi următoarea ta mişcare? Ai de gînd să te vezi cu Andrew şi să-i spui că eşti fratele lui vitreg?

Logan a clătinat din cap.

– Din punctul meu de vedere, acest lucru nu va ieşi niciodată la iveală.

Rochester a părut surprins.

– Sper că realizezi că nu poţi avea pretenţii la moştenire, nici măcar în cazul în care te-aş recunoaşte...

– Nu vreau nimic de la tine... nici măcar un şiling.

– Dacă aşa vrei să fie...

– Aşa ai vrut tu să fie, din ziua în care m-am născut, i-a spus Logan cu amărăciune. Sînt bucuros că-ţi pot îndeplini dorinţa. Ai un singur fiu. Dumnezeu să-l apere de atenţia ta părintească.

– Cu Andrew m-am descurcat perfect, i-a replicat bătrînul. *Tu* eşti cel care l-a transformat în beţivul risipitor care este astăzi.

Logan îl privea şi nu-i venea să creadă.

– Eu?

– Să nu crezi că nu ştiu de cîte ori i-ai dat bani lui Andrew. Poate că tu crezi că ai încercat să-l ajuţi dar de fapt doar i-ai înrăutăţit problemele. Va bea şi va juca atîta vreme cît va exista cineva care să-i achite datoriile.

– L-ai lăsa să fie schilodit de rechinii cărora le datorează bani? Vor trimite pe cineva care să-i frîngă fiecare os... şi asta dacă are noroc.

– Andrew trebuie să suporte consecinţele faptelor lui. Altfel va sfîrşi în închisoarea datornicilor, după moartea mea. Ţi-aş fi recunoscător dacă nu te-ai mai amesteca în viaţa lui.

– Cu multă bucurie. Uşor ameţit, Logan s-a dezlipit de masă şi s-a îndreptat spre uşă.

– Scott, a spus încet bătrînul.

Logan s-a oprit în prag fără să se întoarcă. A aşteptat ca Rochester să vorbească din nou:

– M-am întrebat mereu de ce ai ales scena. Ai fi avut succes în orice alt domeniu – ai moştenit multe de la mine.

– Ai dreptate, a spus Logan cu vocea încărcată de ură. S-a întors cu faţa spre tatăl lui. Spre marea lui oroare şi-a dat seama că semăna în multe privinţe cu Rochester. Erau amîndoi preocupaţi de propriile persoane, le plăcea să-i manipuleze pe ceilalţi şi preferau să-şi petreacă timpul înconjuraţi de obiecte de artă sau afundaţi în meserie în loc să rişte şi să iubească pe cineva. Dacă aveam suficient timp probabil că aş fi ajuns un ticălos fără inimă, aşa ca tine. Şi am ales scena pentru că aşa a fost să fie. O am în sînge.

– Ca şi mama ta. Rochester l-a studiat cu atenţie. Trebuie să recunosc: semeni mult cu Elizabeth. Nu pot decît să ghicesc ce simte Nell atunci cînd te priveşte.

Logan a ieşit fără să mai scoată un cuvînt, de parcă ar fi fost urmărit de o haită de cîini turbaţi.

Madeline stătea pe marginea patului ei cu baldachin, printre teancuri de haine frumos împăturite care urmau să fie aşezate în cuferele şi cutiile aliniate la perete. Majoritatea lucrurilor ei fuseseră

împachetate şi trimise acasă la Logan. Căsătoria urma să aibă loc peste o săptămînă, în salonul casei lui din Londra. Logan refuzase să se căsătorească la capela de pe domeniul părinţilor ei, deşi aceştia insistaseră. Madeline ştia că voia să poată controla fiecare detaliu, fără să permită intervenţia cuiva.

– Madeline! Justine, sora ei mai mare a apărut în prag, cu ochii strălucind. Venise să dea o mînă de ajutor la pregătirile de nuntă. Althea îi trimisese o scrisoare în care o felicita cu căldură, dar din păcate nu putea veni pentru că era în Scoţia, împreună cu soţul ei, şi aştepta din zi în zi să nască. A venit! a exclamat Justine. Trăsura tocmai a intrat pe alee!

Lui Madeline i s-a strîns stomacul. Deşi Logan corespondase cu părinţii ei în ultima săptămînă, ei nu-i fusese permis să citească scrisorile. De-abia dacă mîncase ceva sau dormise, pentru că se întreba mereu dacă nu cumva avea să se răzgîndească şi să nu se mai însoare cu ea.

– Trebuie să-ţi termini cina, îi spusese mama ei cu o seară înainte. Dacă continui să slăbeşti, logodnicul tău ne va învinui pe noi – iar dacă va face asta să ştii că-l voi pune imediat la punct.

Madeline s-a dus la oglindă şi a început să-şi aranjeze faldurile fustei şi corsetul.

– Fă ceva cu părul, a sfătuit-o Justine. Arată ca un cuib de păsări.

Madeline şi-a scos acele din păr, l-a periat şi l-a prins într-un coc, cu gesturi mecanice. Justine i s-a alăturat în faţa oglinzii şi şi-a aranjat şi ea buclele aurii. Admirîndu-şi reflexia fără cusur, a zîmbit mulţumită.

Încă din copilărie Justine îi uimea pe toţi cu frumuseţea ei, cu tenul de porţelan şi părul de aur. Era genul de copil care nu se purta niciodată urît, care nu strica nici o jucărie şi nu se murdărea de noroi pe pantofi. Fusese curtată de cei mai rîvniţi burlaci din Londra, chiar şi de un nobil francez şi îl alesese în final pe lordul Bagworth, un viconte bogat. Justine era – şi avea să fie mereu – mîndria familiei, în timp ce Madeline era ruşinea ei.

În timp ce Justine o îndemna să se grăbească, Madeline şi-a prins ultimul ac în păr şi s-a ciupit uşor de obraji, să capete culoare. Cînd au ajuns la parter Logan fusese deja condus în salon, acolo unde Agnes îl primise cu un minim de amabilitate.

Logan s-a ridicat în picioare cînd au intrat cele două surori. În salonul minuscul, el părea mai înalt decît era în realitate. Haina neagră era minunat croită şi se tunsese de curînd.

– Scott, a spus Madeline neştiind dacă să se apropie sau nu de el. Logan i-a rezolvat imediat dilema, venind spre ea şi prinzînd-o de mînă. I-a sărutat palma deschisă, într-un gest plin de tandreţe şi de intimitate. O făcuse mai mult pentru mama şi sora ei, era sigură de asta. Chiar şi aşa, inima i-a tresărit cînd i-a simţit buzele fierbinţi pe piele.

Logan s-a îndreptat şi a privit-o cu mare atenţie. S-a încruntat imediat:

– Nu ai mîncat deloc, i-a şoptit, atent să nu fie auzit de ceilalţi.

– Nici tu, i-a răspuns Madeline.

Logan a zîmbit şi s-a întors cu faţa spre Justine, aşteptînd să-i fie prezentat. Madeline s-a achitat imediat de sarcină. I-a făcut cunoştinţă cu sora ei mai mare, aşteptîndu-se să-i surprindă expresia de

admiraţie. Bărbaţii reacţionau întotdeauna aşa în prezenţa ei. Numai să frumuseţea ei uimitoare nu a părut să-l impresioneze prea mult pe Logan.

– Îmi face plăcere să te cunosc, i-a spus el indiferent.

O uşoară dezamăgire s-a strecurat în privirea ei luminoasă.

– Bun-venit în familie, domnule Scott. Sper că vei fi blînd cu draga mea soră.

– Aşa intenţionez, lady Bagworth. Logan o privea uşor ironic. Era evident că ea se aşteptase să fie vrăjit. Era atrăgătoare, într-adevăr, dar Madeline era mai frumoasă decît ea, cu trăsături mai rafinate şi ochii plini de căldură şi inteligenţă. Toate acestea îi lipseau surorii ei.

Şi-a îndreptat atenţia spre mama lor, care era aşezată în cealaltă extremitate a încăperii.

– Mă tem că nu pot rămîne prea mult timp, lady Matthews. Speram să pot petrece cîteva momente cu Madeline, doar noi doi.

Agnes părea oripilată.

– După cum probabil ştii, nu se cade să rămîneţi singuri, fără să fie şi altcineva prezent.

– Nu prea mai contează, în clipa asta, nu-i aşa? a întrebat încet, făcînd-o pe Madeline să roşească şi pe Justine să chicotească.

Agnes s-a încruntat auzindu-i replica neruşinată.

– Cît timp te afli sub acoperişul meu insist să respecţi o minimă decenţă – chiar dacă îţi este greu. Poţi sta de vorbă cu Madeline, dar Justine va rămîne cu voi. A ieşit din cameră, aruncîndu-i fiicei mai mari o privire plină de subînţeles.

Cei trei au rămas tăcuţi. Justine s-a strîmbat ironică şi s-a retras în colţul opus. S-a apropiat de

fereastră şi s-a prefăcut interesată de peisaj, în timp ce Logan o trăgea pe Madeline aproape.

– Îmi pare rău... a început să spună Madeline, deranjată de răceala cu care îl tratase mama ei, dar el i-a dus un deget la buze. Madeline a tăcut, tulburată de apropierea dintre ei. Mirosul îi era familiar, un amestec masculin de pînză curată, piele şi un iz uşor de tutun.

– Cum te simţi? a întrebat-o privind-o atent.

Madeline s-a colorat uşor în obraji.

– Foarte bine, mulţumesc.

– Mai ai greţuri dimineaţa?

– Da.

– Vor mai dura o lună-două. Între timp, încearcă totuşi să mănînci.

– Cum de eşti atît de bine informat? a îndrăznit ea să-l întrebe.

Logan i-a zîmbit.

– Partenera mea a lipsit adesea din aceeaşi cauză.

– Înseamnă că n-ai mai... l-a întrebat Madeline, fără să-şi poată ascunde neliniştea.

– Nu, i-a răspuns Logan cu blîndeţe. Eşti prima femeie cu care am un copil. A dus mîna la buzunar şi a scos un obiect. Dă-mi mîna.

A simţit cum îi strecura pe inelarul stîng un inel greu. Era un diamant galben-canar de cel puţin cinci carate, înconjurat de diamante albe minuscule care străluceau în lumină. Uimită de extravaganţa inelului, Madeline a făcut ochii mari.

– Dumnezeule! s-a auzit vocea lui Justine. E de mărimea unui ou!

– Mulţumesc, i-a spus Madeline lui Logan. N-am mai avut niciodată ceva atît de frumos.

Logan a ridicat indiferent din umeri.

– Dacă vrei îl putem schimba.

– Oh, nu... e perfect. Se uita la diamantul strălucitor căutînd cuvintele potrivite pentru a-i mulţumi, dar nici unul nu i se părea potrivit.

Justine nu mai putea să-şi ascundă curiozitatea, aşa că a venit spre ei.

– Dă-mi-l şi mie, Madeline! Dumnezeule, ce piatră minunată! Pot să-l probez? Înainte să primească răspuns, i-a smuls inelul de pe deget şi l-a inspectat, privindu-l admirativ. Fără cusur. Şi ce culoare spectaculoasă! Le-a aruncat celor doi o privire complice. Cred că un asemenea dar merită mai mult decît un simplu „mulţumesc", Madeline. N-ar trebui să-l răsplăteşti pe domnul Scott cu un sărut? Mama nu e aici, la urma-urmei... iar eu nu-i voi spune nimic.

Madeline îl privea consternată pe Logan, fără să reuşească să-i citească expresia.

– Scott este foarte rezervat, a spus dar Logan a întrerupt-o zîmbind şmechereşte.

– Nici *chiar atît* de rezervat, scumpo. I-a ridicat chipul spre el şi şi-a apropiat buzele de ale ei. Ea a tresărit cînd gura lui a atins-o uşor, cînd a gustat-o ca pe o delicatesă care trebuia savurată. Era doar de ochii lumii, şi-a repetat în minte, doar ca să o convingă pe Justine că erau îndrăgostiţi... dar cu toate astea nu putea să ignore valul de plăcere care o invadase. Genunchii îi tremurau şi s-a sprijinit de el.

Logan şi-a sfîrşit sărutul şi s-a tras înapoi s-a privească.

– Ei bine, a spus Justine, pari destul de îndrăgostit de sora mea, domnule Scott. Nu pot să nu mă întreb ce vede la ea un bărbat sofisticat ca tine.

Logan a zîmbit ironic. Era evident că Justine era geloasă.

– Madeline are toate calităţile pe care mi le-am dorit la o soţie, i-a răspuns.

– Este foarte încăpăţînată, a spus Justine. Sper să ai mai mult succes ca părinţii mei în a o ţine în frîu.

– Justine, i-a spus Madeline, nu e nevoie să vorbeşti despre mine ca despre un animal de casă neascultător.

Logan a izbucnit în rîs şi a privit-o aprobator în timp ce o conducea spre un fotoliu.

– Vă certaţi mai tîrziu, i-a şoptit. Nu am mult timp la dispoziţie şi trebuie să discutăm despre nuntă.

– Nu rămîi la cină? l-a întrebat Madeline.

El a clătinat din cap.

– Nu am de gînd să pun pe nimeni – şi cu atît mai puţin pe mine – în postura de a face conversaţie de salon la masa familiei Matthews.

– E o decizie înţeleaptă, cred, a remarcat amuzată Justine. Faptul că mama nu te place deloc nu mai e o surpriză pentru nimeni. E păcat, totuşi. Am sentimentul că ai fi o companie plăcută la cină, domnule Scott.

– Acest lucru îl poate decide doar sora ta, i-a răspuns Logan privind-o pe Madeline într-un fel anume care i-a amintit de ultima lor cină împreună... şi de noaptea de dragoste care o urmase. Iar el părea să se amuze pe seama stînjenelii ei.

Din fericire conversaţia s-a îndreptat spre alte subiecte, dar Madeline nu putea să nu se

gîndească la nuntă. Gîndurile i se amestecau în minte. Peste o săptămînă avea să-i devină soţie iar dacă el o dorea aveau să împartă din nou patul. El o prevenise că nu avea să fie la fel de plăcut ca la început. Probabil voia să spună că nu-l mai interesa plăcerea ei. Sau poate că avea să simtă durere – deşi nu-i venea să creadă una ca asta. Logan nu era un bărbat crud, în ciuda temperamentului său.

Agnes s-a întors să ia parte la discuţia legată de detaliile nunţii şi nu a avut de obiectat prea multe, cu excepţia ţinutei lui Madeline. În nici un caz, a spus ea, nu avea să-i permită să se îmbrace în alb.

– Ar fi doar o dovadă de ipocrizie, a spus ferm Agnes.

Logan i-a înfruntat privirea fără să clipească.

– Madeline era pură atunci cînd am cunoscut-o. Are dreptul să poarte alb la nunta ei.

– Vă veţi jura credinţă în faţa lui Dumnezeu iar Madeline va fi îmbrăcată în culoarea purităţii. Ar fi o blasfemie! Nu m-ar mira să cadă fulgerul peste ea, străpungînd acoperişul!

Logan i-a zîmbit ironic:

– Nu mă pretind un om religios, dar cred că Dumnezeu are lucruri mai importante de făcut decît să-şi facă griji pentru culoarea rochiei lui Maddy.

– Maddy, a repetat Agnes, clătinînd din cap dezaprobator la auzul numelui de alint. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune aşa fiicei mele. E un nume potrivit pentru fetele care servesc la taverne...

– Mamă, a întrerupt-o Justine punîndu-i mîna pe umăr. Agnes a tăcut, dar se înnegrise la faţă.

Madeline şi-a luat inima în dinţi şi i-a atins uşor braţul lui Logan:

– Te rog, i-a spus încet. Mama are dreptate... n-ar trebui să mă îmbrac în alb.

Deşi era evident că ar fi vrut să protesteze, Logan s-a strîmbat şi nu i-a dat nici un răspuns, lăsînd tăcerea să vorbească.

– Îţi mulţumesc, i-a spus Madeline uşurată.

– Nu-mi pasă nici dacă apari la ceremonie în pielea goală, i-a murmurat. Vreau să se termine totul odată, ca să mă pot reîntoarce la munca mea.

Agnes l-a auzit şi a încremenit, uitîndu-se fix la el, în timp ce Justine să străduia din nou să o calmeze.

Madeline a plecat privirea. Îi înţelegea nerăbdarea, ştia că pentru el teatrul *Capital* fusese mai important decît orice altceva. Nimeni nu putea să rîvnească la primul loc în inima lui.

După ce au pus la punct toate detaliile legate de nuntă Logan şi-a luat rămas-bun. După plecarea lui, Madeline s-a întors în camera ei, să continue să împacheteze iar Justine a însoţit-o.

– Ce bărbat extraordinar! a exclamat Justine de îndată ce uşa dormitorului s-a închis în urma lor. Ce prezenţă... şi ce ochi albaştri! Şi totuşi cea mai remarcabilă mi se pare vocea lui. Cred că ar putea seduce orice femeie cu vocea lui – chiar dacă i-ar recita ecuaţii matematice!

Ascultîndu-i comentariile admirative, Madeline a simţit un val de mîndrie. Justine o tratase mereu cu un amestec de afecţiune şi condescendenţă. Acum, pentru prima oară, în tonul ei se citea invidia.

– Ce şmecheră ai fost, i-a spus Justine. Nici eu şi nici Althea nu am putut să credem că era adevărat că ai fugit de la şcoală şi ai avut o aventură cu Scott Logan. Mi se pare delicios. Bineînţeles, e mare păcat că te măriţi cu un bărbat care îţi este inferior.

Madeline s-a încordat.

– Nu-l consider inferior în nici o privinţă.

– Aşa trebuie să procedezi. Prefă-te că nu are origini umile. Justine s-a aplecat spre ea, cu ochi curioşi. Scott pare un bărbat foarte viril. Bănuiesc că a fost şi foarte priceput. Povesteşte-mi cum a fost, Madeline!

– N-aş putea să fac asta, a protestat Madeline, uimită. Sînt chestiuni private!

– Dar sînt sora ta – mie îmi poţi face confidenţe. Spune-mi cum a fost cu Scott şi-ţi povestesc şi eu tot ce vrei să afli despre lordul Bagworth.

Madeline a privit chipul curios al surorii ei şi a zîmbit.

– Justine... iartă-mă dar nu este un schimb prea tentant.

– Ei bine, a spus sora ei dîndu-se înapoi, enervată. Poate că lordul Bagworth nu e atît de frumos ca Scott dar poziţia lui în societate o depăşeşte pe cea a viitorului tău soţ.

– Sînt sigură că ai dreptate, i-a răspuns Madeline, străduindu-se să nu bufnească în rîs. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea surorii ei. Justine fusese mereu mulţumită, mîndră chiar pentru că se căsătorise cu un bărbat cu titlu nobiliar, cu o moşie impresionantă la ţară, o casă frumoasă în Londra şi o mulţime de servitori. Dar Logan Scott era chiar mai bogat şi pe deasupra şi frumos. Lui Madeline nu-i păsa că prin vene nu-i curgea sînge albastru. Logan era cel mai fascinant şi mai desăvîrşit om din cîţi cunoscuse şi spera să se poată ridica la nivelul lui.

S-au căsătorit o săptămînă mai tîrziu, în salonul lui Logan, cu pereţii lui plini de tablouri şi parchet lucios. Madeline era vag conştientă de prezenţa familiei, în spatele ei: părinţii, sora ei Justine şi lordul Bagworth.

Singurii invitaţi ai lui Logan erau ducele şi ducesa de Leeds şi, în mod ciudat, doamna Florence. Madeline era uimită că Logan îşi dorise prezenţa femeii la nunta lor, deşi o cunoscuse abia recent. Deşi se tratau cu politeţe, Madeline simţea că împărtăşeau un secret pe care ceilalţi nu trebuiau să-l afle.

Logan a răspuns monosilabic la toate întrebările preotului. Chipul îi era împietrit – arăta exact ca un actor care îşi ascunde cu pricepere emoţiile. Madeline era convinsă că întreaga situaţie îl revolta. Nu visase nicicînd că avea să fie obligat să se căsătorească cu o femeie pe care o detesta – dar fusese obligat să o facă. Era adevărat că ea se oferise să-şi asume întreaga responsabilitate pentru copilul lor... dar undeva adînc în sufletul lui ştiuse că Logan nu va putea ignora copilul, odată ce afla despre existenţa lui. Regretul şi ruşinea i-au adus lacrimi în ochi, lacrimi pe care şi le-a stăpînit cu greu.

În timp ce preotul predica despre dragoste şi înţelegere şi despre jurămintele care îi legau pe vecie, Logan s-a uitat la Madeline şi i-a văzut lacrimile. S-a încruntat , căpătînd o expresie şi mai dură. Au fost declaraţi soţ şi soţie iar el a sărutat-o scurt, cu răceală, pecetluind căsătoria.

După aceea au luat loc cu toţii la masă. S-au servit opt feluri de mîncare în sufrageria spectaculoasă, o încăpere circulară cu coloane corintice

din marmură. Tavanul era pictat, înfăţişînd o scenă din *Furtuna*, iar pe pereţi erau ornamente italiene din alabastru.

Madeline era aşezată în capătul opus al mesei şi abia dacă-şi zărea soţul printre candelabrele din cristal. Era evident că rudele ei erau uimite de luxul şi frumuseţea obiectelor care îi înconjurau. Atmosfera s-a destins considerabil cînd vinurile scumpe au început să curgă în pahare şi preparatele franţuzeşti au început să fie servite.

Soţul lui Justine, lordul Bagworth, a exclamat, plăcut surprins:

– Trebuie să recunosc, Scott, că-ţi joci perfect rolul de gazdă pentru cineva care nu obişnuieşte să primească vizite.

Înainte ca Logan să apuce să-i răspundă, mama ei a ridicat privirea din farfuria cu motive aurii şi a comentat acid:

– Să sperăm că-şi va face şi datoria de soţ cu aceeaşi pricepere.

Dacă ar fi spus-o pe alt ton, remarca ar fi putut părea doar o tachinare prietenească, dar dezaprobarea lui Agnes era mai mult decît evidentă.

Tensionată, Madeline a aşteptat răspunsul lui Logan. Spre uşurarea ei, acesta a spus indiferent:

– Vă asigur, lady Matthews, că nu am primit reclamaţii. Şi nici soţia mea nu va avea motiv să o facă.

– Sînt convinsă de asta, a spus Madeline. Tăcuse mare parte din zi, aşa că remarca ei i-a făcut pe meseni să-şi îndrepte ochii spre ea. A continuat cu subînţeles: sînt sigură că mama a vrut să spună că aşteptările ei în ceea ce te priveşte vor fi onorate pe deplin.

– Am înţeles prea bine ce a vrut să spună, a asigurat-o Logan amuzat. Era primul zîmbet pe care i-l adresa în acea zi.

Masa s-a încheiat cu brînzeturi, vin şi fructe. Bărbaţii au rămas să savureze un pahar de vin de Porto şi un trabuc, în timp ce doamnele s-au retras să bea un ceai şi să facă conversaţie. Ducesa de Leeds a profitat de prilej să-i vorbească lui Madeline în particular. Se vedeau pentru prima oară de la plecarea lui Madeline din teatru.

– Felicitări, Maddy, i-a spus Julia. Sper să fii fericită în căsnicie.

Madeline i-a răspuns cu un zîmbet şters.

– Dacă e să mă gîndesc la felul în care a început, nu văd cum va fi posibil.

Julia a privit-o cu simpatie.

– Nu este prima căsătorie care să înceapă nu tocmai fericit – şi nici ultima. Cred că o soţie şi un copil îi vor fi de folos lui Logan, într-un mod în care nici nu s-ar gîndi.

– Nu mă va ierta niciodată pentru ce i-am făcut, a spus Madeline. Şi nu-l condamn pentru asta.

– Prostii. Sînt sigură că ţi-ai dat seama că Logan încă te iubeşte. Dar se teme să mai aibă încredere în tine. Trebuie să ai răbdare cu el. Nu mă aştept să-ţi fie uşor. E suficient de încăpăţînat încît să pună chiar şi un sfînt la încercare. Nu ştiu dacă ţi-a spus, dar m-a rugat să-l ajut să organizeze un bal care va avea loc de azi într-o lună.

– De ce?

– Ca să te prezinte întregii Londre, bineînţeles.

Madeline era uimită.

– Dar se va uita toată lumea la mine şi va şuşoti...

– Nu contează ce vor spune, a asigurat-o Julia. Crede-mă pe mine, care am fost subiect de bîrfă ani de zile. Aşa vei fi şi tu, acum că te-ai măritat cu Logan. Te vei obişnui, cu timpul.

Doamna Florence s-a apropia de ele şi s-a aşezat, refuzînd ajutorul Juliei. Era o prezenţă regală, îmbrăcată într-o rochie din catifea albastră garnisită cu dantelă şi numeroase şiraguri de perle la gît şi încheieturi. La început au făcut un schimb de politeţuri legate de masa servită şi de frumuseţea casei lui Logan.

– Actorii sînt săraci prin excelenţă, a remarcat doamna Florence privind cu mîndrie la luxul care le înconjura. Se pare că soţul tău este excepţia de la regulă, Maddy. Eşti o femeie foarte norocoasă.

– Sînt norocoasă în multe alte privinţe, i-a răspuns Madeline cu un zîmbet forţat care nu le-a scăpat interlocutoarelor sale.

– Eşti, într-adevăr, a spus cu voce joasă, uşor amuzată, doamna Florence. Îţi va fi mai uşor cu timpul, copilă. Crede-mă pe mine.

Madeline a inspirat adînc şi s-a relaxat puţin. I se părea ciudat că amîndouă îi ofereau alinarea pe care nici mama şi nici sora ei nu se obosiseră să i-o ofere. Dintr-un impuls, mîna ei a căutat-o pe cea a doamnei Florence.

– Îşi mulţumesc că ai venit la nunta mea, doamnă. Prezenţa ta a făcut ca ziua să mi se pară mai uşoară.

– Trebuie să recunosc că n-aş fi ratat nunta lui Scott pentru nimic în lume. Tu m-ai deschis anumite uşi, copila mea, aşa cum nici măcar nu ghiceşti. Doamnei Florence părea să-i facă plăcere să le privească feţele nedumerite.

– Ce uşi? a întrebat Julia ameninţîndu-şi prietena cu degetul arătător, în glumă. Arăţi ca un pisoi care tocmai a descoperit castronul cu smîntînă. Trebuie să-mi spui!

– Poate, într-o bună zi, a sosit şi răspunsul. După care nu a vrut să mai spună nimic. Şi-a băut ceaiul şi a continuat să privească în jur, satisfăcută.

Madeline nici nu şi-a dat seama cînd au plecat oaspeţii. S-a trezit deodată înconjurată doar de servitorii care ştergeau, eficienţi, toate urmele... şi de Logan care stătea relaxat la masă, cu picioarele întinse şi-şi savura trabucul. Madeline s-a aşezat lîngă el, îmbrăcată încă în rochia de cununie, de un roz pal.

Dacă nu ar fi avut nervii întinşi la maximum i-ar fi făcut plăcere să stea acolo, să inspire aroma trabucului. În casă domnea acum tăcerea iar corvoada de a face conversaţie luase sfîrşit.

El a privit-o detaşat, în acelaşi fel în care s-ar fi uitat la un tablou sau la o sculptură. Madeline era convinsă că Julia se înşelase atunci cînd îi spusese că el mai era încă îndrăgostit de ea. Nici un bărbat nu se putea uita aşa la femeia pe care o iubea, ca şi cum era un bun al său pe care îl putea aşeza oriunde dorea. A începu să înşire în minte subiecte de discuţie şi a renunţat la ele, rînd pe rînd. Tăcerea dintre ei, altădată atît de confortabilă, o deranja acum.

– Camera ta este pregătită, i-a spus Logan într-un final, stingînd trabucul într-o tăviţă de bronz. Poţi chema un servitor să te conducă sus.

– Nu vom sta amîndoi...

– Nu. Vom avea camere separate. După cum ştii, eu am ore neconvenţionale la care plec şi vin. Dacă vom dormi în paturi diferite nu-ţi voi tulbura somnul.

Iar eu nu-ţi voi tulbura intimitatea, şi-a spus Madeline dar şi-a ţinut gura.

– Eşti extrem de atent, a şoptit ea şi s-a ridicat. Logan s-a ridicat la rîndul lui, politicos.

– Îmi rezerv dreptul de a te vizita din cînd în cînd, i-a spus el.

Madeline a dat din cap, încercînd să pară stăpînă pe sine.

– În seara asta? l-a întrebat şi vocea i-a tremurat uşor.

Expresia lui nu s-a schimbat deloc. A privit-o peste norul subţire de fum.

– Vino în camera mea cînd eşti pregătită de culcare.

Madeline a înghiţit în sec.

– Bine.

Logan s-a aşezat la loc pe scaun şi a privit în urma ei. Madeline simţea cum ochii lui o ardeau în timp ce se îndepărta.

Cel de-al doilea dormitor din apartamentul lui Logan fusese mărit şi era acum dublu ca dimensiuni. Pereţii erau acoperiţi cu brocart alb cu ornamente aurii şi din loc în loc erau picturi în ulei cu rame în acelaşi ton auriu: o scenă cu copii care se jucau, femei şi copii în diverse ipostaze domestice.

Lui Madeline i-a plăcut decorul cu accente feminine şi s-a plimbat prin încăpere, observînd fiecare schimbare, inclusiv ceasul auriu de pe poliţa şemineului, dantela complicată din mătase a cuverturii şi trusa de cusut din colţ, ornată cu perle.

Deşi nu sunase încă după cameristă, aceasta a apărut imediat să o ajute să se schimbe. Madeline s-a aşezat apoi la măsuţa de toaletă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte încheiată pînă la gît şi s-a lăsat în voia gîndurilor în timp ce fata îi peria părul lung.

I-a spus ceva iar Madeline a ridicat ochii, zîmbind absentă:

– Ce anume? Mă tem că nu eram atentă.

– V-am întrebat dacă mai aveţi nevoie de ceva, doamnă Scott.

– Doamnă Scott, a repetat Madeline. Eşti prima care-mi spune aşa.

Camerista i-a zîmbit şi a făcut o plecăciune, după care s-a retras.

Madeline s-a privit în oglindă. Era foarte palidă, aşa că s-a bătut uşor în obraji, ca să capete puţină culoare. Nu avea de ce să se teamă de Logan, cu siguranţă. El nu i-ar fi făcut rău, măcar pentru faptul că purta în pîntec copilul lui. Pe de altă parte, putea face ca totul să devină neplăcut în ceea ce o privea. Era acum soţul ei, iar ea era complet la bunul lui plac. Nimeni nu-i putea lua apărarea, indiferent dacă el alegea să fie crud sau blînd.

Madeline şi-a verificat încă o dată lungul şir de nasturi care îi încheiau halatul. A ridicat bărbia, hotărîtă şi a ieşit din cameră.

Dormitorul lui Logan era numai la cîteva uşi distanţă, luminat doar de flăcările din şemineu. Logan era întins pe pat, sprijinit de tăblie, cu palmele încrucişate sub cap. Era gol sub cearşaf, iar în lumina focului chipul lui părea turnat în metal. Madeline s-a apropiat de pat şi s-a oprit cînd îi mai despărţeau cîţiva paşi.

– Dă-ţi jos halatul, l-a auzit spunînd cu voce joasă.

Ea l-a privit nedumerită.

– Haide, i-a şoptit el cu ochii strălucind.

Madeline a încercat să-i facă pe plac dar avea degetele încleştate. Logan a aşteptat cu o răbdare nefirească, în tăcere. Madeline se lupta cu nasturii minusculi. Cînd a terminat, a lăsat halatul să cadă pe podea. Rămăsese doar în cămaşa subţire de noapte. A simţit că lua foc cînd şi-a dat seama că fiecare detaliu al trupului ei era vizibil în lumina focului.

– Şi restul, i-a spus Logan implacabil.

Ea l-a privit fix şi a dus mîinile la ceafă, să o desfacă. Era copleşită de sentimentul că era doar un bun pe care el îl poseda, un obiect expus privirilor lui. Logan reuşea să o umilească, dacă asta îşi propusese. A început să-şi ridice cămaşa dar s-a oprit, ezitînd.

– Acum! s-a auzit vocea soţului ei, vizibil îngroşată.

Madeline şi-a ţinut răsuflarea şi l-a ascultat, cu o singură mişcare hotărîtă. Cămaşa de noapte a ajuns şi ea pe jos. Aerul rece o izbea, pielea i se făcuse de găină iar sfîrcurile i se întăriseră. A rămas nemişcată în faţa lui Logan, care o studia.

– Mi-e... frig, a şoptit ea disperată, dorindu-şi să se fi putut acoperi cu ceva, cu orice.

– Văd şi eu, i-a spus Logan cu privirea aţintită pe sînii ei. A dat cearşaful deoparte şi i-a făcut semn să vină lîngă el.

În timp ce se apropia, Madeline a încercat să se acopere. O mînă şi-a pus-o peste sîni iar cu cealaltă şi-a acoperit zona dintre coapse.

Gestul a părut să-l amuze pe Logan.

– Nu trebuie să dai dovadă de atîta modestie, drăguţo. Cînd noaptea se va sfîrşi între noi nu va mai exista nici un secret.

Dinţii îi clănţăneau cînd s-a strecurat printre aşternuturile moi din mătase. Toţi muşchii îi erau încordaţi. Logan a tras-o spre el cu un gest blînd, aproape impersonal, contrazicîndu-i toate temerile. Cu vîrful degetelor i-a trasat conturul trupului, de parcă ar fi fost un sculptor.

În felul în care o atingea era însă detaşare. Madeline şi-a dat imediat seama că amantul pasional fusese înlocuit de un străin calculat. Făcea dragoste cu ea doar în sensul fizic al cuvîntului, stăpînindu-şi cu străşnicie emoţiile.

După ce între ei s-a aşternut din nou frigul, Madeline s-a întrebat dacă trebuia sau nu să mai rămînă.

– Vrei să plec? l-a întrebat.

Lui i-a luat ceva timp să-i răspundă.

– Nu. S-ar putea să mai am nevoie de tine în noaptea asta.

Vorbele pline de aroganţă au rănit-o, dar a rămas în pat. *Ai răbdare cu el*, o sfătuise Julia... iar el merita un efort din partea ei. Trebuia să şteargă trecutul – îi datora asta. S-a întors pe o parte să-i privească profilul în lumina focului. Logan închisese ochii dar i-a luat ceva vreme pînă să adoarmă.

În cei zece ani care trecuseră de cînd înfiinţase teatrul *Capital* el nu întîrziase niciodată. Pînă în acea dimineaţă.

De obicei se trezea uşor, dar în acea dimineaţă totul îi păruse învăluit în ceaţă... iar cînd o văzuse

pe Madeline dormind lîngă el nu se putuse stăpîni. O trăsese aproape şi făcuse dragoste cu ea, auzind-o cum torcea ca o pisică somnoroasă. Abia după aceea şi-a dat seama cît era de tîrziu.

Înjurînd printre dinţi, el se îmbrăcase cu viteza fulgerului şi se suise în trăsură, hotărît să ajungă cît mai repede la teatru. Chiar şi aşa, tot a întîrziat patruzeci şi cinci de minute faţă de ora stabilită. Fără îndoială că toţi actorii aveau să murmure şi să comenteze. Şi aveau tot dreptul. El nu ezita să-i amendeze atunci cînd ei întîrziau.

Sala de repetiţii era goală, cu excepţia lui Jeff, ucenicul tîmplar.

– Domnule Scott! a exclamat el. Chiar ne întrebam dacă veniţi azi...

– Unde sînt ceilalţi? l-a întrerupt Logan, strîmbîndu-se.

– Pe scenă, domnule. Ducesa s-a hotărît să conducă repetiţiile, văzînd că nu aţi ajuns.

Logan a dat scurt din cap şi a ieşit pe uşa care dădea spre culise. În timp ce se apropia a auzit şoapte şi chicoteli înfundate. Şi-a îndreptat umerii şi a păşit pe scenă, dar s-a oprit brusc cînd şi-a văzut întreaga companie aşteptîndu-l în semicerc, cu paharele în mîini. Imediat s-a auzit zgomot de dopuri iar cineva a strigat *Felicitări!,* în timp ce o altă voce i-a spus dojenitor, printre rîsete: ai întîrziat!

Scena a erupt într-un cor de urale şi imediat a urmat un clinchet de pahare pline cu şampanie. Logan a primit şi el o cupă şi a zîmbit:

– Sărbătorim faptul că am întîrziat sau căsătoria mea?

Julia a făcut un pas înainte şi i-a răspuns amuzată.

– Să zicem că le aşteptam demult pe amîndouă. Ai grijă, Scott. S-ar putea să începem să credem că eşti uman.

– Aş vrea să înţelegeţi că am de gînd să mă amendez singur pentru că am întîrziat.

– Asta-i bine, a spus veselă Arlyss Barry, pentru că am folosit banii din caseta din biroul tău ca să plătim şampania.

Logan a clătinat din cap, continuînd să zîmbească.

– Pentru compania teatrală *Capital*! a strigat unul din actori. Pentru o adunătură de beţivi!

Logan a ridicat la rîndul lui paharul:

– Pentru doamna Scott!

– Dumnezeu să o binecuvînteze pe doamna Scott! s-a auzit o altă voce.

– Dumnezeu să aibă milă de ea, a adăugat altcineva şi au izbucnit cu toţii în rîs.

Capitolul 12

Poate din cauza şampaniei, poate din cauza veştii legate de căsătorie sau poate din cauză că Logan era atît de bine-dispus, atmosfera din teatru era considerabil schimbată în bine. Logan nu-şi mai amintea ca o repetiţie să fi decurs atît de bine. Actorii erau prompţi şi foarte atenţi iar ceilalţi membri ai echipei îşi făceau treaba cu energie şi atenţie pentru detalii. În ceea ce-l privea pe el... parcă trăia o nouă viaţă.

Faptul că ştia că Madeline îl aştepta acasă, că o putea atinge, putea să o vadă şi să facă dragoste cu ea oricînd dorea îl umplea de o mulţumire greu de disimulat. Nu era încă pregătit să admită că o iubea sau că o iertase... dar era conştient că prezenţa ei în viaţa lui era necesară. În decurs de douăzeci şi patru de ore redevenise cel de altădată şi reluase cu uşurinţă frîiele teatrului.

– Excelent, i-a spus Julia în timpul repetiţiei – ea, care nu-l lăuda niciodată pentru că era de părere că şi aşa avea un ego exacerbat. Repetau o piesă nouă, *Trandafirul,* povestea unui bătrîn care îşi

retrăia amintirile unei vieţi tumultuoase. Aproape că mi-au dat lacrimile în timpul monologului tău, atunci îţi aminteai cum te simţi cînd eşti tînăr.

– Rolul este foarte bine scris, i-a răspuns Logan, conducînd-o. S-au îndreptat fiecare spre biroul lui.

– Iar tu îl joci admirabil, i-a spus Julia zîmbind. Se pare că ai redobîndit ceea ce-ţi lipsise. Datorită lui Maddy, nu-i aşa?

Logan nu putea nega, dar remarca nu i-a convenit. I-a răspuns printr-un mormăit.

Julia a continuat – era evident că subiectul îi făcea plăcere:

– Probabil că ai pică pe Madeline pentru că ţi-a demonstrat că nu eşti invulnerabil.

– Nu am pretins niciodată aşa ceva, a ripostat el. Iar dacă am resentimente faţă de soţia mea, ele provin din alte motive.

Julia a intrat în biroul ei, după care a scos capul pe uşă şi a adăugat:

– O să-mi facă plăcere să te urmăresc în lunile viitoare, Logan. Va fi foarte interesant să văd care parte din tine va cîştiga bătălia: jumătatea care îşi doreşte să fie fericită sau jumătatea care vrea să fugă cît mai departe de cei care îndrăznesc să te iubească.

– Ţi-ai irosit adevăratul talent, i-a spus Logan peste umăr. Nu trebuia să te faci actriţă ci scriitoare, la imaginaţia ta.

Rîsul ei l-a urmărit în timp ce străbătea holul. Cînd a intrat în biroul lui, Logan a văzut un chip familiar. Era Andrew, lordul Drake, care savura un pahar, aşezat la biroul lui.

– Jimmy! a strigat el, zîmbindu-i larg. Se vede că abia te-ai căsătorit după cît de mulţumit arăţi.

– Ce doreşti? l-a întrebat Logan strîngîndu-i mîna.

Andrew i-a zîmbit din nou şi i-a făcut semn spre cutia de sub birou. În ea erau douăsprezece sticle de coniac, fiecare din ele fiind legată cu o fundă elegantă.

– Ţi-am adus un cadou, Jimmy. Recunosc că sentimentele mi-au fost rănite pentru că nu m-ai invitat la nuntă, că nu ţi-am fost cavaler de onoare, dar am decis să te iert, în numele vechii noastre prietenii.

Logan a luat o sticlă şi a studiat-o admirativ. Era un coniac rafinat, franţuzesc, vechi de treizeci de ani.

– Îţi mulţumesc, Andrew.

– Am decis să-l testez cît timp te-am aşteptat, i-a spus Andrew. E o licoare a zeilor. Vrei să-l guşti?

– Mă duc să caut un pahar.

– Nu te deranja – ţi-am adus eu. Nu poţi să bei un asemenea coniac într-un pahar nepotrivit.

– Ar fi trebuit să te invit la ceremonie, i-a spus Logan aşezîndu-se pe marginea biroului, în timp ce Andrew îi turna în pahar. Dar totul s-a făcut în mare grabă.

– Aşa am auzit şi eu. Andrew i-a aruncat o privire ştrengărească. S-a dus vorba că soţia ta ar fi însărcinată. S-a prefăcut oripilat. Să fie oare adevărat? Casa Scott va fi curînd binecuvîntată cu un Logan mic?

Logan a luat paharul şi a dat morocănos din cap, pregătindu-se pentru noi ironii.

– Foarte bine, a spus Andrew scurt, surprinzîndu-l. E destul de arătoasă... şi mai e şi fată de viconte. Te-ai descurcat bine.

– Nici o remarcă despre cum am fost „prins în laţ"? Eram sigur că vei avea ceva de spus în privinţa asta. A sorbit lung din coniac, savurîndu-i aroma.

– Nu te-a prins nimeni în laţ, Jimmy. Ne cunoaştem de prea mult timp. Nu te-ai fi însurat cu ea dacă nu ai fi dorit-o.

Andrew avea dreptate... singurul motiv pentru care se căsătorise cu Madeline era că o dorea, că avea nevoie de ea. Sarcina fusese doar o scuză. Ciudat, dar Andrew reuşise să-si dea seama de asta cu uşurinţă.

– Între noi nu încap secrete, nu-i aşa? l-a întrebat Logan privindu-l fix pe bărbatul din faţa lui şi realizînd că erau într-adevăr fraţi. Acum înţelegea cum de rămăseseră atîta timp prieteni.

– Nici unul, a încuviinţat Andrew.

Dorinţa de a-i spune... *Andrew, sînt fratele tău...* era atît de puternică încît a trebuit să-şi muşte buzele ca să tacă. A luat o înghiţitură zdravănă. Nu avea cum să-şi dea seama care avea să-i fie reacţia, cînd va afla. Poate că vestea urma să-i facă plăcere, deşi Logan se îndoia. Mai mult ca sigur că Andrew avea să fie suspicios, sceptic. Avea să le întoarcă spatele şi tatălui lui şi lui Logan, să încerce să se desprindă de influenţa lor. Logan nu voia ca el să se afunde şi mai mult în băutură şi în jocuri de noroc.

– De ce mă priveşti aşa? l-a întrebat Andrew, ridicînd o sprînceană. Te porţi ca tata... ca un om de ştiinţă care se pregăteşte de o disecţie.

– Scuză-mă. Logan s-a relaxat. Mă gîndeam că arăţi cam rău. Nu cumva ţi-ai petrecut prea mult timp la masa de joc?

– Şi mult prea multe nopţi, a recunoscut Andrew, cu un rîset forţat. Dar vom avea timp mai tîrziu pentru confesiunile mele. Acum am venit să te felicit.

– Dacă ai necazuri...

– Am întotdeauna necazuri. Andrew şi-a pus picioarele pe birou, mînjind cu noroi cărţile şi hîrtiile de sub ele. Măcar aşa viaţa nu e niciodată plictisitoare. Haide, spune-mi, Jimmy... cum te simţi acum, că eşti bărbat însurat?

– M-am însurat abia ieri, i-a răspuns Logan. E prea devreme ca să pot trage vreo concluzie.

Andrew s-a strîmbat.

– Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi să mănînc aceeaşi mîncare în fiecare seară, pentru tot restul vieţii. Este adevărat că un bărbat poate să mai... alunece cînd şi cînd, atîta timp cît ştie să fie discret.

– Probabil, a şoptit Logan, contemplînd absent coniacul din pahar. Madeline nu ar fi îndrăznit să obiecteze dacă şi-ar fi luat o amantă. Dar nu dorea să o insulte astfel... şi adevărul era că nici o femeie nu îl atrăgea mai mult ca ea.

Andrew a părut să-i citească gîndurile, pentru că a izbucnit în rîs:

– Dumnezeule mare... nu-mi spune că eşti îndrăgostit de ea!

– Nu, i-a răspuns Logan împietrindu-şi privirea.

– Asta da uşurare. Dragostea este o otravă, Jimmy. Aminteşte-ţi ce s-a întîmplat cînd i-ai căzut pradă ultima oară.

– Cum aş putea să uit? l-a întrebat Logan.

– Trebuie să plec, Jimmy. Îţi doresc noroc... şi toate celelalte. A propos, am auzit un zvon cum că ai da un bal în cinstea ei. Dacă e aşa, să ştii că aştept o invitaţie. l-a făcut un semn de bun-rămas şi a ieşit.

– Nu are rost ca Logan să dea o asemenea petrecere... pentru mine. Madeline se uita fix la mostrele de invitaţii pictate de mînă încercînd să şi-i imagineze pe cei şase sute de oaspeţi intrînd în casa elegantă.

– Nu o face doar de dragul tău, i-a răspuns Julia, aşezîndu-se lîngă ea ca să o ajute cu lista invitaţilor. O face şi ca să-şi satisfacă mîndria. Nu vrea ca totul să fie tratat cu discreţie, vrea să facă spectacol, să arate că întreaga situaţie îi face mare plăcere. Încruntîndu-se uşor, Julia a şters de pe listă cîteva nume şi a trecut altele, încercînd să obţină un amestec perfect.

– Dar de ce aici? a întrebat Madeline. Lui Logan nu se poate să-i facă plăcere ca sute de oameni să-i cutreiere prin casă, să-i cerceteze colecţia de obiecte de artă, să-i scotocească fiecare colţişor...

– Bineînţeles că-i face plăcere. Ştie bine că un bal care se ţine în misterioasa lui casă îi va înnebuni

pe toţi. Toţi cei care contează în societate se milogesc deja pentru o invitaţie, iar cei care bănuiesc că nu vor primi îşi fac deja planuri să plece din Londra în seara balului.

– Îşi va pierde toată intimitatea, a spus Madeline, fără să împărtăşească entuziasmul Juliei.

– Sînt sigură că Logan a ştiut că va trebui să-şi sacrifice intimitatea din ziua în care s-a căsătorit cu tine. Doar nu se aştepta ca o fată de vîrsta ta să aprecieze stilul lui retras de viaţă. Ştia că-ţi vei dori să dansezi, să mergi la operă, să călătoreşti, să socializezi... Julia s-a oprit şi s-a uitat cu mai mare atenţie pe listă: hmm, ar trebui să mai adăugăm cîteva nume străine...

Ducesa lucra la listă iar Madeline s-a afundat în fotoliu, cu un oftat. Începea să înţeleagă ce voia Logan de la ea, că trebuia să dea reprezentaţia vieţii ei. Trebuia să ţină capul sus, să se mişte printre oameni cu încredere şi atitudine – la aşa ceva se aştepta lumea de la soţia lui Logan Scott. Dacă eşua, acest lucru avea să se reflecte deopotrivă şi asupra lui. Dar de ce o supunea el la un asemenea test, atît de curînd?

– Nu sînt sigură că voi fi în stare, a spus cu voce tare.

Ochii Juliei au strălucit, plini de simpatie.

– Maddy... el se aşteaptă să te străduieşti, atîta tot.

Madeline a dat din cap. Avea să facă orice îi cerea el, pentru că îl iubea. Nu voia să regrete nici o clipă că se însurase cu ea. Indiferent cît ar fi durat,

voia să-l facă să recunoască, într-o bună zi, că alesese femeia potrivită pentru a-i fi soţie.

– Voi face mai mult decît atît. Voi reuşi.

– Bravo ţie, i-a spus Julia, admirativ. Cele două femei au continuat să lucreze şi să discute, iar servitoarea le-a adus o tavă cu sandvişuri delicate. Numai că Madeline nu a reuşit nici de data aceasta să înghită nimic. Greaţa încă îi mai crea probleme, iar Logan, îngrijorat, o ameninţase că va chema doctorul.

– Eu nu mi-aş face probleme, a liniştit-o Julia. Pofta de mîncare îţi va reveni curînd. O să pui la loc kilogramele pierdute – şi altele în plus.

Madeline şi-a pus mîna pe abdomenul plat.

– De-abia aştept. În clipa asta nici măcar nu-mi vine să cred că am un copil în pîntec.

– Aşteaptă să înceapă să mişte şi să dea din picioruşe, i-a spus zîmbind Julia.

Se făcuse tîrziu şi Julia a plecat, cu promisiunea de a reveni a doua zi dimineaţă, să o ia cu ea într-o vizită. Trebuia neapărat să-i facă cunoştinţă cu cîteva tinere soţii.

– Nu toate prietenele mele sînt din lumea teatrului, să ştii, îi spusese lui Madeline. Căsătoria cu ducele m-a „obligat" să mă văd şi cu persoane respectabile, din timp în timp.

Ducesa era extraordinar de amabilă, şi-a spus Madeline după plecarea ei. Iar asta însemna că îl stima mult pe Logan. S-a relaxat pe fotoliul din pluş aşezat într-un colţ al salonului şi a citit pînă cînd Logan a sosit acasă. El a intrat aducînd de afară

aerul rece. Părul îi era răvăşit de vînt iar obrajii îi erau roşii de frig.

– Maddy, a spus el apropiindu-se de fotoliu. Ai mîncat deja?

Madeline a clătinat din cap.

– Te-am aşteptat.

I-a întins mîna şi a ajutat-o să se ridice. Mîna lui era moale şi fierbinte.

– Cum a fost după-amiaza petrecută în compania Juliei?

– Cred că am făcut progrese. E destul de complicat să plănuieşti un eveniment de asemenea dimensiuni.

Logan a ridicat nepăsător din umeri.

– Trebuie doar să angajezi oamenii potriviţi.

Străbăteau acum holul iar Madeline ar fi vrut să-şi strecoare mîna pe sub braţul lui dar s-a răzgîndit. Pînă atunci Logan nu îi încurajase nici un gest de apropiere şi era mai mult ca sigură că ar fi respins-o dacă ar fi încercat.

În cele cîteva zile care trecuseră de la nunta lor, relaţia lor fusese una politicoasă, uşor tensionată. Discutau numai subiecte neutre şi îşi alegeau cu grijă cuvintele. Nu îşi aruncau priviri pline de intimitate, nu se sărutau şi nu se mîngîiau. Doar noaptea lucrurile stăteau altfel. Atunci Logan venea în patul ei, îi dădea jos cămaşa de noapte şi făceau dragoste. Iar dimineţile pleca la teatru înainte ca ea să se trezească.

– Repetiţia a decurs bine? l-a întrebat Madeline în timp ce se aşeza la masă.

Logan a amuzat-o povestindu-i despre ultima ceartă dintre Arlyss Barry şi o altă actriţă şi despre nemulţumirea pe care le-o provocase unor actori încheind o înţelegere cu un teatru rival.

– *Daly* şi-a pierdut de curînd o parte din actorii importanţi, aşa că am hotărît să le împrumut cîţiva din actorii mei ca să poată juca *Cum vă place*. În schimb, ei îmi vor da cîţiva actori pentru rolurile secundare din *Trandafirul*. Din păcate actorii mei sînt nemulţumiţi şi protestează. Se consideră prea buni ca să joace la *Daly*.

– Nu le fac o vină din asta, a spus Madeline privind cum doi lachei aduceau tăvile şi farfuriile din argint. Dacă aş fi actriţă şi eu aş prefera să joc la *Capital*.

– Chiar şi aşa, vor face ce li se spune.

– Dar de ce ai făcut o înţelegere din care *Daly* va avea beneficii mai mari decît teatrul tău?

– Profesia lor are de cîştigat astfel. Şi nu vreau ca dorinţa mea de competiţie să dăuneze unei scene londoneze, oricare ar fi aceasta.

– Eşti un filantrop, i-a spus Madeline zîmbind.

– Îmi permit să fiu.

Servitorii au aşezat farfuriile şi i-au servit cu felii de friptură de pui cu sos de smîntînă şi vin de Xeres şi legume înăbuşite în unt frumos prezentate, în diverse forme geometrice. Madeline s-a uitat la preparatele franţuzeşti, simţind cum aromele îi alungau brusc pofta de mîncare. Îngreţoşată, şi-a ferit privirea şi a întins mîna după paharul cu apă. Logan o privea încruntat.

– Trebuie să mănînci, i-a spus.

– Nu mi-e foame. Madeline înghiţea în sec, încercînd să scape de nodul care i se pusese în gît. A dat deoparte farfuria, a închis ochii şi a început să respire pe gură.

– La naiba! a exclamat Logan. Nu mănînci nici cît să te mai poţi ţine pe picioare, cu atît mai puţin pentru copil.

– Încerc, a spus ea, continuînd să ţină ochii închişi, dar îmi este rău în permanenţă.

Logan a chemat un servitor şi i-a spus să aducă de la bucătărie cîteva bucăţi de pui fără sos şi cartofi fierţi.

– O să le trimiţi pe toate înapoi, i-a spus Madeline, încăpăţînată. Nu pot mînca nimic astă-seară. Poate că mîine mă voi simţi mai bine.

– O să mănînci, chiar dacă va trebui să-ţi îndes eu pe gît, i-a spus hotărît Logan. Ai o responsabilitate faţă de copilul tău, dacă tot ai ajuns în situaţia asta.

Nota acuzatoare din tonul lui a durut-o.

– Am avut parte de „ajutor" ca să ajung aşa, a ripostat ea. E şi greşeala ta, nu doar a mea! Şi-a sprijinit capul în mîini, respirînd cu dificultate şi încercînd să stăvilească valurile de greaţă.

Au urmat cîteva clipe de tăcere.

– Ai dreptate, a spus Logan. În noaptea aceea nu m-am gîndit deloc la consecinţe. Eram prea nerăbdător să mă culc cu tine. A adăugat, părînd stînjenit: nici nu mi-am bătut vreodată capul cu asta. Femeile cu care... eu... îşi luau de obicei măsuri preventive.

Madeline l-a privit printre degete. Îi juca imaginaţia feste sau el chiar era chinuit de remuşcări?

– Măsuri preventive? a repetat ea. Nu ştiu ce vrei să spui.

Logan i-a zîmbit.

– Discutăm mai tîrziu despre asta. După naşterea copilului. Şi-a apropiat scaunul şi a cuprins-o pe după umeri. A umezit un şervet în paharul ei şi l-a lipit de fruntea plină cu broboane de sudoare. Îţi aminteşti de pîinea cu lapte pe care mi-ai dat-o cînd eram bolnav? i-a şoptit. Mi-ai promis că într-o bună zi îmi voi lua revanşa.

Ea a scos un sunet, ceva între rîs şi geamăt.

– Ar fi trebuit să te las în pace.

– Mi-ai salvat viaţa, a spus Logan. Nu mai contează ce motive ai avut. Ai avut grijă de mine în ciuda caracterului meu, al mirosului de boală şi al acceselor de delir. Pot măcar să-ţi întorc această favoare. A coborît şervetul umed pe obraz, apoi pe gît, liniştind-o uşor-uşor.

Madeline a deschis ochii şi a văzut chipul lui Logan foarte aproape de al ei. Felul în care o privea a făcut-o să-i tresalte inima. Nu mai era privirea plină de iubire pe care şi-o amintea... dar măcar se mai topise din răceală.

– Îţi aduc orice vrei, i-a şoptit, de parcă era un copil bolnav. E de ajuns să-mi ceri.

– Orice? A rîs. Eşti în mare pericol cînd faci o asemenea ofertă.

Ochii lui de un albastru intens i-au susţinut privirea.

– Nu spun niciodată lucruri în care nu cred.

Ea l-a privit visătoare pînă cînd servitorul le-a adus un alt platou cu mîncare şi l-a aşezat în faţa lor.

– Mulţumesc, George, a spus Logan luînd furculiţa. Este suficient. Braţul lui continua să stea pe umerii ei. A luat o bucată de cartof fiert şi i-a dus-o la buze. Crezi că ai putea să iei o înghiţitură măcar, iubita mea?

Resemnată, ea a deschis gura. Cartoful nu avea nici un gust. A mestecat încet, străduindu-se să nu verse.

– Încă una, a rugat-o Logan.

Era neaşteptat de răbdător, o distrăgea cu o conversaţie uşoară şi îi susţinea spatele cu un braţ ferm. Era foarte blînd pentru un bărbat atît de masiv. Înghiţiturile au părut să alunece cu mai multă uşurinţă şi a reuşit să termine jumătate din cît avusese pe farfurie. Într-un final a oftat şi a clătinat din cap.

– Nu mai pot.

Părea să-i fie greu să-şi desprindă braţul:

– Eşti sigură?

Madeline a încuviinţat.

– Ar trebui să mănînci şi tu. Ţi se răceşte mîncarea. A băut cîteva înghiţituri în timp ce Logan s-a întors la farfuria lui. Mişcările mîinilor lui o fascinau, felul în care degetele lungi rupeau din pîine sau ţineau paharul de cristal. El şi-a dat seama că era privit şi a părut mirat... dar şi stînjenit, ca şi cum şi-ar fi dorit ceva ce nu putea avea.

A refuzat desertul cu un gest scurt şi a ajutat-o pe Madeline să se ridice de la masă. În serile pre-

cedente îşi petrecuseră cîteva ore în salon, citind şi discutînd în faţa focului. În seara aceasta, însă, Logan nu părea tentat de compania ei.

– Ne vedem dimineaţă, cel mai probabil, i-a spus ridicîndu-i bărbia cu vîrful degetelor. Am de lucru în bibliotecă.

Ea s-a încruntat şi i-a spus în şoaptă, de teamă să nu fie auzită de altcineva:

– Nu vii la mine... mai tîrziu?

Expresia lui nu s-a schimbat.

– Nu, în seara asta nu te deranjez.

Logan a dat să se întoarcă dar ea l-a prins de mînă. L-a privit în ochi.

– Nu mă deranjezi, i-a spus.

Între ei s-a aşternut o tăcere stînjenitoare. Logan se lupta cu tentaţia, ştiind foarte bine ce îi oferise ea. Şi îşi dorea şi el acelaşi lucru, în aceeaşi măsură.

S-a aplecat şi şi-a lipit buzele de fruntea ei într-un sărut cast, apoi s-a dat un pas înapoi.

– Noapte bună.

Madeline a dat din cap, străduindu-se să-i zîmbească şi s-a retras în camera ei, singură. Ştia că trebuia să aibă răbdare cu el, să-i dea răgazul de care avea nevoie. Era asemenea unui animal care trebuia îmblînzit, care trebuia învăţat să-ţi mănînce din palmă... dar care te putea muşca în orice clipă.

Şi-a pus o cămaşă de noapte cu mîneci lungi şi s-a strecurat sub păturile grele de mătase. O dureau toate oasele, mai ales mijlocul şi a trebuit să-şi tot schimbe poziţia pînă să găsească una cît de cît confortabilă.

Nu reuşea să adoarmă. A aşteptat în van să i audă pe Logan intrînd în camera lui. Treptat a al necat într-un somn agitat. S-a trezit la un moment dat, cu picioarele amorţite şi a încercat să le întindă În secunda următoare a simţit o durere scurtă, ca un cuţit în piciorul drept. Nici nu şi-a dat seama că a scos un strigăt, dar mai mult ca sigur că a făcut-o pentru că a auzit vocea lui Logan răzbătînd prin întuneric şi l-a simţit urcînd în pat, lîngă ea.

– Maddy, a spus el văzînd-o că se făcuse ghem de durere. Ce s-a întîmplat? Spune-mi...

– Piciorul, a suspinat ea. Mă doare. Parcă îl paralizase. Nu mă atinge...

– Dă-mi voie. Logan i-a îndepărtat mîna. Încearcă să te relaxezi.

– Nu pot. A tresărit cînd mîna lui i-a strîns cu putere gamba. I-a găsit muşchiul tensionat şi a început să maseze uşor pînă cînd durerea a dispărut. Madeline a oftat uşurată şi s-a sprijinit de pieptul lui, în timp ce el continua să-i alunge durerea. A trecut şi la celălalt picior iar ea i-a şoptit: acela nu mă doare. Dar el i-a făcut semn să tacă şi a continuat să o maseze.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o, ridicîndu-i cămaşa de noapte peste pulpe.

– M-am trezit cu cîrcei, i-a răspuns Madeline, ca prin vis. Logan părea să ştie exact unde să o atingă, cît de tare să-i apese muşchii fără să o doară din nou. Julia mi-a spus să mă aştept la aşa ceva – e normal pentru femeile în starea mea.

– N-am ştiut asta. Cît de des păţeşti asta?

– Nu ştiu. E prima oară că mi se-ntîmplă. Pudică, şi-a coborît cămaşa de noapte care i se ridicase prea sus. Îţi mulţumesc. Scuză-mă că te-am deranjat. El şi-a retras mîinile iar ea s-a întors pe o parte, căscînd.

L-a auzit dezbrăcîndu-se în întuneric, sunetele făcute de hainele care aterizau pe jos. A deschis ochii şi s-a uitat la silueta din umbră.

– Nu pleci? l-a întrebat, ezitînd puţin.

– Nu, doamnă. S-a băgat în pat, lîngă ea. Se pare că eşti hotărîtă să mă ai în patul tău în noaptea asta, cu orice preţ.

– Dacă insinuezi că am încercat să te păcălesc...

– Este evident că nu poţi rezista farmecului meu. Te înţeleg perfect. A luat-o în braţe şi i-a acoperit buzele cu gura lui.

Dîndu-şi seama că o tachina, Madeline l-a împins uşor.

– Eşti un încrezut! a exclamat rîzînd.

– Sărută-mă. Gura lui a explorat-o cu blîndeţe, respiraţia lui îi ardea obrajii. Dispoziţia lui jucăuşă s-a risipit, făcînd loc unei tandreţi de care ea nu mai crezuse că va avea parte. I-a atins trupul cu vîrful degetelor, trecînd peste sfîrcuri, de-a lungul picioarelor. Madeline stătea nemişcată, prinsă în curentul pasiunii şi tremurînd de anticipare.

Cînd el a zăbovit pe sfîrcul ei, necăjindu-l cu limba, întărindu-l, ea s-a arcuit să-l primească. Orice fărîmă de ruşine a părăsit-o – s-a trezit gemînd şi rugîndu-l, desfăcîndu-şi picioarele să-l primească, pînă cînd într-un sfîrşit degetele lui au pătruns-o, alunecînd înăuntrul ei cu mişcări tot mai adînci.

Madeline i-a cuprins bărbăţia fierbinte. Vocea lui catifelată i-a şoptit la ureche:

– Maddy... da... aşa... Gemînd de plăcere, el a învăţat-o ce-i plăcea, murmurîndu-i vorbe de alint şi lăsîndu-i săruturi de foc pe piele.

Cînd a simţit că nu mai poate răbda, Logan a tras-o deasupra. Trupul ei suplu, micuţ, i-a răspuns imediat. Era făcută pentru el. A pătruns-o uşor, treptat, savurînd fiecare senzaţie după care a accelerat ritmul, aţîţat de căldura dinlăuntrul ei.

După ce s-a descătuşat a rămas înăuntru, în ea. Pielea îi era catifelată şi delicată, ca petalele de iasomie. Şi-a coborît buzele pe gîtul ei şi a gustat cu vîrful limbii uşorul iz de sare, simţindu-i pulsul încă rapid. Era un lux pe care nu şi-l permitea de obicei: să rămînă cu ea după ce făceau dragoste. Era prea intim, prea periculos.

Ticăitul ceasului de pe poliţa şemineului părea să-şi bată joc de el. A încercat să-l ignore şi s-a relaxat lîngă Madeline, cu mîna îngropată în părul ei. Era a lui, la urma urmei. Putea să facă ce voia cu ea... atîta vreme cît ea nu bănuia că o iubea.

Trebuia să discute cu autorul unei piese de teatru la care mai era mult de lucrat, aşa că s-a hotărît să se întîlnească la cafeneaua *Banbury*. Obişnuia să lucreze adesea în cafenea – avea rezervată aceeaşi masă, lîngă o fereastră mare care lăsa să pătrundă lumina zilei. Atmosfera de la *Banbury* era relaxată. Spera să-l îmbuneze astfel pe autor, care ţinea la fiecare cuvînt al piesei de parcă ar fi fost sacru.

– Pune cafeaua la făcut, foarte tare şi fără zahăr, i-a spus domnul Banbury fiicei lui, care îl ajuta la servit. A venit domnul Scott!

Logan s-a îndreptat spre masa lui obişnuită, oprindu-se cînd şi cînd ca să schimbe o vorbă cu prieteni sau cunoştinţe. La cafeneaua *Banbury* obişnuiau să-şi dea întîlnire o mulţime de intelectuali: artişti, filozofi şi zeci de scriitori de pe Fleet Street.

Lordul Beauchamp, unul dintre proprietarii cafenelei, membru al *Societăţii Artiştilor* s-a apropiat de Logan care începuse să-şi aranjeze pe masă foile de hîrtie.

– Ce noroc să te văd azi, Scott! Am tot vrut să discut ceva cu tine... Iartă-mă, văd că aştepţi pe cineva, dar nu durează mult să te întreb...

– Întreabă-mă, i-a spus Logan invitîndu-l să se aşeze.

Lordul Beauchamp îl privea cu un zîmbet sincer.

– N-aş fi vrut să te necăjesc cu asta, dar ştiu ce relaţie strînsă ai cu comunitatea artistică şi că ai patronat cu generozitate o mulţime de artişti...

Logan l-a întrerupt, arcuindu-şi o sprînceană.

– N-ai vrea să treci la subiect? Nu are nici un rost să mă flatezi.

Lordul Beauchamp a rîs.

– Cred că eşti singurul actor care spune aşa ceva. Foarte bine, voi fi direct – vreau să ajut un tînăr artist, un domn pe nume James Orsini.

– Am auzit de el, a spus Logan, zîmbindu-i femeii care tocmai îi adusese cafeaua. Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Beauchamp.

– Orsini are o tehnică minunată, experimentează cu lumini şi texturi, fapt remarcabil pentru un artist abia trecut de douăzeci de ani. Problema este că îşi caută un subiect care i-ar putea asigura expunerea picturilor...

Logan l-a întrerupt rîzînd încet în timp ce ducea ceaşca la gură. După ce a luat o înghiţitură l-a privit în ochi pe Beauchamp:

– Ştiu ce vrei să mă rogi, domnule. Răspunsul este nu.

– Dar nici un artist nu este considerat cu adevărat important dacă nu l-a pictat pe Logan Scott. Ştiu cel puţin douăzeci dintre ei care au făcut-o deja.

– Sînt douăzeci şi cinci, i-a spus sec Logan.

– Te asigur, Scott, că nu ai pozat pînă acum unui artist care să merite această onoare mai mult ca el.

Logan a clătinat din cap.

– Poate că ai dreptate. Şi totuşi, am pozat mai mult decît orice alt actor...

– Pentru că ai succes, l-a întrerupt Beauchamp.

– ... Şi mi-a ajuns. Am fost reprezentat în picturi în ulei, gravuri, metal, marmură şi ceară... busturi, medalioane, tablouri... hai să scutim lumea de încă un portret de-al meu.

– Orsini va fi de acord cu orice aranjament vei dori să faci. Zău, omule, chiar vrei să te rog?

Logan l-a privit şi a mai luat o înghiţitură de cafea, în timp ce Beauchamp aştepta încordat un răspuns. După cîteva momente a zîmbit şi i-a spus:

– Am o altă propunere. Spune-i lui Orsini că-i dau voie să o picteze pe soţia mea.

– Soţia ta... Beauchamp era confuz. Este adevărat că am auzit că te-ai căsătorit recent... dar sînt convins că Orsini te-ar prefera pe tine drept subiect.

– Portretul doamnei Scott poate fi cu uşurinţă piesa principală a unei expoziţii. Iar dacă Orsini va fi în stare să surprindă ceea ce văd eu la ea, va fi răsplătit regeşte.

Beauchamp îl privea sceptic.

– Ştiu şi eu? Doamna Scott este recunoscută pentru frumuseţea ei, e adevărat...

– E al naibii de frumoasă. Logan îşi studia atent cafeaua. Are o anume inocenţă pe care nu o va pierde nici dacă va ajunge să trăiască o sută de ani... S-a trezit brusc din reverie. Din cîte ştiu eu, nu a mai pozat niciodată. Orsini are noroc să i se ofere o asemenea şansă.

Lordul Beauchamp îl privea amuzat.

– Îl voi informa pe Orsini că poate să-ţi picteze soţia. Oricum, toată lumea este curioasă să o vadă pe cea care ţi-a sucit minţile.

– Eu unul n-aş folosi o asemenea expresie, a spus Logan.

– Se potriveşte perfect, dragul meu. Felul în care arătai cînd ai descris-o... Rîzînd, lordul Beauchamp s-a ridicat şi şi-a luat rămas-bun, întorcîndu-se la masa lui.

– Mi-a sucit minţile! Pe naiba! Am spus doar că e frumoasă, mormăia Logan răsfoindu-şi hîrtiile.

Orsini a acceptat propunerea fără ezitare şi i-a trimis o scrisoare de mulţumire care a ajuns acasă

la Scott în dimineaţa următoare. Cînd a aflat de portret, Madeline a fost cuprinsă de panică.

– Sarcina va fi vizibilă înainte ca el să termine portretul, a protestat ea în timp ce stătea în faţa lui Logan în bibliotecă şi mototolea nervoasă o bucată de hîrtie.

Logan a închis registrul şi s-a întors cu faţa spre ea.

– Dacă alegi o rochie potrivită nu se va observa nimic, iar Orsini îţi poate subţia talia din cîteva trăsături de pensulă. Pe de altă parte, vei avea o ocupaţie în lunile de sarcină.

– Sînt o mulţime de alte lucruri pe care le-aş putea face.

– Îmi doresc un portret al tău. După ce Orsini îl va expune intenţionez să-l cumpăr.

– Îl va expune! a exclamat Madeline, roşind. Logan, nu vreau să fiu etalată ca un obiect, ca un trofeu...

– Dar asta eşti, a întrerupt-o el. În ochi îi lucea o strălucire diavolească. Eşti a mea şi mă pot lăuda cu tine ori de cîte ori doresc.

Madeline îl privea cu ochi mari, mult prea uimită ca să-i poată răspunde.

– Ce ai acolo? a întrebat-o Logan uitîndu-se la hîrtia din mîna ei.

– O listă... am estimat cheltuielile pentru bal. Sînt sigură că ar trebui să mai renunţăm la anumite lucruri şi am nevoie de sfatul tău...

– Vino aici şi arată-mi. Şi-a îndepărtat scaunul de birou şi i-a făcut semn să se aşeze pe genunchii lui.

Madeline s-a apropiat cu grijă şi s-a aşezat în poala lui, ţinîndu-şi spatele perfect drept.

– Poate că ai sta mai comod dacă m-aş aşeza acolo...

– Stau foarte comod, i-a spus lipind-o de pieptul lui. I-a luat hîrtia din mînă şi s-a uitat la şirul de cifre. Spre mirarea ei, nu i s-a părut nimic exagerat. Mă aşteptam la o asemenea sumă, mai mult sau mai puţin, i-a spus calm.

– E o avere, i-a răspuns Madeline. I-am tot spus ducesei că nu trebuie să fim atît de extravaganţi, dar ea a insistat să comande tot ce e mai bun şi a dublat sumele pe care i le spusesem eu... De ce zîmbeşti?

– Nu credeam că vei fi atît de cumpătată în a-mi cheltui banii, scumpa mea. Logan a dat lista deoparte şi a lipit-o şi mai tare de el. Prudenţa este un lucru bun, dar nu te-ai măritat cu vreun sărac.

– Ştiu prea bine, dar... din ce vom trăi restul anului?

El se juca distrat cu gulerul ei din dantelă. A zîmbit:

– Poţi să stai liniştită, Maddy. Ne-am putea permite să dăm cîte un bal de aceste dimensiuni în fiecare săptămînă a vieţii noastre.

Îl privea uimită şi încruntată.

– Tu... noi... avem atît de mulţi bani?

– Avem patru moşii, dacă nu punem la socoteală şi casa de vînătoare din Wiltshire. Văzînd-o că-l urmărea interesată, a continuat nonşalant: mai avem un iaht, o fabrică de bere, o fabrică de olane şi cîteva companii miniere. În plus, am investit în căi ferate şi în vapoare şi am obţinut sume excelente.

Mai avem şi colecţia de obiecte de artă şi teatrul, împreună cu alte cîteva proprietăţi. Expresia ei uluită părea să-l amuze. Poţi cheltui cît doreşti, doamna mea. Sînt sigur că-mi voi putea permite.

Lui Madeline i-a luat ceva timp să se adune. Se măritase deci cu cineva a cărui avere era mai mare decît a familiei ei, a soţilor surorilor ei, ba chiar şi a lordului Clifton.

Logan părea să-i fi ghicit gîndurile, pentru că a izbucnit în rîs.

– Înainte să pluteşti pe un norişor, dă-mi voie să-ţi reamintesc că nu fac parte din aristocraţie şi că nici unul dintre copii noştri nu va avea titlu nobiliar.

– Mie una nu-mi pasă, i-a răspuns Madeline iar inima i-a bătut mai tare auzindu-l insinuînd că urmau să aibă şi alţi copii.

– Poate că pentru ei va conta.

– Nu vor avea nevoie de titlu. Vor învăţa să se distingă prin calităţile lor, aşa cum ai făcut-o şi tu.

– Ia te uită, doamnă Scott! Aş putea crede că încerci să mă flatezi.

S-a foit în poala lui şi i-a simţit sexul întărindu-se. A roşit. Deşi avansurile lui îi făceau mereu plăcere, era o purtare necuviincioasă pentru miezul zilei. Putea intra oricînd o servitoare, putea veni cineva în vizită.

– Logan, i-a spus în şoaptă în timp ce buzele lui îi alunecau pe gît. Am... atîtea de făcut...

– Şi eu la fel. A început să-i desfacă rochia, îndepărtîndu-i mîinile cu care încerca să-l oprească.

– Dacă intră vreo servitoare? l-a întrebat Madeline înfiorîndu-se atunci cînd el şi-a strecurat mîna pe sub fusta ei.

– Îi voi spune să plece.

– Nu aici... hai să mergem sus, l-a rugat Madeline, roşie ca focul. Îi simţea trupul ferm şi puternic sub coapse.

– Aici, a spus Logan, începînd să-şi desfacă pantalonii. A rîs scurt. Nu te mai tot uita la blestemata aia de uşă.

– Nu mă pot abţine. A gemut cînd el a pătruns-o. Oh, nu ar trebui...

– Pune-ţi braţele în jurul gîtului meu, i-a spus cu voce guturală. Îi şoptea ce anume să facă, o ghida cu mîinile în timp ce ea urca şi cobora, cuprinzîndu-i sexul.

Madeline a închis ochii de plăcere, apucîndu-se strîns de haina lui, agăţîndu-se de umerii lui. S-au arcuit împreună iar Logan i-a acoperit gemetele cu gura lui. Nu s-ar fi imaginat niciodată în stare de aşa ceva... să-l călărească, să uite de orice fărîmă din bună cuviinţă care-i fusese insuflată în fiecare zi a vieţii ei de adult. Dar Logan o încuraja, îi cerea să renunţe la ultima fărîmă de ruşine în braţele lui. Curenţii de plăcere s-au înteţit şi curînd s-a cutremurat în spasmele extazului.

Cînd Madeline s-a prăbuşit într-un sfîrşit la pieptul lui, Logan şi-a îngropat faţa în părul ei răvăşit.

– În fiecare din dimineţile petrecute la *Capital,* cînd mă ajutai cu corespondenţa... am vrut să fac asta.

– Asta? a repetat Madeline, ridicînd capul şi privindu-l ameţită. Se simţea dezorientată, buimacă,

de parcă ar fi băut. N-am avut nici cea mai mică idee.

– Dacă te-ai fi uitat unde trebuia ai fi înţeles, doamnă.

– Ah. S-a îndreptat şi i-a zîmbit. În cazul acesta insist să nu ai niciodată o femeie drept secretară.

– Tu eşti singura pe care o vreau, i-a spus Logan abţinîndu-se cu greu să nu o mîngîie şi să nu-i spună tot ce-i trecea atunci prin minte. A adăugat: pentru moment.

Nu şi-a schimbat expresia cînd a văzut-o pălind. Cu grijă, Madeline s-a desprins de el şi a început să-şi netezească fusta. Logan regreta cuvintele tăioase, dar fuseseră necesare. Mai bine să strice momentul dulce, de intimitate, decît să-i dea de înţeles cît de importantă era pentru el. Făcuse o dată greşeala să aibă încredere în ea. Nu avea să existe o a doua oară.

Capitolul 13

În seara balului, Madeline stătea în faţa oglinzii iar camerista îi încheia nasturii rochiei.

Doamna Beecham, îmbrăcată într-o rochie neagră şi încinsă cu un şorţ alb ca neaua urcase la etaj ca să asiste la ultimele pregătiri.

– Splendid! a exclamat menajera, dîndu-se un pas înapoi ca să o privească. Vei fi cea mai frumoasă dintre toate, doamnă Scott. Stăpînul nu-şi va mai lua ochii de la tine.

Madeline i-a zîmbit, deşi inima îi bătea cu putere din cauza emoţiilor.

– Au fost livrate toate florile? Aţi mai fost de curînd la bucătărie?

– Ne-am ocupat de toate, a asigurat-o doamna Beecham. Casa e plină de flori dumnezeiesc de frumoase iar bucătarii s-au întrecut pe ei înşişi. Musafirii vor avea impresia că au ajuns în paradis – iar cînd îţi vei face apariţia, domnul Scott va fi cel mai invidiat bărbat din toată Londra!

Emoţionată, Madeline şi-a dus mîna la pîntec. I se rotunjise puţin, dar rochia din catifea roşie fusese

special croită ca să ascundă acest lucru. Un corset strîmt îi urmărea linia trupului, pierzîndu-se într-un mănunchi de jupoane. Rochia era uimitor de simplă, singurele podoabe fiind trei catarame bătute cu rubine deasupra cărora se vedeau sînii, o splendoare roz-crem.

Culoarea rochiei de bal o prindea de minune, făcînd ca pielea să-i pară de porţelan şi punîndu-i în evidenţă culoarea ochilor. Părul şi-l prinsese într-un coc complicat şi cîteva bucle lăsate libere îi conturau gîtul subţire.

Logan a intrat în cameră cu paşi mari şi s-a oprit brusc. Arăta impecabil în costumul negru, de seară, cu vesta de un gri albăstrui dintr-o mătase bogată. Ochii lui, de cel mai profund albastru, au strălucit de emoţie cînd au văzut-o. Cînd i-a vorbit, vocea îi era mai profundă ca de obicei:

– Sper să-ţi fie pe plac. I-a întins o casetă neagră de bijuterii.

Surprinsă plăcut de cadoul neaşteptat, Madeline a făcut un pas înainte ca să-l ia. Doamna Beecham a zîmbit şi i-a făcut semn cameristei să iasă. A închis uşa în urma lor, lăsîndu-i singuri.

Madeline a exclamat de uimire cînd a deschis caseta, descoperind un colier din aur cu rubine şi cercei asortaţi.

– Ce frumoşi sînt! Nu mă aşteptam la... Şi-a ridicat ochii spre el. Eşti foarte generos. Mulţumesc, Logan.

El a scos colierul din casetă, s-a dus în spatele ei şi i l-a prins la gît. Ea s-a privit în oglindă, stînd nemişcată în timp ce mîinile lui fierbinţi îi atingeau

ceafa. I-a luat ceva timp pînă să reuşească să-l prindă, pentru că avea o închizătoare destul de complicată.

Madeline şi-a pus cerceii şi a dat de cîteva ori din cap, făcîndu-i să lucească în lumină.

– Cum ţi se pare rochia mea? l-a întrebat, întorcîndu-se cu faţa spre el.

Spre marea ei dezamăgire el nu s-a arătat prea încîntat.

– E prea decoltată.

Madeline s-a încruntat uşor.

– Julia a văzut-o şi mi-a spus că este perfectă.

– Dacă vrei să porneşti o revoltă, poate, a murmurat el cu ochii aţintiţi pe sînii ei.

– Dacă nu-ţi place pot să mă schimb...

– Nu. Poartă blestemata de rochie, dacă asta vrei, a spus pe un ton care se dorea a fi indiferent.

Madeline şi-a muşcat buzele ca să nu zîmbească. Nu a scos nici un cuvînt în secundele care au urmat, în care el a continuat să se uite fix la ea.

– O să răceşti, îmbrăcată aşa, i-a spus scurt.

– În casă este foarte cald, i-a răspuns ea. Îmi va fi foarte bine. L-a văzut încleştînd pumnii, de parcă încerca să se abţină să nu o atingă. Coborîm?

Logan a mormăit ceva în semn de răspuns şi i-a dat braţul, însoţind-o în sala de bal de parcă era vorba de o datorie odioasă de care trebuia să se achite.

Din fericire, oaspeţii păreau să se simtă foarte bine. Sute de oameni colindau prin casă, sporovăiau despre colecţia de artă, despre bufetul somptuos cu porţelanuri scumpe în timp ce ritmurile

vioaie ale muzicii răzbăteau din sala de bal. Aranjamente imense din orhidee şi crini, aşezate în vaze orientale, umpleau aerul cu parfumul lor exotic.

Inspirate de atmosfera romantică, perechile îşi dădeau pe furiş rendez-vous-uri în colţurile ascunse privirii iar bîrfitoarele se strînseseră în grupuri, cotcodăcind ca nişte găini. Julia făcuse treabă bună – îngemănase perfect lumi diferite: nobili, omeni de rînd extrem de bogaţi, artişti, scriitori, chiar şi cîţiva politicieni. Seara furniza suficiente subiecte pentru ziare, timp de cîteva săptămîni. Domnii se bucurau de rezervele inepuizabile de băuturi fine şi ţigări de foi, certîndu-se cînd şi cînd pe favorurile cîte unei femei. Cu toate acestea, nici o altă femeie nu atrăgea mai mult atenţia ca Madeline.

Era o adevărată revelaţie, discuta cu uşurinţă cu oricine, zîmbea tot timpul, cu o abilitate surprinzătoare. Părea imposibil să fie într-atît de relaxată precum părea. Pe de altă parte, şi-a spus cu ironie Logan, pentru asta se pregătise întreaga viaţă: să fie gazda perfectă. Era adevărat că familia ei nu se aşteptase să se mărite cu un bărbat ca el, dar Madeline nu părea deloc stînjenită de faptul că era soţie de actor.

Logan era mîndru de ea, dar avea şi un sentiment de amărăciune ştiind că ea merita mai mult decît îi putea oferi el. Indiferent cît de bună gazdă ar fi fost, Madeline nu putea ajunge pe înaltele trepte ale societăţii, aşa cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost soţia lui Clifton. Logan nu-i condamna pe părinţii ei pentru că-şi doriseră altceva pentru ea. În seara

aceea, privindu-i pe soţii Matthews, Logan îi simţea chiar ciudat de apropiaţi.

Veniseră la bal arborînd mine politicoase, dar în sufletul lor amărăciunea se amesteca probabil cu mîndria. Era evident că Madeline era mult prea rafinată pentru un bărbat cu trecutul lui. Avea origini excelente şi se măritase cu un om de rînd. El era bogat, adevărat, dar nu avea titlu nobiliar.

A sosit şi momentul să deschidă dansul. Logan i-a oferit braţul lui Madeline şi a condus-o spre centrul sălii. Era plină de viaţă, aşa cum nu o mai văzuse niciodată, ochii îi străluceau iar obrajii erau roşii ca focul. Era primul ei bal, şi-a dat seama abia atunci Logan, surprins.

– N-am mai dansat cu adevărat cu un bărbat pînă acum, i-a spus ridicînd privirea spre el, în timp ce o prindea de talie. Am luat lecţii de dans la şcoală. Venea un instructor, o dată pe săptămînă, dar am dansat doar cu colegele mele. Conduceam pe rînd.

Logan i-a zîmbit:

– Ce-ar fi să mă laşi pe mine să conduc? i-a sugerat şi le-a făcut semn muzicanţilor să înceapă. S-au auzit primele acorduri ale unui vals şi au început să plutească pe podea, înainte ca Madeline să realizeze ce se întîmpla. Logan dansa minunat, aşa cum făcea totul, ştia să-şi pună partenera în avantaj şi o conducea cu abilitate, fără să-i dea ocazia să ezite sau să se împiedice.

Madeline şi-a dat seama că era foarte rigidă. Se concentra să-l urmeze, să nu facă vreun pas greşit. Logan a rîs văzînd-o cît era de concentrată.

– Relaxează-te, i-a şoptit.

– Nu pot. Sînt prea ocupată cu dansul.

– Uită-te în ochii mei.

Madeline l-a ascultat, descoperind că totul devenea mult mai uşor. Nu-i mai păsa de nimic, era conştientă doar de ochii lui calzi şi de braţele lui puternice. Camera parcă se dizolvase. S-a agăţat frenetic de el, dorindu-şi ca seara să nu se mai sfîrşească niciodată.

Alte cupluri li s-au alăturat şi spaţiul a devenit curînd neîncăpător. Valsul s-a terminat şi a început un cadril. Logan a tras-o deoparte pe Madeline şi i-a spus zîmbind:

– Complimentele mele instructorului, doamnă.

– A fost minunat! a exclamat ea, fără să se îndure să-i dea drumul mîinii. Te rog, n-am putea să...

– Ar fi o dovadă de egoism din partea mea să te monopolizez, doamnă Scott, i-a spus Logan dîndu-se un pas înapoi şi zîmbind forţat atunci cînd soţia lui a fost luată pe sus de ceilalţi dansatori de cadril. Era demodat ca un bărbat să-i dea prea multă atenţie soţiei lui. Mai mult decît atît, trebuia să-şi facă datoria de gazdă şi să danseze şi cu alte doamne.

Lui Logan îi făcuse mereu plăcere să se afle în compania femeilor. Varietatea de trăsături, de forme, de parfumuri îl intrigau... dar cumva toate acestea nu-l mai interesau acum. O dorea doar pe Madeline. Arăta extraordinar, era plină de senzualitate în rochia roşie, aducîndu-l în pragul nebuniei. Gelozia nu-l mai încercase niciodată, dar acum îl copleşea. Dacă mai primea încă o felicitare cu subînţeles din partea unei cunoştinţe făcea

moarte de om. Toţi bărbaţii de acolo o doreau. Se uitau doar la ea, îi studiau sînii acoperiţi doar pe jumătate de rochie.

Posac, Logan şi-a amintit de ce nu dădea niciodată petreceri acasă la el. Pentru că nu exista nici o modalitate prietenoasă să-i facă pe invitaţi să plece cînd voia el. Dacă ar fi fost balul dat de altcineva ar fi plecat deja. Voia să fie în altă parte, undeva, doar el şi Maddy. Fantezii toride îi asaltau mintea. Ar fi vrut să-i ridice rochia şi să o aibă acolo, pe masa lungă sau să o dezbrace în mijlocul locului de dans şi să-i privească reflexia în oglinzile imense care străjuiau coloanele.

Gîndurile i-au fost întrerupte de apariţia colegei lui. Aceasta se despărţise pentru scurt timp de soţul ei şi îl bătea acum pe umăr. Părea foarte mîndră de ea.

– Felicitări! i-a spus veselă. Mare noroc ai avut cînd te-ai căsătorit cu Madeline.

– Mi s-a mai spus, i-a răspuns el morocănos. De cel puţin o sută de ori pînă acum.

Julia a zîmbit şi a urmărit-o cu privirea pe Madeline care era la cîţiva metri depărtare, în mijlocul unui cerc de admiratori.

– Are o calitate care ţie îţi lipseşte, Logan. Îi plac oamenii. O interesează cu adevărat soarta lor iar ei îi răspund în consecinţă.

– Şi mie îmi plac oamenii, a mormăit Logan defensiv, făcînd-o pe Julia să rîdă.

– Doar cei care îţi pot aduce vreun folos.

El a zîmbit fără tragere de inimă.

– Cum de reuşeşti întotdeauna să mă vezi exact aşa cum sînt, Julia?

– N-am pretins niciodată asta, a ripostat ea, dar ochii îi străluceau amuzaţi. După toţi aceşti ani încă mă mai surprinzi. Să luăm de exemplu purtarea ta faţă de Madeline. Ascunzi în tine un romantism pe care nu l-aş fi bănuit niciodată.

– Romantism, a pufnit Logan, care se mîndrise mereu cu cinismul lui.

– Poţi să negi cît vrei. E doar o chestiune de timp pînă cînd vei recunoaşte că Madeline te are la degetul ei mic.

– Poate într-o sută de ani! S-a îndepărtat, strîmbîndu-se. Şi-a îndreptat din nou atenţia spre soţia lui care continua să fie înconjurată de admiratori. Logan s-a îndreptat spre ea dar a fost deturnat de cîţiva parteneri de afaceri. A zîmbit cînd a primit noi complimente şi a schimbat cu ei cîteva opinii pe subiecte de interes strict masculin.

Spre uşurarea lui, salvarea a venit în persoana lui Andrew, lordul Drake. L-a bătut pe umăr şi l-a tras deoparte, sub pretextul că voia un sfat legat de achiziţionarea unui obiect de artă.

– Dumnezeule, cum de-i suporţi pe plicticoşii ăia? l-a întrebat Andrew coborînd tonul. Toate discuţiile legate de dobînzi şi dividende sînt la fel de palpitante ca o vizită la morgă.

– Plicticoşii aceia, aşa cum îi numeşti tu, sînt întîmplător unele dintre cele mai strălucite minţi financiare ale Angliei, i-a răspuns Logan. Ai face bine să-ţi petreci şi tu timpul în compania lor. În timp ce

vorbea o căuta cu privirea pe Madeline. În lumina candelabrelor, umerii ei păreau de catifea iar părul îi strălucea în mii de nuanţe.

Andrew i-a urmărit privirea şi a zîmbit cu ironie.

– Zău, Jimmy, nu te credeam atît de burghez încît să tînjeşti după soţia ta... dar zicala se pare că e adevărată: sîngele apă nu se face.

Logan l-a privit atent, căutînd o semnificaţie ascunsă cuvintelor lui, dar ochii lui Andrew nu spuneau nimic.

– Nu m-am pretins niciodată altceva. Poate că sînt burghez, a spus Logan, dar o singură privire adresată soţiei mele face cît o explicaţie.

– Nu te contrazic. După seara aceasta fiecare poet amator din Londra îi va scrie cîte o odă. Chipul ei de înger, izul de scandal legat de căsătoria voastră pripită... toate acestea vor aţîţa şi mai mult curiozitatea oamenilor.

– Şi mă vor scoate de tot din minţi, a murmurat Logan, făcîndu-şi prietenul să zîmbească.

– Te-ai descurcat bine, Jimmy, i-a spus Andrew sorbind din paharul din cristal. Era clar că nu era primul şi nici ultimul din seara aceea. Duci o viaţă de invidiat. Ai avere, o casă superbă, o soţie tînără şi frumoasă... şi ai pornit de la zero. În timp ce au am avut toate avantajele: un nume, avere, pămînturi – şi le-am irosit pe toate. În ultima vreme, ocupaţia mea de bază este să aştept ca bătrînul să moară, ca să-i moştenesc banii şi titlul. La norocul meu, va trăi mult şi bine, pînă cînd voi fi mult prea bătrîn ca să mă mai pot bucura de ceva.

Logan l-a privit mirat, surprins de amărăciunea din tonul lui.

– Care este problema, Andrew? l-a întrebat, adresîndu-i-se ca unui frate mai mic.

Andrew a ezitat o clipă după care a izbucnit în rîs.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Du-te şi bucură-te de viaţă şi de soţia ta.

Logan îl privea cu un amestec de exasperare şi îngrijorare. Era clar că Andrew avea din nou necazuri. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în seara aceea era să-i smulgă cu forţa o mărturisire şi să-i rezolve încă o dată problemele. Şi totuşi nu-şi putea înfrîna acest impuls – mai ales acum, cînd ştia că erau rude.

S-a uitat la Madeline, a oftat şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Andrew.

– Păstrez de ceva vreme o cutie cu trabucuri deosebite, i-a spus pe un ton neutru. Pare ocazia ideală să le încercăm. Ce zici?

Andrew a părut să se înveselească.

– Adu-le în camera de biliard.

Logan şi-a croit drum afară din sala de bal, oprindu-se de cîteva ori să vorbească cu musafirii care i se adresau. Cînd a ajuns în sfîrşit la uşă i-a văzut pe Justine şi pe soţul ei într-un colţ al încăperii. Păreau să se certe, pentru că Justine strînsese din ochi, furioasă.

Logan a ieşit din sala de bal, zîmbind amar. Probabil că Justine obişnuia să-i facă zile fripte lordului Bagworth. Fiind frumoasa familiei Matthews, părea

să-şi dorească să fie mereu în centrul atenţiei. Iar părinţii nu-i făcuseră nici un serviciu fiicei lor mai mari atunci cînd o răsfăţaseră atît, în detrimentul celorlalte două fete ale lor. Acum, că o cunoscuse pe Justine, Logan se întreba cum de Madeline putuse să treacă neobservată. A zîmbit ironic şi a clătinat din cap, apoi s-a îndreptat spre bibliotecă, în căutarea rezervei de trabucuri.

Madeline le-a cerşit un răgaz de la dans domnilor care o înconjurau, să-şi poată trage răsuflarea. L-a zărit pe cumnatul ei stînd în dreptul ferestrelor mari. Nu a părut să-şi dea seama că ea se apropia – părea cufundat în contemplarea grădinii, dar chipul îi era umbrit. Era un bărbat blînd, cu înfăţişare plăcută, deşi nu era foarte înalt şi nu avea un fizic impozant.

– Doamnă Scott, a spus lordul Bagworth zîmbindu-i. Felicitări pentru această minunată seară. Trebuie să-ţi spun că nu ai fost niciodată atît de frumoasă.

– Mulţumesc, domnule. Sper că vă simţiţi bine, amîndoi.

– Într-adevăr, i-a răspuns el din automatism. Nu-şi schimbase însă expresia. A făcut o pauză destul de lungă, privind-o gînditor. Trebuie să recunosc cu regret că sora ta şi cu mine ne-am certat.

Uimită de faptul că el îi făcea o asemenea mărturisire, Madeline l-a întrebat:

– Pot să fac ceva pentru voi?

– S-ar putea. Mă tem că Justine este geloasă pe succesul tău din această seară.

– Pe suc.... Madeline era uimită. Era de neconceput ca Justine să o invidieze. Ea, care fusese dintotdeauna cea mai frumoasă, mai admirată, mai curtată dintre surori. Nu înţeleg de ce-ar fi, domnule.

El părea stînjenit.

– Cred că se teme că succesul tău de astă-seară o va pune în umbră. Iar din cauza faptului că este atît de nefericită, mă tem că va face ceva... drastic.

– Cum ar fi?

Lordul Bagworth s-a uitat îngrijorat în jur, prin încăpere.

– Unde ţi-e soţul?

Madeline a făcut ochii mari. Ce legătură putea să aibă Logan cu toate astea? Oare Justine, într-un acces de invidie, avea să se arunce în braţele lui, doar ca să fie sigură că mai era încă atrăgătoare?

– Îmi sugerezi să merg să-l caut?

– Mi se pare o idee excelentă, i-a răspuns imediat lordul Bagworth.

Madeline a clătinat din cap, zîmbind cu neîncredere.

– Jusine n-ar încerca niciodată să... n-ar avea motiv să...

– Este doar o bănuială, i-a spus lordul Bagworth. Care se va dovedi nefondată, sînt sigur.

– Dacă Justine se teme că va fi eclipsată, nimeni nu va reuşi să intre în competiţie cu ea... iar eu cu atît mai puţin.

Lordul Bagworth i-a zîmbit, în ciuda îngrijorării.

– Din cîte mi-am dat seama, doamnă Scott, ai rămas mereu în umbra surorilor tale mai mari. A venit vremea să fii recunoscută drept o femeie atrăgătoare şi desăvîrşită, aşa cum eşti de fapt.

Madeline a surîs distrată. Se gîndea doar la Logan. Unde putea fi?

– Îţi mulţumesc domnule. Acum te rog să mă scuzi...

– Da, bineînţeles. A făcut o plecăciune şi s-a întors din nou cu faţa la fereastră, oftînd.

Logan a intrat în bibliotecă şi a început să caute prin sertarele biroului. Nu şi-a dat seama că îl urmărise cineva decît în clipa în care a auzit o voce provocatoare.

– Ce cauţi, domnule Scott? Sau poate ar trebui să-ţi spun Logan. La urma urmei, suntem rude.

Logan s-a oprit, cu cutia în mînă, privind-o ironic pe sora lui Madeline cum intra şi închidea uşa în urma ei.

– Pot să-ţi fiu de folos, lady Bagworth? a întrebat-o, cu o expresie impenetrabilă.

– Aş vrea să purtăm o discuţie în privat.

– Nu am timp, a repezit-o el. Trebuie să mă ocup de musafiri.

– Sînt mai importanţi decît rudele tale?

Logan a privit-o cu răceală pentru că ştia ce fel de joc încerca Justine cu el. De-a lungul vieţii fusese urmărit de numeroase femei măritate, din varii motive.

– Ce vrei? a întrebat-o scurt, fără să se mai obosească cu politeţuri.

Justine nu a părut deranjată de tonul lui. S-a apropiat lent de el, mergînd provocator.

– Vreau să ştiu dacă sora mea e fericită. Îmi fac mari griji pentru ea.

– Va trebui să o întrebi personal, lady Bagworth.

– Mă tem că nu mi-ar spune adevărul. Pentru Madeline doar faţada contează.

– Ai motive să crezi că soţia mea ar fi nemulţumită?

– Este evident că sînteţi total nepotriviţi. Un bărbat ca tine... şi sora mea cea mică... Sînt sigură că nu ştie cum să se poarte cu tine. Probabil că e deja îngrozită.

– Mie nu mi-a dat impresia asta, i-a răspuns ironic Logan, încercînd să-şi mascheze dezgustul. Spune-mi, lady Bagworth, ce fel de femeie crezi că mi s-ar potrivi?

– O femeie frumoasă... stăpînă pe ea... experimentată. Justine şi-a lăsat umerii în jos, pe rînd, făcînd ca mînecile să-i cadă şi rochia să-i alunece puţin, dîndu-i la iveală sînii. S-a aplecat peste masă cu decolteul la vedere şi l-a privit printre gene.

Postura era atît de ostentativă că pe Logan aproape că l-a bufnit rîsul.

– Ce invitaţie fermecătoare, a spus sec, tonul lui spunînd contrariul. Cu toate astea, nu mă interesează o altă femeie în afară de soţia mea.

Ochii lui Justine au strălucit de furie.

– Nu poate fi adevărat! Nu poţi să preferi un şoricel timid şi anost în locul meu!

Logan îi zîmbea batjocoritor. Din toate cuvintele care o puteau descrie pe fata rebelă care îi invadase viaţa şi schimbase totul, „timidă" şi „anostă" nu i se potriveau deloc.

– Îţi sugerez să-ţi ridici rochia şi să te întorci la bal, lady Bagworth.

Refuzul lui a părut să-i sporească determinarea.

– Te voi face să mă doreşti, i-a spus şi s-a aruncat în braţele lui.

Logan a încercat să se desprindă de femeia care îl înlănţuise. Cutia cu trabucuri a căzut pe podea iar acestea s-au risipit. Logan era uimit şi amuzat în acelaşi timp. Parcă juca într-o farsă de prost gust. Abia dacă a auzit uşa bibliotecii deschizîndu-se, pentru că se chinuia să se desprindă din braţele ei. A auzit deodată vocea soţiei lui şi a împietrit.

– Drace! şi-a spus, uitîndu-se în direcţia lui Madeline.

– Te căutam, Justine, i-a spus Madeline uitîndu-se fix la sora ei. Lui Logan îi era imposibil să-şi dea seama la ce se gîndea ea în clipa aceea.

Logan şi-a încleştat fălcile. Rochia lui Justine era în neorînduială, trupurile lor erau mult prea apropiate... ştia foarte bine cum păreau lucrurile. Un lucru nu suporta: să fie manipulat de o femeie.

I-a aruncat lui Justine o privire ucigătoare, a împins-o cît-colo şi s-a întors spre Madeline. O parte a minţii îi spunea să profite de ocazie şi să o umilească pe Madeline, o dată pentru totdeauna. Dar indiferent ce credea Madeline despre el, trebuia să-i spună că sora ei nu îl interesa cîtuşi de puţin. Şi

nu avea nici cea mai mică dorinţă să-i fie necredincios.

– Maddy... a început el şi pentru prima oară în viaţă şi-a dat seama că rămăsese fără cuvinte. Transpirat, a încercat cu furie să găsească o modalitate în care să-i explice situaţia, dar nu reuşea să scoată un sunet.

Justine a privit-o sfidător pe Madeline, zîmbind triumfător.

– Soţul tău nu a fost în stare să se abţină, i-a spus. Am vrut doar să vorbesc cu el, şi cînd-colo ...

– Ştiu ce s-a întîmplat, i-a spus Madeline calmă. Şi aş aprecia dacă pe viitor nu te-ai mai arunca în braţele soţului meu. Este o neobrăzare pe care el nu o merită... şi eu cu atît mai puţin.

Justine şi-a aranjat rochia.

– N-ai decît să-i spui ce vrei, i-a spus lui Logan. Ştiu că vei poza în victima inocentă, iar ea va fi probabil suficient de naivă să te creadă. A ieşit furioasă din încăpere, trîntind uşa.

Logan se uita la soţia lui, la fel de stînjenit ca atunci cînd era copil şi era prins făcînd vreo trăsnaie.

– N-am chemat-o eu, Maddy...

– Ştiu, i-a răspuns ea. Ştiu că nu ai încerca să o seduci pe sora soţiei tale, nici dacă te-ai simţi atras de ea.

– Aşa este, a murmurat Logan, trecîndu-şi stînjenit mîna prin păr şi reuşind să-l răvăşească.

– Vino încoace... ia mîna. Madeline i-a aranjat părul cu mîna înmănuşată. Atingerea ei blîndă l-a

mai liniştit. Justine n-ar fi mers foarte departe, sînt sigură. A vrut doar să i se dea atenţie.

– Eram cît pe ce să o omor.

– Îmi pare rău că ai fost pus într-o asemenea situaţie.

El i-a prins mîna şi i-a ţinut-o strîns, privind-o în ochi.

– Ai toate motivele să fii suspicioasă, Maddy.

– Dar nu sînt, i-a spus ea încet.

– Dacă lucrurile ar fi stat invers, eu aş fi crezut tot ce e mai rău.

Madeline a zîmbit uşor.

– Sînt convinsă că aşa ai fi făcut.

Cuvintele ei l-au iritat.

– Atunci cum poţi sta în faţa mea, pretinzînd că ai încredere în mine, cînd ştii că eu nu aş fi făcut acelaşi lucru?

– Dar de ce n-aş avea încredere în tine? Cu mine ai fost întotdeauna generos iar intenţiile ţi-au fost onorabile.

– Onorabile? a repetat Logan, uitîndu-se la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Ţi-am răpit virginitatea, ţi-am făcut un copil în afara căsătoriei...

– Cînd am sosit la *Capital* ai făcut eforturi să mă eviţi, în ciuda faptului că m-am aruncat în braţele tale. Ai făcut dragoste cu mine doar atunci cînd ai ştiut cu siguranţă că te doream şi te-ai căsătorit cu mine cînd ai aflat că eram însărcinată, în ciuda resentimentelor. Eu te-am dezamăgit iar tu m-ai răsplătit cu onestitate şi...

– Ajunge. Părea iritat. Am fost un ticălos şi nu intenţionez să mă schimb prea curînd, aşa că te sfătuiesc să nu mă mai flatezi şi să nu mă mai priveşti galeş, pentru că nu-ţi merge. M-ai înţeles? Nici nu şi-a dat seama că o strîngea în braţe decît în clipa în care i-a simţit pielea catifelată a braţelor.

– Înţeleg, a spus Madeline. Gura ei dulce era atît de aproape de a lui, încît îşi dorea să-i poată alunga de pe chip surîsul cu un sărut arzător, să-şi cufunde mîinile în corsetul ei. Tot ce voia de la ea era plăcerea fizică. Nu avea nevoie de încrederea ei. Nici de afecţiunea ei.

Şi-a dus mîinile la spatele rochiei ei, i-a găsit nasturii şi a lipit-o strîns de el.

– Te vreau, i-a şoptit privind în decolteul ei. Hai sus cu mine.

– Acum? a întrebat ea cu răsuflarea întretăiată.

– Da, acum.

– Dar oaspeţii noştri...

– Se pot descurca şi singuri.

Madeline a rîs încet.

– Mai tîrziu. Vor observa că lipsim şi vor comenta...

– Vreau să comenteze. Îl părăsise orice gînd raţional. Nu-i mai păsa de problemele lui Andrew, de oaspeţii lui sau de păstrarea aparenţelor. Vreau să ştie toată lumea că sînt sus, cu tine... că eşti a mea. Şi-a strivit cu lăcomie buzele de ale ei, sorbindu-i aroma, înnebunit de dorinţă. Şi-a strecurat degetele în coafura ei sofisticată şi a început să-i scoată

acele din păr. Madeline s-a dat un pas înapoi, gemînd uşor.

– Bine, a spus cu voce nesigură, roşie la faţă. Aş fi foarte bucuroasă... să-ţi fac pe plac, dar musafirii ne vor opri înainte să ajungem la scări.

Logan i-a zîmbit şi i-a mai furat un sărut.

– Dumnezeu să-l apere pe cel care-mi va sta în cale. Şi a împins-o spre uşă.

Capitolul 14

În următoarea lună, sarcina lui Madeline a devenit tot mai evidentă şi a fost nevoită să-şi limiteze ieşirile în lume. Cînd mergea la cumpărături sau la plimbare prin parc era mereu escortată de cel puţin doi servitori pe care Logan îi instruise temeinic. Nu avea voie să se obosească, să se aventureze în locuri nesigure şi trebuia să mănînce la ore regulate.

– Nu suport să fiu tratată ca un copil, i-a spus Madeline lui Logan într-o dimineaţă, pe cînd stătea în faţa mesei de toaletă. Era frustrată din cauză că-şi pierduse libertatea. Trăise deja experienţa de a face orice voia, de a merge oriunde, iar acum îi era greu să ducă o viaţă atît de retrasă. Indiferent ce încerc să fac mă trezesc imediat că mă ajută cineva... sau că îmi bagă mîncarea pe gît, cu forţa.

Logan o asculta cu aparentă seriozitate.

– Nu eşti tratată ca un copil, i-a răspuns, ci ca o persoană pe care o preţuiesc mai mult ca pe oricine.

– Mă simt ca într-o închisoare, i-a spus cu tristeţe. Vreau să merg în anumite locuri, să fac ceva...

– Cum ar fi?

Madeline a oftat şi şi-a trecut viguros peria prin părul lung.

– De la bal nu ne-a mai trecut nimeni pragul. Nu am nici o prietenă cu excepţia Juliei iar ea e mereu ocupată la teatru, ca şi tine. Şi chiar dacă primim cîte cinci-şase invitaţii pe zi nu onorăm nici una.

Logan îi urmărea expresia tensionată şi s-a încruntat. Se aşteptase la aşa ceva. Anii în care trăise retras se încheiau acum. Madeline era tînără, plină de viaţă, simţea nevoia să iasă în societate, să aibă prieteni, să se distreze.

– Înţeleg, i-a spus el luîndu-i peria din mînă şi punînd-o deoparte. A îngenuncheat lîngă ea iar feţele le-au ajuns la acelaşi nivel. Nu vreau să te ţin într-o colivie aurită, scumpo. Voi încerca să-ţi fac zilele mai agreabile. I-a zîmbit cu subînţeles. Bănuiesc că în privinţa nopţilor nu ai motive să te plîngi.

– Nu, i-a răspuns ea, roşind şi întorcîndu-i zîmbetul.

Logan s-a ţinut de cuvînt şi a început să o însoţească pe Madeline la expoziţii de artă, licitaţii, cine şi serate muzicale. Cînd urmăreau vreo piesă la *Drury Lane* sau la operă stăteau în loje elegante, private. Spre deliciul ei au acceptat şi cîteva invitaţii la petreceri de weekend, la ţară, unde a cunoscut alte tinere soţii cu care avea multe în comun. Ştia că lui Logan nu-i făceau plăcere în mod special asemenea ocazii, pentru că era mereu în centrul

atenţiei. Faptul că accepta cu inimă deschisă să-şi sacrifice intimitatea atît de preţioasă îi uimea şi îi flata în egală măsură pe amîndoi.

Madeline ştia că era invidiată de multe femei pentru că îl avea pe Logan drept soţ. Era fermecător, inteligent şi generos, aşa cum nu erau mulţi soţi. Îi plăcea să fie măritată cu el, compania lui îi făcea plăcere, ca şi felul iscusit de a face dragoste.

Şi totuşi, indiferent de cît de confortabilă părea relaţia lor, Madeline era conştientă că era departe de ceea ce ar fi putut să fie. Logan nu o mai privea aşa cum o privise cîndva, nu o săruta cu fervoare şi dragoste. Păstra mereu o mică distanţă între ei. Era clar că nu avea încredere în ea şi că nu se mai implica emoţional. Madeline încerca să-şi controleze propriile sentimente, ştiind că iubirea pe care i-o arăta se putea întoarce oricînd împotriva ei.

Aşa cum îi spusese Julia, pofta de mîncare îi revenise şi pusese înapoi toate kilogramele pierdute şi încă ceva în plus. Iar îngrijorarea ca nu cumva rotunjimile ei să nu-i mai fie pe plac lui Logan a fost risipită curînd:

– Ar fi mai bine să dormi aici, de-acum încolo, i-a spus într-o seară după ce făcuseră dragoste în patul lui. Şi-a trecut mîna peste piciorul ei gol şi a adăugat: e mai comod decît să te chem mereu la mine sau să dau năvală în dormitorul tău ori de cîte ori ai cîrcei.

Madeline s-a ghemuit în braţele lui şi i-a zîmbit somnoroasă.

– Nu vreau să te deranjez. Ştiu că-ţi place să dormi singur.

– Nu ocupi prea mult loc, i-a răspuns el trecîndu-şi mîna peste pîntecul ei. Încă.

Madeline s-a întors pe o parte.

– În curînd voi ocupa jumătate de pat. Oh, cît mi-ar fi plăcut să fi fost mai înaltă! Femeile de talia mea nu arată bine cînd sînt însărcinate. Arată ca nişte raţe.

– Doamnă, i-a şoptit el la ureche, m-am străduit noapte de noapte să-ţi arăt cît eşti de dezirabilă. Pînă în clipa de faţă nu cred că ai avut motive să ai dubii în privinţa a cît eşti de atrăgătoare.

– Au început să-ţi placă femeile cu burta mare? l-a întrebat sceptică Madeline şi l-a văzut zîmbind.

– Doar una. Logan a întors-o pe spate. Iar acum bănuiesc că te aştepţi să ţi-o dovedesc. Din nou.

– Dacă nu ţi-e prea greu...

– Chiar insist, a mai spus el, acoperindu-i gura cu a lui.

Era un bărbat impredictibil, uneori o necăjea şi o alinta, alteori o trata cu răceală. În majoritatea serilor, după ce piesa se termina alerga acasă doar ca să fie cu ea, dar cînd trecea pragul arbora o expresie indiferentă, lipsită de grabă.

Trei după-amieze pe săptămînă Madeline poza pentru portretul comandat le Logan. Artistul, domnul Orsini, era un bărbat plăcut, talentat, lipsit de acel temperament sălbatic la care te-ai fi aşteptat din partea unui artist.

– Soţia ta este una din cele mai mari frumuseţi pe care le-am pictat, i-a spus Orsini lui Logan, care venise să asiste la una dintre şedinţe.

– Domnule Orsini, a protestat Madeline din locul în care stătea, te rog să nu mă faci să mă simt stînjenită...

– Are o calitate neobişnuită, a continuat Orsini, sincer. O senzualitate amestecată cu puritate. Este o femeie-copil care te vrăjeşte.

Neobişnuită cu asemenea complimente, Madeline şi-a plecat privirea.

– Da, l-a auzit spunînd pe Logan. Exact asta văd şi eu în ea.

Cînd se simţea în stare, Madeline îşi petrecea cîte o după-amiază la *Capital*, supraveghind repetiţiile şi uneori ajutînd la citirea replicilor. Pe Logan prezenţa ei nu părea să-l deranjeze. De fapt, recunoştea oricînd că îi plăcea să o ştie aproape.

– Nu mai e nevoie să-mi imaginez în ce bucluc ai fi putut intra, i-a spus el odată, sec.

Lui Madeline îi făcea plăcere să-şi petreacă timpul la teatru, acolo unde nimeni nu se arăta ofensat la vederea unei femei însărcinate. Erau cu toţii obişnuiţi cu actriţele care continuau să joace şi atunci cînd erau în şase-şapte luni, aşa că arborau faţă de Madeline o atitudine relaxată, făcînd-o să se simtă confortabil.

Cele mai frumoase i se păreau serile pe care le petrecea cu Logan, relaxîndu-se după cină. Citeau şi discutau ore întregi iar apoi Logan o lua în braţe şi o ducea în pat. Legătura fragilă dintre ei părea să devină mai puternică. Madeline începuse să creadă că avea să cîştige bătălia, uşor-uşor, să-i recapete

încrederea... pînă în ziua în care iluziile ei au părut să se năruiască.

Dimineaţa de duminică a decurs ca de obicei: un mic-dejun leneş, urmat de cafea, apoi Madeline s-a dus la biserică, după care a petrecut cîteva ore în salon, în compania lui Logan. Acesta se uita pe o piesă nouă, făcea adnotări şi corecturi iar Madeline se încălzea lîngă foc şi cosea.

Madeline a privit chipul soţului ei şi a simţit impulsul de a se duce lîngă el. A lăsat jos lucrul, s-a dus în spatele scaunului lui şi şi-a pus mîinile pe umerii lui.

– Urăsc lucrul de mînă, i-a spus apropiindu-şi buzele de lobul urechii lui.

– Dă-l încolo, i-a spus Logan, întorcînd foaia.

– Nu pot. Toate femeile respectabile cos.

– Cine ţi-a cerut să fii respectabilă? a întrebat-o absent, încercînd să se concentreze asupra lucrului. Nu mai citi peste umărul meu, scumpo. Nu mă pot concentra.

Ea nu l-a luat în seama şi şi-a înlănţuit mîinile în jurul pieptului lui.

– N-ar trebui să lucrezi duminica. E păcat. L-a sărutat pe gît, de cîteva ori, simţindu-i pulsul sub buze.

– Sînt pe cale să comit unul şi mai mare, i-a răspuns Logan prinzînd-o în braţe. Madeline a izbucnit în rîs cînd el a tras-o în poală. Mîinile lui rătăceau pe trupul ei. Care crezi că ar fi ocupaţia potrivită pentru o zi de duminică, doamnă? Asta? Sau asta?

Joaca le-a fost întreruptă de o bătaie în uşă. Madeline s-a smuls din braţele lui, şi-a netezit rochia şi s-a refugiat în faţa şemineului. Un lacheu a intrat în încăpere şi i-a adus lui Logan un bilet, pe o tavă din argint. El a luat biletul şi i-a făcut semn să se retragă.

– De la cine este? l-a întrebat Madeline pe Logan, care se pregătea să rupă sigiliul.

– De la o persoană pe care am cunoscut-o prin intermediul lui Drake. Încruntat, Logan a citit cu glas tare: *vă aduc veşti rele în legătură cu prietenul nostru, lordul Drake. Ştiind cît eraţi de apropiaţi, am considerat necesar să vă aduc imediat la cunoştinţă că...* Vocea i s-a stins şi a continuat să citească.

Madeline l-a aşteptat să sfîrşească, în tăcere.

– Logan? a făcut ea o încercare. El nu părea s-o fi auzit. l-a luat hîrtia din mînă şi a citit-o la rîndul ei. Se părea că Andrew luase parte la o petrecere pe Tamisa, cu o noapte în urmă. Cîndva, în timpul petrecerii, el căzuse peste bord dar dispariţia lui fusese observată abia în zori. Deşi iahtul fusese cercetat în amănunţime, nu fusese găsit. Rîul urma să fie dragat, dar se întîmpla adesea ca trupurile să nu fie descoperite nici după zile întregi.

Madeline i-a atins cu blîndeţe umărul soţului ei.

– Era... un bun înotător? Poate că a reuşit să ajungă la mal...

– Nu înota prea bine, i-a răspuns Logan, cu glas răguşit. Şi probabil că era prea beat ca să mai încerce măcar.

– Îmi pare rău, Logan, i-a spus ea mîngîindu-i obrazul.

El s-a tras cît-colo şl i-a spus printre dinţi:

– Vreau să fiu singur.

Ar fi vrut să rămînă, să-i aline durerea, dar Logan nu o dorea lîngă el. O alunga tocmai acum, cînd suferea. Era un adevărat iad să iubească un bărbat care nu-şi dorea dragostea ei. Chiar dacă avea, poate, sentimente pentru ea şi le înfrîna cu orice preţ. Nu s-a putut abţine şi şi-a trecut degetele prin părul lui întrebîndu-l:

– Ce pot face, Logan?

– Să pleci.

Madeline a lăsat mîna jos şi a ieşit fără să privească înapoi.

Tot restul zilei şi în ziua care a urmat Logan s-a închis în cameră şi a băut. Singura dată cînd a vorbit cu Madeline a fost doar ca să-i spună să anunţe că nu va veni la teatru şi că va avea nevoie de dublură la spectacolul din seara următoare.

– Cînd te întorci la teatru? l-a întrebat Madeline privind în ochii tulburi de alcool. Nu a primit nici un răspuns, iar el s-a încuiat din nou în camera lui. Nu îşi dorea compania ei şi nici a altcuiva. A refuzat şi să mănînce, în ciuda rugăminţilor ei şi a tăvilor care îi erau aduse din timp în timp la uşă.

Îngrijorată, Madeline a întrebat-o pe doamna Beecham dacă Logan se mai purtase aşa vreodată. Menajera a ezitat înainte să-i răspundă:

– Doar după plecarea ta.

Madeline a roşit, vinovată şi plină de remuşcări.

– Şi cît a durat?

– A băut o săptămînă încheiată dar abia după încă o săptămînă a reînceput să mănînce cum

trebuia. *Asta* am înţeles-o, pentru că ştiam ce simţea pentru tine, dar acum... Cine ar fi crezut că a ţinut atît de mult la lordul Drake? Ştiu că nu e frumos să-i vorbeşti de rău pe morţi, dar omul acela nu era bun de nimic, Dumnezeu să-l odihnească în pace!

– Probabil din cauză că au crescut împreună. Se simţea răspunzător pentru el, într-un fel.

Menajera a ridicat din umeri.

– Oricare ar fi motivul, stăpînul suferă mult. A privit-o cu simpatie pe Madeline. O să-şi revină, într-un sfîrşit. Nu te frămînta prea tare, doamnă Scott. Nu-ţi face bine.

Era mai uşor de spus decît de făcut. Cum să nu-şi facă griji cînd soţul ei părea hotărît să moară din cauza băuturii? În cea dea doua seară şi-a adunat tot curajul şi s-a dus la uşa lui. Era încuiată, a descoperit.

– Logan? l-a strigat, bătînd uşor. Nu a primit nici un răspuns, după cum se aşteptase. A bătut mai tare şi l-a auzit mormăind:

– Nu mai bate şi lasă-mă naibii în pace. Tonul răutăcios a îngheţat-o.

– Te rog, deschide-mi, i-a spus Madeline încercînd să nu-şi piardă calmul. Altfel iau cheia de la doamna Beecham.

– O să-ţi frîng gîtul ca unui pui de găină, i-a răspuns el .

– Nu mă mişc de aici, să ştii. Pentru că nu l-a auzit răspunzîndu-i, a adăugat: iar dacă păţeşte ceva copilul îl vei avea pe conştiinţă.

S-au auzit paşi greoi. Uşa s-a deschis şi s-a trezit trasă înăuntru, cu o smucitură.

– N-a mai rămas nimic din conştiinţa mea, i-a spus Logan trîntind cu zgomot uşa şi închizînd-o împreună cu el în camera întunecată. Avea părul răvăşit iar respiraţia îi mirosea a băutură. Purta o pereche de pantaloni groaznic de şifonaţi şi nu avea nici cămaşă şi nici pantofi în picioare. Madeline s-a dat un pas înapoi, alarmată de felul în care arăta. Părea în stare de orice. Ochii injectaţi îi aruncau priviri ucigaşe iar gura i se strîmbase într-un rictus.

– Ai venit să faci pe soţia îndatoritoare, i-a spus cu voce groasă. Şi să-mi şopteşti banalităţi la ureche. Ei bine, n-am nevoie să mă alini tu. Am nevoie doar de *asta*. A prins-o de corset şi a tras-o lîngă el, cufundîndu-şi mîinile în decolteul ei. Gura lui fierbinte s-a frecat de pielea fină a gîtului ei.

Madeline a simţit că abia aştepta s-o audă protestînd, aşa că l-a înlănţuit cu braţele şi s-a relaxat.

– Naiba să te ia! a mormăit el. Nu ţi-e frică de mine?

– Nu, i-a răspuns ea îngropîndu-şi faţa în umărul lui.

El i-a dat drumul din braţe, respirînd sacadat.

– Logan, i-a spus ea cu blîndeţe, te porţi ca şi cum cineva te-ar învinovăţi pentru moartea prietenului tău. Nu înţeleg de ce.

– Nici nu este nevoie.

– Ba da, de vreme ce pari să încerci să te distrugi. Mulţi oameni au nevoie de tine... şi mă număr şi eu printre ei.

Furia lui a părut să se topească. Arăta brusc foarte obosit.

– Andrew avea nevoie de mine, a şoptit el. Iar eu l-am dezamăgit.

– De asta ai reacţionat aşa?

– În parte, da. Logan a luat sticla de coniac pe jumătate goală şi s-a aşezat pe marginea patului. Acesta păstra urmele celor treizeci şi şase de ore de beţie, ca şi covorul Aubusson. A dus sticla la gură dar Madeline i-a luat-o din mînă, înainte să apuce să ia o înghiţitură. El s-a întins după sticlă şi era cît pe ce să cadă.

Madeline a lăsat sticla deoparte şi s-a aşezat lîngă el.

– Spune-mi, i-a zis dorindu-şi cu ardoare să-l fi putut atinge. Te rog.

Asemenea unui copil obosit, el a închis ochii şi şi-a îngropat capul între umeri. A rostit cîteva nume, la început: lordul Drake... Rochester... doamna Florence... după care i-a spus întreaga poveste, într-o avalanşă de cuvinte.

Madeline a ascultat nemişcată, încercînd să înţeleagă ce auzea. Logan îi spunea că era fiul nelegitim al lui Rochester şi al fiicei doamnei Florence... că Andrew fusese fratele lui vitreg. L-a lăsat să se descarce. Era clar că durerea şi iubirea faţă de Andrew se amestecau cu o vinovăţie devastatoare.

– De ce nu mi-ai spus pînă acum? l-a întrebat în final, cînd a tăcut.

– Nu era cazul... era mai bine să nu ştii. Ca şi Andrew.

– Dar ai vrut să-i spui, nu-i aşa? i-a şoptit ea îndrăznind să-i treacă mîna prin părul răvăşit. Iar

acum regreţi că nu i-ai spus nimic atunci cînd ai avut ocazia.

Logan şi-a sprijinit capul de pieptul ei, odihnindu-şi fruntea pe moliciunea sînilor ei.

– Nu ştiu sigur... Dumnezeule, e prea tîrziu acum. A oftat. Aş fi vrut să fi făcut mai multe pentru el.

– Ai făcut cît ai putut. I-ai plătit datoriile, nu i-ai întors niciodată spatele. L-ai iertat pînă şi pentru că ţi-a luat-o pe Olivia.

– Pentru asta ar fi trebuit să-i mulţumesc, a spus cu voce răguşită. Olivia era o nemernică.

Madeline s-a înfiorat, pentru că purtarea ei nu fusese cu mult mai bună decît cea a Oliviei.

– Te duci la Rochester? I-a întrebat, simţindu-l cum se încordase.

– Mă tem că aş fi în stare să-l omor. Este responsabil pentru moartea lui Andrew, mai mult decît oricine. I-a făcut viaţa un iad iar el şi-a găsit singurul refugiu în băutură.

Madeline continua să-l mîngîie pe păr.

– Vino să te culci în patul meu, i-a spus. Lasă servitorii să intre, să facă curat aici şi să aerisească.

Logan nu i-a răspuns imediat. Madeline ştia că se gîndea dacă să se întoarcă sau nu la sticlă.

– Nu mă vrei în patul tău, i-a spus. Sînt beat şi doar Dumnezeu ştie cîtă nevoie am să fac o baie.

Madeline i-a zîmbit slab.

– Eşti binevenit în orice condiţii. L-a luat de mînă. Haide, i-a şoptit. Te rog.

A crezut că Logan o va refuza. Spre surprinderea ei, el s-a ridicat şi a urmat-o afară din încăpere. Mica victorie i-a mai alungat din griji dar nu era nici pe

departe uşurată. Abia începea să înţeleagă ce povară purta Logan. Cît trebuia să se fi simţit de trădat cînd aflase că băiatul bogat alături de care crescuse era de fapt fratele lui. Nici unul din ei nu avusese cu adevărat un cămin sau o familie care să-i iubească... nu cunoscuseră fericirea.

Mîna ei s-a aşezat involuntar peste pîntec, de parcă ar fi încercat să protejeze mica viaţă dinăuntrul ei. Era sigură că Logan avea să iubească un copil inocent. Iar dacă nu avea să accepte inima ei... îi putea dărui măcar atît.

Logan a dormit adînc, răsucindu-se din cînd în cînd sau murmurînd ceva, în vis. De cîte ori începea să se agite, Madeline îl liniştea. L-a păzit întreaga noapte, iar dimineaţa a ieşit tiptil din cameră şi s-a asigurat că nu va fi deranjat de nimeni. A făcut baie şi s-a schimbat într-o rochie de zi de un albastru închis cu ornamente din dantelă. A luat micul dejun singură şi timp de aproape două ore a răspuns la scrisori.

– Mă scuzaţi, doamnă Scott... Vocea servitorului a trezit-o din reverie. Îi adusese o carte de vizită, aşezată pe o tavă din argint. A sosit contele de Rochester. I-am spus că domnul nu este acasă şi vă întreabă dacă nu doriţi să-l primiţi dumneavoastră, deşi este o oră destul de nepotrivită.

Consternată, Madeline se uita fix la cartea de vizită. Curiozitatea se amesteca cu îngrijorarea. Ce avea contele să-i spună *ei*? I-a mulţumit în gînd lui Dumnezeu pentru că Logan dormea dus, la etaj. Nu putea nimeni să prezică felul în care ar fi reacţionat dacă ar fi aflat că Rochester venise acolo.

– O să-l primesc... rapid, a spus punînd cu grijă tocul în suportul din argint. Cobor imediat în hol.

– Bine, doamnă Scott.

Inima îi bătea cu putere cînd a ajuns în hol. Toată noaptea se întrebase ce fel de om era Rochester, de-şi manipulase şi minţise fiii atîţia ani. Fără să-l cunoască, îl dispreţuise... şi totuşi îi era cumva milă de el. La urma urmei, Andrew era singurul fiu pe care-l recunoscuse iar moartea acestuia îi provocase, probabil, multă durere.

Bărbatul cărunt o aştepta în hol. Faţa lui colţuroasă era lipsită de orice urmă de căldură sau bună dispoziţie. Deşi nu semănau prea mult, Madeline era convinsă că Logan era fiul lui. Erau amîndoi solitari, aparent invincibili. Durerea recentă lăsase urme pe chipul lui: tenul îi era pămîntiu iar ochii îi erau lipsiţi de strălucire.

– Lord Rochester, a spus Madeline evitînd să-i întindă mîna şi mulţumindu-se să dea din cap.

Bărbatul a părut uşor amuzat de lipsa ei de deferenţă.

– Doamnă Scott, i-a spus cu voce hîrşîită. Mulţumesc că m-ai primit.

– Condoleanţe, a murmurat ea.

S-au studiat reciproc în liniştea care a urmat.

– Ştii totul, a spus el. Îţi citesc în ochi.

Madeline a dat din cap.

– Da, mi-a spus.

El a ridicat o sprînceană, întrebător.

– M-a descris probabil ca pe un monstru fără inimă?

– S-a rezumat la fapte, domnule.

– Eşti cu mult deasupra a ceea ce mă aşteptam eu. Ai primit o educaţie aleasă. Cum de a fost de acord familia ta cu această căsătorie?

– Au fost încîntaţi să primească un asemenea gentleman desăvîrşit în rîndul lor, a minţit cu răceală Madeline.

Rochester nu şi-a dezlipit privirea de la ea, căutînd urmele falsităţii. În final i-a zîmbit admirativ.

– Fiul meu a ştiut să-şi aleagă soţia potrivită.

– Fiul? a repetat Madeline. Am avut impresia că ai refuzat să-l recunoşti.

– Exact asta intenţionez să discut cu el.

Înainte ca Madeline să poată continua să-l chestioneze s-a auzit zgomot de paşi. S-au întors la unison. Logan a venit alături de Madeline, cu ochii albaştri aţintiţi asupra bătrînului.

Somnul lung păruse să-i priască. Părul îi era încă umed după baie, obrazul îi strălucea, proaspăt ras. Se îmbrăcase cu o cămaşă albă, cu pantaloni închişi la culoare şi o vestă cu carouri mici verzi şi gri. În ciuda aspectului îngrijit, ochii îi erau încercănaţi şi era palid.

I s-a adresat lui Rochester pe un ton monoton:

– Nu-mi imaginez ce te-a putut aduce aici.

– Doar tu mi-ai mai rămas, i-a spus simplu Rochester.

Logan i-a zîmbit cu cruzime:

– Sper că nu-ţi imaginezi că-i voi lua locul lui Andrew, ca o soluţie de mîna a doua.

Bărbatul a pălit vizibil.

– Am făcut multe greşeli cu Andrew. Nu neg asta. Poate că nu am fost părintele ideal...

– Poate? a repetat Logan, cu un rîs amar.

– ... dar am avut speranţe. Mi-am făcut planuri. Eu... Rochester a înghiţit în sec şi şi-a sfîrşit cu dificultate fraza: l-am iubit, indiferent ce crezi tu.

– Ar fi trebuit să i-o spui, a murmurat Logan.

Rochester a clătinat din cap ca şi cum discuţia devenise mult prea dureroasă. A continuat, totuşi:

– Am avut mari aşteptări în ceea ce-l priveşte. Mama lui era o femeie foarte rafinată, delicată, cu sînge albastru. Am ales-o tocmai pentru ca fiul meu să aibă ascendenţa perfectă.

– Spre deosebire de primul tău fiu, a spus Logan.

– Da, a recunoscut Rochester. Tu nu te potriveai planurilor mele. M-am convins singur că era mai bine să te dau deoparte şi să pornesc de la zero. Voiam ca fiul meu – cel legitim – să aibă tot ce este mai bun. I-am pus la dispoziţie o adevărată avere, cele mai bune şcoli, accesul în înalta societate. Nu exista nici un motiv pentru care Andrew să nu aibă un mare succes... dar a eşuat lamentabil în tot ce încerca. Era lipsit de disciplină, de ambiţie, de talent, nu-l interesa nimic în afara băuturii şi a jocurilor de noroc. În timp ce *tu*... a rîs amar. Ţie nu ţi-am dat nimic. Deşi nu ai sînge nobil ai reuşit să strîngi o avere importantă şi să-ţi găseşti un loc în societate. Ai reuşit chiar să te căsătoreşti cu genul de femeie pe care mi l-aş fi dorit pentru Andrew.

Logan l-a privit ironic:

– Spune-mi ce vrei, Rochester, apoi pleacă.

– Foarte bine. Vreau ca războiul dintre noi să ia sfîrşit.

– Nu există nici un război, i-a răspuns el sec. Acum, că Andrew nu mai este, nu dau doi bani pe ce se întîmplă cu tine. Nu vreau să ai de-a face cu mine, cu soţia sau cu copiii mei. În ceea ce mă priveşte, nici măcar nu exişti.

Rochester nu a părut uimit de răceala lui Logan.

– Este decizia ta, bineînţeles. Dar aş putea face multe pentru familia ta, dacă mi-ai da voie. Deşi sînt unele restricţii din cauza faptului că eşti fiu ilegitim, tot ţi-aş putea lăsa moştenire o sumă generoasă.

– Nu vreau nici un ban. Averea ar fi trebuit să-i revină lui Andrew.

– Nu accepta pentru tine, atunci. Gîndeşte-te la binele copilului tău. Vreau să-l fac moştenitorul meu. De ce să-i negi dreptul din naştere?

– Nu voi accepta... a început Logan, dar Rochester l-a întrerupt.

– Nu ţi-am cerut nimic pînă acum. Vreau doar să te gîndeşti la ce ţi-am propus. Nu trebuie să-mi răspunzi imediat. Oricum nu am altceva mai bun de făcut decît să aştept.

– Vei aştepta mult şi bine.

Rochester i-a zîmbit amar şi înţelegător deopotrivă.

– Ştiu cît poţi fi de încăpăţînat.

Logan a rămas tăcut, cu chipul ca de granit, cît timp Rochester şi-a luat rămas-bun şi a ieşit.

Din nefericire, fie Rochester fie unul dintre asociaţii lui au împărtăşit altcuiva secretul paternităţii lui Logan, pentru că în cîteva zile vestea a făcut înconjurul Londrei. Casa le-a fost asaltată de

vizitatori şi scrisori, la fel şi teatrul. Cu toţii întrebau un singur lucru: dacă era adevărat.

Spectacolele lui Logan avuseseră dintotdeauna numeroşi spectatori, dar acum lumea se bătea la propriu pentru un bilet. Publicul părea fascinat de povestea romantică a omului de rînd care descoperea dintr-o dată că era fiul unui aristocrat bogat.

Logan devenise cea mai comentată persoană din Londra, postură pe care nici nu şi-o dorise şi nici nu-i făcea plăcere. Încă mai deplîngea moartea lui Andrew; muncea pînă la epuizare peste zi iar noaptea îşi găsea alinare în braţele lui Madeline. Făcea altfel dragoste acum, cu mai multă blîndeţe, mai prelung, de parcă ar fi vrut să se piardă în îmbrăţişare, să rămînă pentru totdeauna înăuntrul ei. Nu era mulţumit pînă nu cunoşteau amîndoi extazul pătrunzător care îi lăsa fără vlagă, satisfăcuţi.

– Nu mă aşteptam să simt aşa ceva, i-a şoptit Madeline la ureche într-o noapte. Nu credeam să trăiesc asemenea plăceri în patul conjugal.

Logan a rîs încet, trecîndu-şi palma peste trupul ei.

– Nici eu. Dată fiind experienţa mea anterioară, nu mă aşteptam să fiu atît de captivat de o inocentă.

– Nu sînt inocentă, i-a spus Madeline, inspirînd adînc în timp ce el se aşeza între picioarele ei. După cîte am făcut...

– Mai ai multe de învăţat, scumpa mea.

– Nu se poate...

– Şi vom continua cu lecţia următoare, i-a şoptit el zîmbind.

Madeline l-a vizitat după ce repetiţia s-a încheiat şi l-a găsit pe Logan singur, notîndu-şi cîte ceva în timp ce străbătea scena în sus şi în jos. La început nu a observat-o, din cauză că era foarte concentrat, dar apoi a întors capul în direcţia ei. Ochii albaştri i-au zîmbit.

– Vino încoce, i-a spus iar ea l-a ascultat bucuroasă.

Logan a lăsat notiţele deoparte şi a cuprins-o de talie.

– Pari făcută din miere, i-a şoptit, făcînd-o să se ridice pe vîrfuri. Dă-mi să gust.

Madeline a roşit şi s-a uitat în jur, de teamă ca sărutul lor să nu aibă şi martori.

Logan a rîs:

– Nu va avea nimeni nimic de obiectat. I-a furat un sărut, apoi un altul. Gura lui era fierbinte, dornică.

Respirînd greu, Madeline s-a tras din îmbrăţişare.

– Ai terminat?

– Da. Logan a tras-o aproape şi a sărutat-o din nou. Mai am nevoie doar de cinci minute. Ce-ar fi să mă aştepţi în birou? Vom avea o şedinţă privată – cu uşa închisă.

– Nu am chef de lucru, a spus ea, provocatoare.

– Vei avea. I-a dat în joacă o palmă la fund, împingînd-o uşor.

După plecarea ei, Logan şi-a reluat notiţele şi s-a concentrat asupra coreografiei finale. A zîmbit, pentru că nu-i stătea mintea la asta. Nu se mai gîndea decît să se ducă rapid în birou, la soţia lui. S-a străduit să se concentreze şi a mai scris cîteva fraze.

În timp ce lucra a observat cu colţul ochiului o siluetă care trecea printre rîndurile de scaune, apropiindu-se de scenă.

– Cine-i acolo? a întrebat, mijind ochii, dar fără să-l recunoască pe intrus. Nu a primit nici un răspuns. A presupus că era vreun curios care se furişase în teatru, aşa că a continuat: teatrul este închis pentru public. Poţi reveni mai tîrziu, cînd va avea loc reprezentaţia.

Vizitatorul s-a apropiat dar nu a ieşit din umbră.

Logan şi-a îndreptat spatele şi a continuat să se uite la silueta întunecată a străinului.

– Cine naiba eşti? a întrebat direct.

Vocea familiară, de beţiv l-a paralizat pe Logan.

– Nu-mi spune că ai şi uitat de mine... frate.

Andrew a ieşit din umbră, cu obrajii arzînd de ură. Logan se uita fix la el şi nu mai înţelegea nimic. Şi-a dat seama că se dăduse cîţiva paşi înapoi doar cînd a simţit o piesă de recuzită lipindu-i-se de spate. Preţ de o clipă a crezut că vedea o fantomă... dar apoi a văzut pistolul din mîna lui.

– Am crezut că ai murit, i-a spus Logan cu voce răguşită, încercînd să se adune.

– Cred că eşti dezamăgit, i-a răspuns Andrew. Te şi pregăteai să-mi iei locul, nu-i aşa?

– Nu, eu... Logan a clătinat din cap, inspirînd adînc. La naiba, Andrew, ce s-a întîmplat? Toată lumea a crezut că te-ai înecat la petrecerea aceea blestemată pe apă...

– Asta am şi vrut să creadă. Trebuia să fac ceva. Cămătarii mă urmăreau pas cu pas şi aveau de gînd să pună capăt zilelor mele mizerabile dacă nu

îmi plăteam datoriile. Aveam nevoie de timp... trebuia să-i păcălesc pînă făceam din nou rost de bani.

– Nu ştii cît am suferit, i-a spus Logan, care începea să-şi revină din şoc.

– N-a durat mult, nu-i aşa? Te-ai şi grăbit să anunţi pe toată lumea că eşti fratele meu vitreg. Lucru pe care nimeni nu s-a obosit să mi-l spună.

– Am aflat şi eu destul de recent. Logan a privit spre arma din mîna tremurîndă. Eşti beat, Andrew. Lasă naibii deoparte pistolul, să putem sta de vorbă.

– Am de gînd să-l folosesc, a venit răspunsul lui nesigur. Pe tine... pe mine... poate pe amîndoi. Viaţa mea nu mai valorează nimic. Şi gîndeşte-te ce ar însemna pentru cariera ta. Ai deveni o legendă, cea mai mare din istoria teatrului.

Logan nu a reacţionat deloc, dar inima îi bătea cu putere. Andrew fusese mereu imprevizibil, mai ales la beţie. Era în stare să-şi ducă la îndeplinire ameninţările.

– Nu am mai pus capăt vieţii nimănui pînă acum, a murmurat Andrew, tremurînd ca un copac în furtună – numai că furtuna nu era afară, ci în interiorul lui. Dar ai merita-o, Jimmy.

– De ce?

Andrew a zîmbit amar.

– Ştiam întotdeauna la ce să mă aştept din partea ta. Într-o mare de mincinoşi, ştiam că mă puteam baza pe tine. Iar acum s-a dovedit că eşti cel mai rău dintre toţi. Ai ţinut ascuns micul secret murdar al tatălui meu şi te-ai grăbit să-mi iei locul

cînd ai crezut că am murit... Ei bine, nu te las să iei ce este al meu. Mai bine te omor.

Andrew agita arma, apropiindu-se. Lui Logan i-a trecut prin minte să se arunce asupra lui şi să-i smulgă pistolul din mînă. A văzut-o pe Madeline cu colţul ochiului şi inima i-a stat în loc. La naiba! şi-a spus, temător. *Pleacă, Maddy! Ieşi de aici!* Dar ea nu s-a mişcat. Era de neconceput ca ea să se expună unui asemenea pericol. Era o ţintă sigură... şi îl putea provoca fără să vrea pe Andrew. Logan simţea cum îl trec sudorile. Nu îndrăznea să se uite la ea.

– Nu vreau nimic din ce este al tău, i-a spus lui Andrew. Vreau doar să te ajut. Şi-a dat seama că Madeline se mişca fără zgomot printre piesele de recuzită, Dumnezeu ştia cu ce scop. Se aştepta să se împiedice, să se lovească de ceva. În ultima vreme, sarcina o făcuse neîndemînatică.

– Să mă ajuţi? a pufnit Andrew. Ce dovadă de grijă frăţească! Eram cît pe ce să te cred.

– Pune deoparte blestematul de pistol şi vorbeşte-mi, i-a spus Logan.

– Dumnezeule, cît te dispreţuiesc! Mîna lui Andrew a tremurat cînd a îndreptat pistolul spre pieptul lui Logan. Nu mi-am dat seama pînă acum cît de mult semeni cu tatăl meu. Sunteţi amîndoi nişte ticăloşi care se consideră superiori, cu secretele voastre mizerabile, manipulîndu-i pe cei din jurul vostru...

– Nu m-am purtat niciodată aşa cu tine.

Andrew clătina din cap, chinuit.

– Jimmy... cum de nu am ştiut nimic? În toţi anii ăştia...

– Aşteaptă, Andrew, a spus Logan văzînd că fratele lui vitreg arma pistolul. Andrew...

Recuzita din spatele lui s-a prăbuşit peste Andrew, ca şi cum ar fi fost împinsă de o mînă nevăzută. Arma s-a descărcat cu un zgomot asurzitor iar glontele a lovit un perete lateral al scenei.

Madeline stătea în locul de unde se prăbuşise recuzita, contemplînd rezultatele.

Logan a privit-o înfrigurat şi a înţeles că era bine. S-a aplecat şi l-a luat de guler pe fratele lui, ameţit din cauza şocului. Mirosea a vin, gin şi multe alte feluri de băutură. După cum se aşteptase Logan, lovitura nu fusese într-atît de puternică încît să-l rănească.

– Ce s-a întîmplat? l-a întrebat Andrew.

Logan i-a tras un pumn în falcă. Andrew s-a prăbuşit la podea şi a început imediat să sforăie.

Madeline s-a aplecat îngrijorată deasupra lui.

– E bine?

Logan s-a ridicat în picioare. A încercat să numere pînă la zece, dar furia provocată de panică nu l-a părăsit. Îi era teamă să o atingă, de frică să nu o strîngă de gît.

– Ce naiba a fost în mintea ta? a întrebat-o. Te-ai gîndit vreo clipă la copilul nostru?

– Nu, eu... Privirea ei mirată a întîlnit-o pe a lui. M-am gîndit numai la tine.

– Pot să-mi port de grijă şi singur, a tunat el, apucînd-o de umeri şi scuturînd-o. Doamne, ai

reuşit să mă scoţi din minţi! Scena de adineauri îmi va rămîne pentru totdeauna în minte.

– Nu puteam să stau şi să nu fac nimic cînd el te ameninţa cu pistolul. Nu e cazul să te înfurii. Nu a fost nimeni rănit şi toată lumea e în regulă. S-a uitat spre Andrew. În mare parte.

– Nu, nu e în regulă, a spus sălbatic Logan, dîndu-i drumul. Inima încă îi bătea cu putere. Ar fi vrut să o poată lua în braţe şi să o acopere cu săruturi. Gîndul că ar fi putut fi rănită, omorîtă chiar, îl umplea de spaimă. S-a luptat să stăvilească valul de emoţii, strîngînd din dinţi şi din pumni.

Madeline îl privea uimită.

– Nu înţeleg.

– Lasă-mă să-ţi explic, atunci. Tu nu valorezi nimic în ochii mei – doar copilul pe care-l porţi. Ţi-am cerut doar să ai grijă de el, dar tu eşti mult prea nechibzuită şi impulsivă ca să faci măcar atît.

Madeline a pălit. În ochi i se citea durerea.

– Eu... Abia mai putea respira. Te rog să mă scuzi pentru că am fost atît de imprudentă.

Au fost întrerupţi de cîţiva actori care au năvălit pe scenă, auzind împuşcătura.

– Domnule Scott...

– Ce s-a întîmplat?

– Cine este şi ce...?

– Ticălosul a încercat să-l împuşte pe domnul Scott!

Logan a îngenuncheat din nou lîngă Andrew.

– A fost un accident. Nu s-a întîmplat nimic. Ridicaţi-l pe lordul Drake, suiţi-l în trăsură şi aveţi

grijă să ajungă acasă la mine. Şi aveţi mare grijă – e bolnav.

– E un beţiv împuţit, asta este, a murmurat cineva.

Logan a privit-o cu asprime pe Madeline.

– Va sta în camera de oaspeţi. Ai vreo obiecţie?

Ea a clătinat scurt din cap, roşie în obraji.

– De ce te mai oboseşti să întrebi? Mi-ai spus foarte clar că opiniile mele nu valorează nici doi bani.

Arăta complet diferit iar tonul ei era cu totul altul. Fără să gîndească, i-a pus mîna pe spate, ca să o conducă, dar ea s-a tras imediat. Era prima oară cînd îl respingea.

– Nu am nevoie de ajutorul tău, i-a spus încordată. Am vrut de la tine un singur lucru iar tu nu mi l-ai putut da. S-a îndepărtat înainte ca el să apuce să-i răspundă. Naiba să o ia pentru că încerca să-l facă pe el vinovat, cînd ea era cea care se pusese în pericol!

Au tăcut tot drumul spre casă. După ce au luat cina, Logan s-a pregătit să plece la *Capital,* pentru spectacolul din seara aceea.

– Te simţi bine? a întrebat-o. Pot să trimit după vreo rudă de-a ta sau după vreo prietenă, să-ţi ţină de urît cît voi fi plecat...

– Sînt bine, i-a răspuns fără să-l privească. Servitorii sînt cu toţii aici, în caz că am nevoie de ceva. Şi nu mă aştept ca Andrew să se trezească mai devreme de mîine dimineaţă.

– Chiar dacă se trezeşte să nu te duci la el.

– Foarte bine. Cînd ai de gînd să-l anunţi pe Rochester că fiul lui trăieşte?

– Îl las pe Andrew să hotărască, atunci cînd va fi în stare. A privit-o mai atent. Du-te devreme la culcare. Ai trecut printr-un şoc azi. Ai nevoie de odihnă.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a răspuns Madeline cu răceală. Copilul este bine.

El a ieşit, fără să mai scoată un cuvînt.

Madeline a încercat să-şi recapete răbdarea, amintindu-şi cum greşise faţă de el, cum jurase să-i recîştige în timp dragostea... dar a reuşit numai să îl enerveze şi mai tare. Răbdarea şi dragostea nu păreau să o fi adus niciunde. Dacă aşa voia Logan să stea lucrurile între ei, fie! Se săturase să fie martiră, să aştepte şi să spere. A strîns din pumni şi a făcut o baie lungă, sperînd să lase în apa înmiresmată toată tensiunea acumulată.

Înainte să se retragă la culcare s-a dus la fereastra dormitorului şi a dat deoparte draperia din catifea, să se uite la grădină şi la ferestrele camerei de oaspeţi, aflată în cealaltă aripă a casei. În camera lordului Drake era lumina aprinsă şi i s-a părut că s-a mişcat cineva.

Lordul Drake se trezise, şi-a spus încruntată. Era probabil copleşit de vinovăţie şi de durere. Madeline s-a gîndit să ignore lumina din camera lui şi să-l lase să sufere în singurătate. Nu merita compasiune după ceea ce făcuse în ziua aceea, după ce-i ameninţase viaţa soţului ei.

Pe de altă parte, nu era nici copil nici servitoare să i se interzică ceva. Era o femeie în toată firea care putea face ceea ce îi dicta conştiinţa. Tulburată, a sunat după servitoare şi s-a dus la dulap.

Camerista a apărut în cîteva minute.

– Da, doamnă Scott? a întrebat, uimită că o vedea scoţînd din dulap o rochie de zi.

– Te rog ajută-mă să mă schimb, i-a spus Madeline. Cred că lordul Drake s-a trezit. Aş vrea să-i vorbesc.

– Dar stăpînul ne-a spus tuturor...

– Ştiu. Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu voi păţi nimic, pentru că nu am de gînd să merg neînsoţită.

– Da, doamnă, a spus camerista, nu foarte convinsă. Deşi nu cred că stăpînul se va bucura cînd va afla.

Într-un final, Madeline a fost condusă de un lacheu, de doamna Beecham şi de majordom. Toţi trei şi-au exprimat foarte clar dezaprobarea.

– Nu am nevoie de atîţia însoţitori, a protestat Madeline, dar ei păreau hotărîţi să o apere de bărbatul care se dovedise atît de periculos.

Cînd au ajuns, lordul Drake cotrobăia prin bufetul din mahon. Se clătina uşor şi a clipit des cînd s-a uitat la cei patru, privirea rămînîndu-i aţintită pe faţa mică a lui Madeline.

A fost uimită de contrastul dintre Andrew cel obişnuit şi cel de acum. Degeneratul batjocoritor şi fără griji fusese înlocuit de un străin cu părul mătuit şi pielea gri, bolnăvicioasă. Se îmbrăcase cu hainele curate care îi fuseseră lăsate lîngă pat. Pantalonii, cămaşa albă şi vesta fuseseră croite pentru silueta subţire a lui Logan şi plezneau pe talia lui groasă.

– Nu are rost să cauţi alcool, i-a spus cu blîndeţe Madeline. Logan a avut grijă să fie luate toate sticlele. Vrei să trimit după o ceaşcă de cafea?

El s-a retras într-un colţ al camerei, ruşinat.

– Pleacă, te rog. Nu pot să dau ochii cu tine. După ce am făcut astăzi...

– Nu erai în apele tale, i-a răspuns ea.

– Ba eram, a asigurat-o el. Acesta sînt eu, un ticălos laş şi fricos. A clătinat din cap cînd Madeline i-a spus lacheului să-i aducă sandvişuri şi cafea. Nu trimite după nimic. Plec imediat.

– Trebuie să rămîi. Pentru soţul meu.

El i-a zîmbit amuzat.

– Vrei să nu fie privat de plăcerea de a mă bate măr.

– Îl cunoşti prea bine, i-a spus încet şi s-a aşezat pe un fotoliu, în timp ce doamna Beecham şi majordomul aprindeau lămpile şi aţîţau focul din şemineu. la loc să stăm de vorbă, lord Drake.

El a ascultat-o cu inima îndoită. S-a prăbuşit pe unul din scaunele de lîngă foc, cu capul în mîini. I s-a adus cafeaua şi a dat pe gît trei ceşti din băutura amară, părînd să-şi recapete luciditatea într-o anumită măsură. Cînd s-au convins că Andrew nu mai constituia un pericol, servitorii i-au ascultat rugămintea şoptită şi s-au retras în camera alăturată.

Lordul Drake a vorbit primul.

– Băusem trei zile neîntrerupte înainte de petrecerea de pe vas. Eram mort de frică pentru că aflasem că nişte nemernici cărora le datoram bani puseseră un premiu pe capul meu. Am pus la punct un plan idiot, în care să pară că m-am înecat, sperînd că voi scăpa de ei, măcar un timp. Apoi m-am deghizat şi am plecat pe coasta de est, să joc

acolo. Tot acolo am auzit şi bîrfele despre Logan. Toată lumea vorbea despre el, despre bastardul lui Rochester. Am crezut că înnebunesc. În toată viaţa mea nu am simţit atîta ură.

– Faţă de Logan? a întrebat Madeline uimită.

Bărbatul rătăcit a dat din cap.

– Da... deşi mare parte cred că era îndreptată spre tatăl meu. M-au făcut să par un caraghios. Logan a fost primul lui fiu, iar eu i-am luat locul. Eu am trăit viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă el... şi e absolut evident că dintre noi, el era cel bun. Uite ce a devenit. M-am comparat mereu cu el şi mereu am ieşit în dezavantaj, dar mă consolam cu gîndul că prin venele mele curge sînge nobil. Iar acum aflu că acelaşi sînge curge şi prin venele lui.

– Tu eşti singurul moştenitor legitim al lordului Rochester, i-a spus Madeline. Nimic nu va schimba asta.

Andrew a strîns între degete ceaşca din porţelan, atît de tare încît Madeline s-a temut că o va sparge.

– Totul ar fi trebuit să fie al lui Logan, nu înţelegi? Şi nu s-a ales cu nimic. Chiar mai rău decît atît. Nu ştii cum a trăit, cîte bătăi a încasat de la Jennings, cît a suferit de frig şi de foame. Iar în tot acest timp eu locuiam la conac...

– Nu aveai ce să faci... Nu puteai schimba nimic.

– Tatăl meu ar fi putut... iar eu nu mai pot suporta să fiu fiul lui. Şi nu pot să-l am pe el drept frate cînd toată viaţa nu am făcut altceva decît să mă bucur de ceea ce i se cuvenea lui. S-a ridicat de pe scaun şi a lăsat ceaşca deoparte. Mîinile îi tremurau.

Singurul lucru pe care îl mai pot face acum pentru Logan este să dispar, să nu mă mai vadă niciodată.

– Te înşeli. Madeline a rămas aşezată şi îl privea cu ochi limpezi. Trebuie să ai curajul să dai ochii cu el, mîine dimineaţă. Cred că adînc în inima lui există temerea că toţi cei pe care i-a iubit îl vor părăsi. Dacă îl iubeşti pe Logan ca pe un frate vei rămîne alături de el şi-l vei ajuta să se împace cu trecutul său. Eşti singura legătură pe care o are cu lordul Rochester. Nu cred că va ajunge vreodată să-l iubească, dar trebuie să accepte ideea că-i este fiu.

– Şi crezi că eu aş putea face asta pentru el? a întrebat-o lordul Drake, rîzînd ironic. Dumnezeule mare, nu pot face asta nici măcar pentru mine.

– Vă veţi ajuta reciproc, atunci, i-a răspuns încăpăţînată Madeline.

Lordul Drake s-a aşezat din nou pe scaun, clătinîndu-se nesigur.

– Nu eşti deloc aşa cum pari, aşa-i? Eşti foarte căpoasă – dar presupun că aşa şi trebuie, de vreme ce te-ai măritat cu fratele meu.

S-au privit în tăcere, amuzaţi... pînă cînd în prag a apărut o siluetă întunecată. Era Logan. Cu voce joasă, dură, i-a spus lui Madeline:

– Pleacă de aici.

Madeline a clipit, uimită.

– Stăteam de vorbă, atîta doar.

– Ţi-am spui să te ţii departe de el. Ţi-e chiar atît de greu să mă asculţi?

– Nu s-a întîmplat nimic, Jimmy, a intervenit lordul Drake. Nu o învinovăţi pe soţia ta pentru ceva ce s-a întîmplat cu mult înainte de a o cunoaşte.

Logan l-a ignorat şi a continuat să o privească cu răceală pe Madeline.

– Pe viitor, doamnă, ţi-aş fi recunoscător dacă nu te-ai mai amesteca în treburile altora.

Ceva înăuntrul ei s-a năruit. Luni întregi i se dăruise, încercase să-i cîştige afecţiunea... şi tot nu era de ajuns. Obosise să tot încerce şi să tot dea greş. S-a ridicat şi i-a răspuns fără urmă de emoţie.

– Foarte bine. De-aici încolo nu-ţi voi mai fi o povară. Bucură-te de singurătate. A ieşit din cameră fără să-i arunce vreo privire.

Logan s-a desprins din cadrul uşii şi i-a aruncat lui Andrew o privire încărcată de ură.

– Dacă ai ridicat un deget împuţit împotriva ei...

– Dumnezeule, a spus Andrew clătinînd din cap, doar nu mă crezi în stare să-ţi seduc soţia – sau oricare altă femeie – în situaţia mea. Am probleme mai mari. Şi apoi, ea nu mi-ar fi tolerat avansurile. Nu este Olivia.

– Dacă te mai prind vreodată singur cu ea te omor.

– Înseamnă că eşti un prost mai mare ca mine. Andrew s-a ridicat, frecîndu-şi tîmplele. Nu credeam să fie posibil, dar eşti. Ai găsit în sfîrşit o femeie care să te iubească – deşi nu înţeleg de ce – iar tu nu ştii cum să reacţionezi.

Logan i-a aruncat o privire de gheaţă.

– Eşti beat, Andrew.

– Bineînţeles că sînt. Numai atunci sînt în stare să spun adevărul.

– Al naibii să fiu dacă o să discut despre nevasta mea cu tine.

– Eşti oricum al naibii, frate – doar eşti un Drake. Vei reuşi în final să-i alungi pe toţi cei care te iubesc. Cei din neamul Drake sînt nişte solitari. Îi distrugem pe toţi cei care îndrăznesc să se apropie prea mult. Avem doar dispreţ pentru bieţii idioţi care încearcă să ne iubească. I s-a întîmplat mamei tale şi acum i se întîmplă soţiei tale.

Logan îşi privea în tăcere fratele. A încercat să nege:

– Nu sînt asemenea lui, a spus în şoaptă.

– Cîţi oameni ai sacrificat din cauza ambiţiei tale? Pe cîţi i-ai ţinut la distanţă pînă cînd s-au îndepărtat singuri? Te-ai autoconvins că ţi-e mai bine singur. Eşti mai în siguranţă astfel, aşa-i? Te descurci perfect şi singur, Jimmy – ca şi Rochester, ca şi mine. A zîmbit amar. Vrei să auzi ceva ciudat? M-a rugat să te ajut.

– Să mă ajuţi *pe mine*? Logan era neîncrezător. Eu nu am nevoie de ajutor.

– Asta rămîne de văzut, l-a ironizat Andrew. Hai să vorbim mîine dimineaţă, frate... Sînt al naibii de beat şi de obosit. Între timp, eu zic că ar fi bine să te duci la nevasta ta şi să o rogi să nu te părăsească.

Capitolul 15

Logan s-a îndreptat spre dormitorul său, simţind că lumea lui, cea în care se simţea în siguranţă, se întorsese cu susul în jos. Primise prea multe veşti în ultima vreme... că urma să fie tată, că era bastardul lui Rochester, că Andrew murise, apoi reapăruse. Iar în mijlocul acestui tumult, doar ceva rămăsese neclintit, neschimbat. Madeline cea generoasă şi afectuoasă, cea care îi arătase în orice fel posibil că îl iubea.

Avea nevoie de ea dar nu putea să recunoască asta, nici măcar faţă de el însuşi. Madeline trebuia să se mulţumească cu ce îi oferea el, să nu ceară mai mult. A intrat în cameră şi şi-a găsit soţia aşezată pe marginea patului, cu mîinile ei mici lipite de pîntec. Expresia ei ciudată i-a făcut inima să tresară.

– Ce este? a întrebat-o, apropiindu-se rapid de ea.

– A mişcat copilul, a spus ea, surprinsă.

Logan nu a făcut nici un gest. S-a mulţumit să se uite fix la ea. Ar fi vrut să o atingă, să simtă vibraţiile

copilului care se mişca în pîntecul ei. Cu mari eforturi a reuşit să rămînă nemişcat.

Madeline s-a ridicat de pe pat. S-a dus la dulap şi a scos o valiză de pe raftul de jos.

– Ce faci? a întrebat-o.

I-a răspuns pe un ton controlat.

– Am hotărît că nu mai vreau să locuiesc aici.

Deşi se simţea cuprins de furie i-a răspuns cu blîndeţe:

– Nu ai de ales, doamnă.

– Ba da. Nu mă poţi ţine cu forţa aici.

– Nu am crezut că traiul de-aici îţi este într-atît de neplăcut, i-a spus făcînd semn în jur, la luxul care îi înconjura. Dacă nu ai fost fericită, să ştii că te-ai prefăcut foarte bine.

– Nu ştiu cum, dar reuşeşti să mă faci fericită şi să mă amărăşti în acelaşi timp. Madeline a început să îndese în valiză o pereche de mănuşi şi o eşarfă. Îmi este foarte clar că prezenţa mea aici te deranjează. Iar în clipa în care voi înceta să te iubesc totul va fi mai uşor, pentru amîndoi.

Logan s-a aşezat în faţa dulapului.

– Maddy, i-a spus, n-ar fi trebuit să mă răstesc la tine adineauri. Dar eram îngrijorat. Lasă totul deoparte şi hai la culcare.

Ea a clătinat din cap. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Am renunţat, Logan. Nu vei înceta niciodată să mă pedepseşti pentru că te-am rănit. Profiţi de fiecare ocazie ca să-mi arăţi că poţi pleca oricînd, fără să arunci o privire înapoi. Recunosc că am fost o proastă cînd am sperat că te vei schimba. Acum

nu-mi mai doresc decît să fiu cît mai departe de tine şi să-mi găsesc liniştea.

Încăpăţînarea ei l-a înfuriat.

– Nu pleci nicăieri, la naiba! A prins-o de umeri şi i-a simţit, şocat, mîna mică pe obraz. Îl pălmuise.

– Dă-mi drumul, i-a spus privindu-l în ochi şi respirînd sacadat.

Logan şi-a plecat capul să o sărute, încercînd să o îmbuneze în singurul mod pe care îl cunoştea. În loc de răspunsul dulce pe care îl primise de fiecare dată, ea a rămas ca împietrită în îmbrăţişarea lui. Era prima oară cînd îi descoperea această faţă împietrită. A privit-o din nou pe străina din faţa lui şi i-a dat drumul din îmbrăţişare.

– Ce naiba vrei de la mine? a întrebat-o cu asprime.

– Vreau să-mi răspunzi la cîteva întrebări. Ochii ei de ambră îi căutau pe ai lui. Este adevărat ce mi-ai spus mai devreme? Că nu contez deloc, ci doar copilul pe care-l port?

El roşise.

– Eram furios pe tine, pentru că te-ai expus pericolului.

– Te-ai căsătorit cu mine doar de dragul copilului? a insistat ea.

Zidul pe care se sprijinea dintotdeauna începuse să se năruie.

– Da... eu... nu... Te doream încă.

– Şi mă iubeai încă? l-a întrebat în şoaptă.

Logan şi-a trecut mîna prin păr, răvăşindu-l.

– Nu vreau să discut despre asta, la naiba!

– Bine. Calmă, s-a întors cu spatele la el şi a reînceput să-şi strîngă lucrurile.

Logan a pufnit, înfuriat şi a prins-o din spate, făcîndu-se că nu observa că ea se încordase din nou. I-a inhalat parfumul, lipindu-şi buzele de ceafa ei şi i-a şoptit:

– Nu vreau să te pierd, Maddy.

Ea s-a eliberat din braţele lui.

– Dar nici nu vrei să mă iubeşti.

El a început să străbată camera, ca un leu în cuşcă.

– Cîndva mi-ai spus-o, a izbucnit Madeline. De ce acum îţi este atît de greu? Eşti chiar atît de rece şi de neiertător?

El s-a oprit în faţa ei şi i-a răspuns cu glas chinuit:

– Te-am iertat demult. Am înţeles motivele pentru care ai făcut ce-ai făcut. Parte din mine chiar te-a admirat pentru asta.

– Şi atunci de ce continui să ridici un zid între noi?

El a ridicat din umeri. Madeline şi-a muşcat buza, aşteptînd, simţind că dacă tăcea ar fi putut auzi cuvintele care ar fi făcut-o să înţeleagă.

– Ştii că te iubesc, i-a spus răguşit. Toată lumea o ştie. Nu mă pot abţine, indiferent cît încerc. S-a apropiat de fereastră şi şi-a lipit palmele de geamul rece, uitîndu-se la grădina îngheţată. Nu-mi mai rămîne nimic dacă te pierd.

– Dar nu mă pierzi! i-a spus ea tulburată. Logan, trebuie să crezi asta!

Logan a clătinat din cap.

– Mi-a spus Rochester... A făcut o pauză. Mama a murit la naşterea mea. Am fost prea mare. Din vina mea a murit.

Madeline a protestat.

– Dumnezeule, cum poţi crede una ca asta?

– Aşa au stat lucrurile, a spus el cu încăpăţînare. A fost numai vina mea. Şi nu mă pot bucura de venirea pe lume a copilului meu cînd mă gîndesc că s-ar putea ca... Nu a terminat fraza. Nici nu era nevoie.

– Te temi că nu voi supravieţui naşterii, i-a spus Madeline. Se lămurise acum. Asta încerci să-mi spui?

– Copilul meu va fi cu siguranţă mare... iar tu...

– Nu sînt chiar atît de fragilă, i-a spus privindu-i chipul umbrit de griji. Uită-te la mine, Logan! Îţi promit că nu vom păţi nimic, nici eu, nici copilul.

– Nu poţi face o asemenea promisiune, i-a spus cu tristeţe.

Madeline a deschis gura să-i răspundă dar şi-a amintit că şi mama ei avusese mari probleme la naştere. Logan avea dreptate. Nu putea garanta că totul avea să fie în ordine.

– Şi dacă temerile tale sînt justificate şi se va întîmpla tot ce este mai rău? l-a întrebat. Îţi va fi mai uşor, ştiind că ai stat departe de mine?

El s-a întors să o privească. Chipul lui era chinuit, ochii albaştri îi erau tulburi.

– Nu ştiu.

– Nu ai obosit să te tot ţii la distanţă de toţi? i-a şoptit ea, uitîndu-se la el cu dragoste şi

compasiune. Ne avem unul pe celălalt, Logan. Nu trebuie să fim mereu singuri.

Cuvintele ei au părut să-l convingă. A ajuns-o din cîţiva paşi şi a strîns-o cu putere în braţe.

– Nu pot trăi fără tine, i-a spus.

– Nici nu va trebui s-o faci. I-a trecut mîna prin păr şi i-a sărutat obrazul ud de lacrimi. Gura lui Logan a găsit-o pe a ei, într-un sărut pătimaş care părea să nu se mai sfîrşească.

– Rămîi? a întrebat-o.

– Da, da...

Trebuia să rişte şi să o iubească. Oricum nu avea de ales. A luat-o pe sus şi a dus-o în pat, a dezbrăcat-o şi a făcut dragoste cu ea cu o tandreţe sălbatică.

După, Madeline a rămas nemişcată în braţele lui, prea epuizată ca să se mai poată mişca. Logan s-a ridicat într-un cot să o privească. Şi-a lipit buzele de pîntecul ei, făcînd ca ochii ei să se umple de lacrimi de bucurie.

– Totul va fi bine, i-a şoptit Madeline, apropiindu-i faţa de a ei. Ai încredere în mine. Şi l-a sărutat, în timp ce inima i se umplea de iubire.

EPILOG

Travaliul a durat mai mult de zece ore. Alungat din dormitorul în care Madeline dădea naştere primului lor copil, Logan s-a refugiat în salonul învecinat, suferind la orice geamăt de durere care se auzea prin uşă. Îl alina puţin doar gîndul că Julia era cu ea, încurajînd-o şi dînd o mînă de ajutor doctorului şi moaşei.

Rămăsese alături de Madeline în primele ore, suferind alături de ea, pînă cînd doctorul Brooke îl dăduse afară.

– Găseşte o sticlă de coniac, l-a sfătuit el zîmbind. Mai durează cel puţin cîteva ore.

Logan dăduse deja gata jumătate de sticlă şi nu simţea nici urmă de uşurare. Nu-i ieşea din minte suferinţa soţiei lui, felul în care îl strîngea de mînă cînd avea contracţii, cît de tare îşi muşcase buzele...

– Dumnezeule, Jimmy. Andrew intrase în salon şi se aşezase lîngă el zîmbindu-i cu subînţeles. Nu te descurci prea bine, aşa-i?

Logan i-a aruncat o privire ucigătoare.

– Nu ţi se pare ciudat? O dată sînt şi eu treaz iar tu eşti beat mort. În ultimele luni Andrew se rezumase la cîte un pahar cînd şi cînd. Îmbujorarea specifică beţivilor îi dispăruse din obraji şi slăbise destul de mult. Arăta în formă, pentru prima oară de cînd ieşise din adolescenţă Renunţase şi la jocurile de noroc şi aranjase să-şi plătească toate datoriile, cu dobîndă. Părea să fi reuşit chiar să construiască o nouă relaţie cu Rochester, care se mai îmblînzise de la aşa-zisa moarte a fiului său.

– Nu sînt suficient de beat, încă, a murmurat Logan şi a închis ochii, auzind un alt ţipăt venit din camera alăturată.

Andrew a privit în direcţia uşii.

– Eşti tare încordat. Relaxează-te, Jimmy. Femeile trec prin asta în mod obişnuit. Ce-ar fi să cobori cu mine? M-am cam plictisit să fac conversaţie de salon cu rudele tale cele respectabile. Mai joacă-te şi tu de-a gazda, un timp.

– Mai bine m-aş tîrî în genunchi pe sticlă pisată.

Andrew i-a zîmbit strîmb.

– Marele Logan Scott şi-a dăruit inima cuiva. Nu credeam să apuc să văd asta vreodată.

Logan era prea amărît ca să-i răspundă. A ridicat privirea spre tabloul din perete, portretul pictat de Orsini care smulsese laude şi cronici mai mult decît favorabile din partea criticilor londonezi. Artistul o înfăţişase aşezată în faţa unei ferestre, cu cotul sprijinit de o masă din nuc şi privind visătoare în depărtare. Rochia albă îi punea tenul în valoare iar mîneca largă îi masca rotunjimea pîntecului.

Pictîndu-i profilul, Orsini îi surprinsese puritatea şi delicateţea trăsăturilor. Portretul era un tulburător studiu al contrastelor: inocentă şi totuşi senzuală, cu chipul senin şi o cu strălucire zburdalnică a ochilor.

– Remarcabil, a spus Andrew urmărindu-i privirea. N-ai zice că e atît de încăpăţînată, dacă i-ai privi doar portretul. I-a zîmbit lui Logan. O să scape cu bine, Jimmy. Dacă aş mai paria, mi-aş pune toţi banii pe ea.

Logan a dat din cap, fără să-şi desprindă privirea de la tablou. Ultimele luni fuseseră cele mai fericite din viaţa lui. Madeline devenise totul pentru el, îi umpluse viaţa, alungînd toată amărăciunea şi înlocuind-o cu bucurie. Dragostea de acum nu se compara cu felul în care o iubise la început. Ar fi intrat în flăcările iadului doar să o poată scuti de o clipă de suferinţă. Îl înnebunea gîndul că trecea singură prin agonia naşterii copilului, că nu o putea ajuta cu nimic.

Deodată a auzit plînset de copil. A ţîşnit în picioare. Alb ca varul, a aşteptat un timp care i-a părut nesfîrşit, deşi în realitate trecuse doar un minut.

Uşa s-a deschis şi a intrat Julia, fericită.

– Şi mama şi copilul se simt excelent. Intră, tăticule, să vezi ce fiică frumoasă ai.

Logan se uita la ea, incapabil să înţeleagă.

– Maddy este... S-a oprit şi a încercat să-şi umezească buzele. I se uscase gura.

Julia i-a zîmbit şi l-a mîngîiat pe obraz:

– S-a descurcat minunat, Logan. Se simte bine.

– Felicitări, frate, i-a spus Andrew luîndu-i sticla de coniac din mînă şi întinzîndu-i-o Juliei. Ia-o tu, i-a spus. Nu mă pot încrede prea mult în propria voinţă. Şi Slavă Domnului că am suficiente alte vicii cu care să compensez.

Abia conştientizînd felicitările primite din partea doctorului şi a moaşei, Logan s-a apropiat de pat şi s-a aşezat lîngă Madeline. Ea i-a zîmbit, cu ochii întredeschişi.

– Maddy, i-a spus cu voce gîtuită. I-a luat mîna şi a dus-o la buze, punîndu-i un sărut fierbinte în palmă.

Madeline a murmurat ceva şi l-a tras uşor spre ea. Logan şi-a îngropat faţa la pieptul ei şi a scos un sunet dezarticulat.

– Sînt bine, i-a şoptit ea, mîngîindu-i părul. N-a fost atît de rău precum mă aşteptam.

Buzele lui le-au găsit pe-ale ei. Gustul lor dulce, familiar i-a alungat panica.

– Am fost al naibii de speriat, i-a spus cînd buzele li s-au desprins. Nu vreau să mai trec prin aşa ceva,

– Va trebui, dragul meu. Vei dori cîndva ca fiica ta să aibă un frate.

Logan se uita la făptura minusculă cuibărită lîngă Madeline. Copilul era înfăşurat într-o ţesătură de bumbac iar faţa ei rozalie avea o expresie uimită. În creştet avea cîteva şuviţe de păr castaniu. Logan i le-a atins visător.

– Bună, i-a şoptit, lipindu-şi buzele de fruntea copilului.

– E frumoasă, nu-i aşa? l-a întrebat Madeline.

– E superbă, i-a răspuns el privind creaţia miraculoasă, apoi şi-a întors privirea spre Madeline. Dar nu-şi eclipsează mama.

Deşi era extenuată, Madeline a chicotit:

– Prostuţule! Nici o femeie care abia a născut nu este frumoasă.

– Aş putea să te privesc ore întregi... săptămîni... luni... şi nu m-aş plictisi.

– Va trebui s-o faci cît timp dorm, i-a spus căscînd.

– Odihneşte-te, i-a spus. Odihniţi-vă amîndouă. Privirea lui mîngîietoare le-a învăluit pe amîndouă. Vă veghez eu.

– Mă iubeşti? l-a întrebat Madeline zîmbind slab şi a căscat din nou.

– A fost cîndva iubire. l-a sărutat pleoapele închise. Ceea ce simt acum nu se poate descrie în cuvinte.

– Mi-ai spus cîndva că dragostea este o slăbiciune.

– M-am înşelat, i-a şoptit el sărutînd-o pe colţul gurii. Am descoperit că este de fapt forţa şi echilibrul meu.

Madeline a adormit zîmbind, cu mîna în mîna lui.

Cineva a bătut uşor la uşă iar Logan s-a ridicat să deschidă. Doamna Florence aştepta în prag. În ultimele săptămîni o vizitase adesea pe Madeline dar descoperise cu surpriză că-i făcea mare plăcere timpul petrecut cu Logan. Aveau multe în comun, la urma urmei. Purtau conversaţii lungi, interesante despre teatru... şi uneori vorbeau despre mama lui, despre Elizabeth. Logan voia să afle cît mai multe

despre ea şi despre cel care îl era tată. Încetul cu încetul, doamna Florence îi dezvăluia adevărul despre trecutul lui.

Bunica lui era îmbrăcată ca pentru o ocazie specială, cu şiraguri de perle împodobindu-i gîtul şi încheieturile şi cu părul frumos aranjat.

– Dorm amîndouă, a spus Logan, protector.

Doamna Florence a îndreptat vîrful bastonului spre el.

– Să nu îndrăzneşti să mă întorci din drum după ce am urcat blestematele astea de scări. Stau doar o clipă – trebuie să-mi văd strănepoata.

– Foarte bine, a şoptit el, dîndu-se deoparte din calea ei. Văd că nu am cum să te opresc.

Doamna Florence s-a apropiat de pat şi a exclamat de încîntare la vederea copilului din braţele lui Madeline.

– Strănepoata mea, a spus încet şi s-a uitat din nou la Logan. E minunată, aşa cum mă aşteptam. V-aţi gîndit la un nume?

– Elizabeth, i-a răspuns Logan.

Femeia l-a privit cu ochi înlăcrimaţi. I-a făcut semn să se aplece şi l-a sărutat pe obraz.

– Mamei tale i-ar fi făcut plăcere, dragul meu băiat. I-ar fi făcut mare plăcere.

SFÎRŞIT

BIBLI EANĂ
"P U"